

Souke 15

voice

ATHENS

25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ - 2 ΜΑΡΤΙΟΥ 2016 · ΤΕΥΧΟΣ 558 · 210 Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ · WWW.ATHENSVOICE.GR · FREE PRESS ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Πέτρος Τατσόπουλος
Της Αγγελικής Μπιρμπίλη
Αττικόν και Απόλλων
Του Δημήτρη Φύσσα

Μανώλης Σφακιανάκης
Του Κώστα Κυριακόπουλου
Οδός Καλλιδρομίου
Του Γ. Δημητρακόπουλου

Γιάννης Κυριακίδης
Του Στέφανου Τσιτσόπουλου
Κων/νος Γιάνναρης
Του Γιάννη Νένε

ΤΑ «ΔΩΡΑ» ΜΙΑΣ ΕΥΨΟΡΗΣ ΓΗΣ

Η σειρά προϊόντων ευΨας καλεί να ξεκλειδώσετε τα μυστικά της μεσογειακής γαστρονομίας φροντίζοντας τόσο για τη διατροφή, όσο και για ... το πορτοφόλι σας.
Έλληνες προμηθευτές φέρνουν προϊόντα μοναδικής ποιότητας, σε εξαιρετικές τιμές αποκλειστικά στα καταστήματα LIDL και σας καλούν να τα δοκιμάσετε.

Εξαιρετικό παρθένο ελαιόλαδο Π.Γ.Ε. Χανίων Κρήτης

Υπέροχο άρωμα και γεύση που αναδεικνύει ελληνικές γεύσεις.

Πιπεριές κόκκινες ψητές σε άλμη

Σκέτες, σε σαλάτες ή μεζέδες, πάντα μια νόστιμη και εξζητημένη επιλογή.

Κριταϊνάκι με γραβιέρα και φέτα

Τραγανή απόλαυση με τη γεύση αγαπημένων ελληνικών τυριών.

Πάστα από ελιές Καλαμών

Συντροφεύει ιδανικά ψωμί και παξιμάδια.

Κριταϊνάκι γεμιστό με σύκο και σταφίδα

Ιδιαίτερη γεύση για εκλεπτυσμένους ουρανίσκους.

Πιπεριές πράσινες σε άλμη

Πικάντικος και αρωματικός γευστικός πειρασμός.

Ελιές Καλαμών σε άλμη

Πλούσια σάρκα με διακριτική φρουτώδη γεύση.

Πάστα από πράσινες ελιές

Μία «έκρηξη» γεύσης ελιάς στο στόμα σας.

Κριταϊνάκι με λιαστή ντομάτα και ελιές

Ξετροφημένο ανακ με άρωμα Ελλάδας.

Κάθε μέρα αξίζει!

Συντακτική ομάδα: Δ. Αθανασιάδης, Ν. Αργυροπούλου, Κ. Βνάτσιου, Ν. Γεωργελέ, Ν. Γεωργιάδης, Κ. Γούναρη, Κ. Γιαννακίδης, Β. Γραμματικογιάννη, Β. Γρυπάρης, Γ. Δημητράκοπουλος, Θωμάς Κ. Ευθυμίου, Ν. Ζαχαριάδης, Μ. Ζουμπουλάκη, Δ. Καραθάνος, Α. Καρανικολού, Μ. Κοντοβά, Γ. Κρασασκόπουλος, Β. Ματζάρογλου, Μ. Μπλάτος, Ευτ. Παλλήκαρης, Γ. Παναγόπουλος, Κ. Παναγοπούλου, Γ. Πανόπουλος, Δ. Παπαδόπουλος, Γ. Παυριανός, Κ. Ρήγος, Ζ. Σφυρή, Σ. Τριανταφύλλου, Σ. Τσιτσόπουλος, Δ. Φύσσας, Θ. Χειμωνάς, Α. Χουρμούζη, Στέλλα Χαραμή, Αγγελική Νικολάρη, Θ. Ευθυμίου, Ι. Μαραγκοδάκη

Γραμματεία Σύνταξης: Γεωργία Σκαμάγκα
info@athensvoice.gr

Ατελιέ: Μορφούλα Βογιατζόγλου, Sotós Anagnos
Διόρθωση κειμένων: Δήμητρα Γκρουσ, Υπεύθυνη οδηγού: Δανάη Καμζόλα (avguide@athensvoice.gr)

Εικονογραφίες: Θεοδώρας Μπαργιώτας, Νεκτάριος Σταματόπουλος, Smart, Β. Γκοκτζιλιάς, Benoit Paré, art@athensvoice.gr

Φωτό: Θανάσης Καρατζάς, In Time, Ideal Images, Αλ. Βλάχος (Action Images) Κ. Αμοιρίδης, Α. Κούρκουλος, Στ. Καλησπέρης, Μάρω Κουρή, Θ. Σταμάτης, Π. Βουμβάκης, Τ. Βρεττός, Στ. Ρόκκος, Βαγγέλης Τάτσος

Διαχείριση Web: Βαγγέλης Κορωνάκης
vkoron@athensvoice.gr

A.V. Web Crew: Ντίνα Βλαχοπούλου, Γιάννης Τσάκαλος, Ελένη Μπεζιριάνογλου, Μαριάννα Μαρμαρά, Καρολίνα Νιαμονιτάκη

Διευθυντής Εμπορ. Ανάπτυξης:

Νίκος Τσουανάτος

Digital Advertising Manager:

Αναστασία Μπαφούνη

Direct Market Manager: Βασίλης Ζαρκαδόουλας
Direct Market: Νίκος Δαδημόπουλος, Θεοδώρα Θεμελή, Ελεονώρα Βερούκοκιδη, Βαγγέλης Κώτσος

Υποδοχή Διαφημιστικής Αγοράς & Direct Market: Μαρία Αυγερινού marketing@athensvoice.gr

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έρρη Μούρτζη

Λογιστήριο: Κλειώ Κουζούμη, Ουρανία Μιχάλη

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση:

«Καθημερινές Εκδόσεις ΑΕ»

Διανομή: Free Sunday

Athens Voice S.A.

Χαρ. Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα

Σύνταξη: 210 3617.360, 3617.369, fax: 210 3632.317

Διαφημιστικό: 210 3617.530, fax: 210 3617.310

Αγγελίες: 210 3617.369 / **Λογιστήριο:** 210 3617.170

www.athensvoice.gr

Αν δεν βρίσκετε την Α.Β. στα σημεία διανομής, μπορείτε να επικοινωνήσετε στα τηλέφωνα: 210 3617.360, 210 3617.369

Κωδικός εντύπου: 7021

ISSN 1790-6164

ATHENS!

Εβδομαδιαία εφημερίδα, διανέμεται δωρεάν. Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου της έκδοσης με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή έγκριση του εκδότη.

EDITO

Του Φώτη Γεωργελέ

Είναι ένα επεισόδιο στην τηλεοπτική σειρά «Newsroom» όπου ο ήρωας, ο παρουσιαστής των ειδήσεων, έχει στο παράθυρο έναν πολιτικό ο οποίος κατηγορεί τον Ομπάμα. Νομίζω, αν θυμάμαι καλά, για το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, το Obamacare. Ο πολιτικός λέει ότι θα κοστίζει ένα εξωφρενικό ποσό, ο άνκορμαν τον διορθώνει αμέσως, το νούμερο αυτό δεν είναι σωστό. Ο πολιτικός συνεχίζει, ξανά ο παρουσιαστής, τα στοιχεία αυτά δεν είναι σωστά. Δεν τον αφήνει να πει ούτε έναν αριθμό λάθος χωρίς να τον διακόψει. Στο τέλος, μόλις κλείσουν οι κάμερες, οι υπόλοιποι του δελτίου τον συγχαίρουν, τον τσάκισες τον Ρεπουμπλικάνο! Μα κι εγώ ρεπουμπλικάνος είμαι, απαντάει, τα στοιχεία όμως που έλεγε δεν ήταν σωστά.

Παρακολουθώ τις τελευταίες μέρες ένα ακόμα επεισόδιο αυτού που στην Ελλάδα ονομάζεται πολιτικός αγώνας. Πρότειναν οι Γερμανοί στην Ελλάδα το 2012 να μας δώσουν τη λίστα Μπόργιανς και η κυβέρνηση Σαμαρά αρνήθηκε; Ο τότε υπουργός Δ. Κούρκουλας με μια ανοιχτή επιστολή κατηγορεί τους βουλευτές του Σύριζα ότι, ενώ ξέρουν ότι αυτό δεν είναι αλήθεια, χρησιμοποιούν τα προφανή ψεύδη για πολιτική συκοφάντηση. Ο τότε διευθυντής του γραφείου του πρωθυπουργού κ. Μπούρας προχωράει σε μηνύσεις. Σύμφωνα με αυτή την πλευρά, όπως διαβεβαίωσε και ο ίδιος ο Μπόργιανς στην εκπομπή «Ιστορίες» του Σκάι, δεν υπήρχε λίστα εκείνο τον καιρό, η λίστα με τους Έλληνες καταθέτες έφτασε στα χέρια του το 2015. Για άλλα θέματα ήταν τότε η αλληλογραφία, να δεχτούμε τεχνική βοήθεια, Γερμανούς τελωνειακούς να βοηθήσουν τους Έλληνες. Ο κ. Κούρκουλας μάλιστα κατήγγειλε ονομαστικά και δημοσιογράφους της ΕΡΤ γιατί παρόλο που στο ρεπορτάζ ο Μπόργιανς επιβεβαιώνει αυτή την εκδοχή, το θέμα παρουσιάζεται ως σκάνδαλο μη παραλαβής της λίστας.

Την ίδια στιγμή όμως εφημερίδες κάνουν πρωτοσέλιδο το σκάνδαλο ή «σκάνδαλο» της λίστας Μπόργιανς, η κυβερνητική εκπρόσωπος, ο υπουργός Εξωτερικών, οι βουλευτές του Σύριζα επιμένουν, το ίδιο και κάποια Μέσα ενημέρωσης. Όμως εδώ υπάρχει ένα πρόβλημα. Εδώ δεν μιλάμε για μια διαφορετική πολιτική, για διαφορετικές απόψεις, ούτε καν στο επίπεδο προπαγάνδας. Εδώ είναι απλά, ξερά γεγονότα. Όλα τα ΜΜΕ και όλοι οι δημοσιογράφοι θα έπρεπε να έχουν καταλήξει στο ίδιο συμπέρασμα. Αυτή είναι η δουλειά τους. Δεν μπορεί να δημοσιοποιούν τη μία ή την άλλη εκδοχή ανάλογα με ποια πολιτική κατεύθυνση έχουν. Δεν είναι η δουλειά τους η προπαγάνδα, δεν είναι δουλειά τους η υποστήριξη, η πολιτική στράτευση. Μπορεί να έχουν όποιες πεποιθήσεις θέλουν, όποιες πολιτικές προτιμήσεις επιθυμούν, αλλά δουλειά τους είναι τα γεγονότα. Στο παράδειγμα αυτό λοιπόν και σε όποια άλλα γεγονότα, θα 'πρεπε όλοι οι δημοσιογράφοι να συμφωνήσουμε. Αλλιώς, κάποιοι δεν είναι δημοσιογράφοι, κάποια Μέσα δεν είναι αξιόπιστα. Ή υπήρχε ή δεν υπήρχε η λίστα το 2012.

Με έκπληξη κάποιοι διαπιστώνουν ότι η τελευταία σύλληψη ανθρώπων του Τύπου με την κατηγορία του εκβιασμού περιλαμβάνει κάποιους γνωστούς

«λαϊκού αγωνιστές» του αντιμνημονιακού αγώνα οι οποίοι δεν έχαναν ευκαιρία να καταγγείλουν τους «γερμανοτσολιάδες που πληρώνονται από το ΔΝΤ». Είναι οι κατηγορούμενοι ως εκβιαστές Σύριζα; Όχι φυσικά. Είναι μήπως ΝΔ; Ούτε. Απλώς κάποιοι άνθρωποι που λάνε υπηρεσίες στην εκάστοτε εξουσία, είναι τα χρήσιμα «μπιστόλια» που εκτελούν συμβόλαια και μετά απαιτούν την πληρωμή τους. Μπορεί αυτό, στην τελευταία περίπτωση, να έφτασε πέρα από τα όρια του νόμου και να κατέληξε στον εισαγγελέα, ωστόσο ως πρακτική είναι καθημερινό φαινόμενο. Οι υποψιασμένοι αναγνώστες ξέρουν ότι όταν τα media και οι δημοσιογράφοι «υπερβάλουν», είναι «στρατευμένοι», επιθετικοί, όταν είναι πολύ πρόθυμοι για τη «βρώμικη» δουλειά, να συκοφαντήσουν, να διαβάλουν, σπανίως πρόκειται για αφελείς ιδεολόγους που κινούνται από κομματικό πατριωτισμό. Συνήθως οι «γενίτσαροι» έχουν την απαίτηση μετά να περάσουν από το ταμείο. Κι αν τόσα χρόνια απορείτε γιατί οι πασιγνωστες περιπτώσεις μένουν πάντα στο απυρόβλητο, είναι γιατί όλες οι εξουσίες χρειάζονται γενίτσαρους για τη βρώμικη δουλειά. Θα τους καταλάβετε, είναι οι πρώτοι που ήδη αντιλαμβάνονται την αλλαγή κλίματος, οι πρώτοι που διαβάζουν σωστά τις δημοσκοπήσεις και με τρόπο αρχίζουν τη μετακίνηση. Ετοιμάζονται για τον επόμενο εργοδότη.

Αυτοί όμως παρά το θόρυβο και τη δηλητηριώδη ζημιά που κάνουν, παρά τις πλαστές ταυτότητες που χρησιμοποιούν, δεν είναι το πρόβλημα των Μέσων ενημέρωσης. Είναι υποπροϊόντα των media και έτσι θα είναι πάντα. Το πρόβλημα των ΜΜΕ είναι η αξιοπιστία. Μου κάνει εντύπωση πως όλοι πια συζητάμε για τις απόπειρες να μας ωθήσουν στο Grexit, τα ραντεβού Σόιμπλε στα υπόγεια ξενοδοχείων, πως επανήλθαν πέρυσι, τα διάφορα περιστατικά, οι καταγγελίες. Όμως η κυβέρνηση που τώρα καταγγέλλει το Grexit και κάποια ΜΜΕ που μιλάνε για τις φορές που το αποφυγάμε ως κάτι δεδομένο, δεν είναι αυτοί που τα προηγούμενα χρόνια κατηγορούσαν όσους μετάδιδαν τις πληροφορίες, ως ενεργούμενα της τρόικας που επιχειρούν να τρομοκρατήσουν τον ηρωικό ελληνικό λαό; Κάποιος από όλους αυτούς ζήτησε συγγνώμη; Είπε έστω, σεμνά, δεν ήξερα, έκανα λάθος;

Σε ένα παλιό κόμικ του Ένκι Μπιλάλ, σε ένα μεταμοτέρνο Mad Max κόσμο, χαοτικό και επικίνδυνο, υπάρχει ένας ραδιοφωνικός σταθμός που μεταδίδει το εξής μήνυμα: «Μπορούμε να διαβεβαιώσουμε για την ακρίβεια μόνο των γεγονότων που μεταδίδουμε εμείς». Όχι μόνο η πολιτική τάξη αλλά και τα Μέσα ενημέρωσης έχασαν την αξιοπιστία τους στα χρόνια αυτής της κρίσης. Δεν φταίνε όμως μόνο οι πομποί. Πρέπει και οι δέκτες να βγάζουν τα συμπεράσματά τους. Στον τωρινό πυκνό πολιτικό χρόνο, όλοι και όλα κρίνονται. Η ίδια η πραγματικότητα γρήγορα αποδεικνύει τα πάντα. Η ενημέρωση δεν είναι προπαγάνδα. Δεν οφείλει να είναι ευχάριστη αλλά ακριβής. Τα Μέσα ενημέρωσης δεν είναι «δικά μας» και των «άλλων». Είναι σοβαρά ή δεν είναι Μέσα ενημέρωσης, είναι κομματικά παραρτήματα. Θέλεις να ξέρεις την αλήθεια ή να συμφωνείς μ' αυτό που ακούς; Είναι μια ερώτηση που πρέπει να κάνει ο καθένας στον εαυτό του και η απάντηση δεν είναι τόσο προφανής. **Α**

ATHENS VOICES

★ Η ΑΘΗΝΑ ΜΙΛΑΕΙ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΑΚΟΥΜΕ ★

Ταξιτζής: Τον φάγατε τον Παντελίδη. Όπως τον άλλον, εκεί στη Βουλαγαμένης... Τον Παν... Παν... Πώς τον λέγατε μωρέ;

Πελάτσο: Τον Παναγιώλη εννοείτε;

Ταξιτζής: Α να, γεια σου.

(Πέμπτη πρωί, διαδρομή Παγκράτι - Εξάρχεια)

«Άντε ρε μαμά, θα μπορούμε μέσα επιπέλους να σε γιατρέψει;»

(Απογοητευμένος 4χρονος σε αναμονή σε ιατρείο. Δευτέρα απόγευμα)

Τύπος με κοτσίδα, μαύρα γυαλιά και κρατώντας θήκη με κιθάρα, βγαίνει από το βαγόνι του Ηλεκτρικού την ώρα που μπαίνει άλλος τύπος, καμένος, ο οποίος μόλις βλέπει τη θήκη αρχίζει να φωνάζει:

«Ωχ! Απών! Πιστόλι! ΠΙΣΤΟΛΙ!»

Κοτσίδας: Όχι ρε, καλάσνικοφ είναι. (Διαδρομή Κηφισιά -Θησείο, Τρίτη μεσημέρι)

«ΚΟΙΤΑ ΠΑΝΩ ΘΑ ΒΡΕΙΣ ΣΕ ΚΑΜΙΑ ΚΟΛΩΝΑ»

(Σε τοίχο στην πλατεία Αγίου Ιωάννη, στην Αγία Παρασκευή)

Μικρός κυνηγάει περισσότερα φωνάζοντας.

Μπαμπάς: Γιωργάκη, πάμε.

Ήρθε η ώρα να φύγουμε.

Μικρός: Άσε με, ρε μπαμπά,

θέλω να τρομοκρατήσω τα πουλιά.

(Άλσος Ιλισίων, Τρίτη απόγευμα)

«Τα σπάει το κέικ.

Πολύ ισορροπημένο.»

(Κύριος δοκιμάζει κέικ, σε φούρνο σε γειτονιά της Αγίας Παρασκευής. Δευτέρα πρωί)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΕΝΕΣ

→ panikoval500@gmail.com

i

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Αυτή την εβδομάδα το σχεδιάζει ο Αλέξανδρος Σκουταριώτης (Sonke). Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1984. Σπούδασε εφαρμοσμένες τέχνες και εργάστηκε ως δάσκαλος σκίτσου στο Πνευματικό Κέντρο Αμαρουσίου. Ασχολείται με την εικαστική παρέμβαση στο δημόσιο χώρο από το 1998. Αυτό τον καιρό εκθέτει έργα του στην ατομική του έκθεση με τίτλο «Όλο κάτι λύπη» στην γκαλερί ArtZone 42 (Λεωφ. Βασ. Κωνσταντίνου 42, 210 7259549) μέχρι 5/3.

ΦΤΙΑΞΕ ΜΟΥ ΤΗ ΜΕΡΑ

Όποιος αφήσει κλήση σ'αυτή τη γυναίκα θέλει σκότωμα!

Info~DIET

Της ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ

ΑΝΟΙΞΗ ΕΝΤΟΣ

Στις λαϊκές εμφανίστηκαν οι πρώτες φρούλες.

Η ΑΤΑΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

«Η χειρότερη συνωμοσία που μπορεί να κάνει η Google στον Τσίπρα είναι να κόψει το google-translate». (ανεπανάληπτος Μάνος Βουλαρινός)

ΜΠΛΟΚΑ ΑΓΡΟΤΩΝ

Ήρθε η ώρα ναβάλουν διόδια, μάλλον.

ΜΠΛΟΚΑ ΑΓΡΟΤΩΝ 2

Ήρθε η ώρα να μεταφερθούν στα νησιά, μάλλον. Ως φράχτης για την είσοδο μεταναστών.

ΛΥΡΙΚΗ - ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Πανέμορφα και συνεπή στα χρονοδιαγράμματά τους. Αρκεί να τα κρατήσει το Ίδρυμα Νιάρχος. Διαφορετικά δεν θα προλάβουμε να καταλάβουμε σε πόση ώρα μετατράπηκαν σε ωραιότητα hot spots.

ΟΥΜΠΕΡΤΟ ΕΚΟ

Έφυγε κι ανακαλύψαμε όλοι τον κρυμμένο σημειολόγο μέσα μας.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Πού τέτοια σλόγκαν, τέτοιους καιρούς.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

-Τι είναι το τσιγαριστό;
-Κάθεσαι πάνω από το φαγητό που ψήνεται και κάνεις τσιγάρο. (στα γραφεία μας)

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Σας έχω νέα: εκτός από το βινίλιο επιστρέφει και η κασέτα. Σε λίγο θα επιστρέψει και ο Τόμας Έντισον.

ΑΠΟΡΙΑ

Αν τα ιδιωτικά κανάλια δεν είχαν την πρεμούρα του Παππά, θα κατέβαιναν σε διακαναλικές φιλάνθρωπιες;

ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟ ΤWEEET ΚΑΜΜΕΝΟΥ

«Θα γεμίσουμε την Ευρώπη τζιχαντιστές».

ΨΩΜΙ ΖΕΑΣ

Το νέο κόλλημα. (σαν το κουλούρι Θεσσαλονίκης δεν έχει)

ΜΟΔΙΣΤΡΑ

Η σειρά που έχει κολλήσει όλη η χώρα.

ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟ

Στη χώρα που το γιορτάζει κάθε μέρα.

ΝΑΝΑ ΠΑΛΑΙΤΣΑΚΗ

Συνομιλεί σε sms με τους Pink Floyd, με τον Elvis Presley, κουνάει τραπεζάκι με τη σκέψη της, διατίθεται για γάμους, πανηγύρια και λοιπές συνεστιάσεις.

ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ

Όχι μόνο θα δηλώνονται ακίνητα και μετοχές, αλλά κοσμήματα, σεרבίτια και πίνακες ζωγραφικής. Για τα χρυσά δόντια δεν έχει ακουστεί ακόμα κάτι.

ΔΩΡΕΑΝ ΞΕΝΑΓΗΣΕΙΣ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ

Επιμέλεια: ΗΡΩ ΠΑΡΤΣΑΚΟΥΛΑΚΗ

Το πρόγραμμα των δωρεάν Ξεναγήσεων, μια περιήγηση στον πολιτιστικό πλούτο και τις ομορφιές της πόλης μας, από έμπειρους και εξειδικευμένους Ξεναγούς, που προσφέρει ο Οργανισμός Πολιτισμού, Αθλητισμού & Νεολαίας του Δήμου σε συνεργασία με το Σωματείο Διπλωματούχων Ξεναγών, έχει ως εξής για το μήνα Μάρτιο.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4/3, 5 Μ.Μ.

ΝΕΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ
Σημείο συγκέντρωσης: Είσοδος του μουσείου, Διονυσίου Αρεοπαγίτου 15
Ξεναγός: Κασσάνδρα Ποριώτη (έως 50 άτομα)

Σημείο συγκέντρωσης: Παρεκκλήσι Αγ. Ελευθερίου, δίπλα στην Μητρόπολη
Ξεναγός: Κασσάνδρα Ποριώτη (έως 60 άτομα)

ΕΘΝΙΚΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ (ΚΥΚΛΑΔΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ - ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ ΘΗΡΑΣ)

Σημείο συγκέντρωσης: Είσοδος του μουσείου, Πατησίων 44
Ξεναγός: Άννα Μπενάκη (έως 35 άτομα)

ΣΑΒΒΑΤΟ 5/3, 10.30 Π.Μ.

ΕΘΝΙΚΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ (Αιθουσα Γλυπτικής)
Σημείο συγκέντρωσης: Είσοδος του μουσείου, Πατησίων 44
Ξεναγός: Άννα Μπενάκη (έως 35 άτομα)

Σάββατο 19/3, 10.30 π.μ.
ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΑΙΟΛΟΥ
Σημείο συγκέντρωσης: Ιερός Ναός Αγ. Ειρήνης, επί της οδού Αιόλου
Ξεναγός: Στέλλα Γαλανοπούλου (έως 50 άτομα)

ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Σημείο συγκέντρωσης: Είσοδος του μουσείου, Τσιτσίρα 1
Ξεναγός: Νόρα Παντελάκη (έως 35 άτομα)

ΑΡΧΑΙΑ ΑΓΟΡΑ

Σημείο συγκέντρωσης: Αδριανού 25, έναντι Ιερού Ναού Αγ. Φιλίππου
Ξεναγός: Άρτεμις Σκουμπουρδή (έως 50 άτομα)

Κυριακή 20/3, 10.30 π.μ.
ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ (ΙΛΙΟΥ ΜΕΛΑΘΡΟΝ)
Σημείο συγκέντρωσης: Είσοδος του μουσείου, Πανεπιστημίου 12
Ξεναγός: Νόρα Παντελάκη (έως 35 άτομα)

ΚΥΡΙΑΚΗ 6/3, 10.30 Π.Μ.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ (ΙΛΙΟΥ ΜΕΛΑΘΡΟΝ)
Σημείο συγκέντρωσης: Είσοδος του μουσείου, Πανεπιστημίου 12
Ξεναγός: Νόρα Παντελάκη (έως 35 άτομα)

Σάββατο 26/3, 10.30 π.μ.
ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΑΙΟΛΟΥ
Σημείο συγκέντρωσης: Ιερός Ναός Αγ. Ειρήνης, επί της οδού Αιόλου
Ξεναγός: Στέλλα Γαλανοπούλου (έως 50 άτομα)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 11/3, 5Μ.Μ.

ΝΕΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ
Σημείο συγκέντρωσης: Είσοδος του μουσείου, Διονυσίου Αρεοπαγίτου 15
Ξεναγός: Στέλλα Γαλανοπούλου (έως 40 άτομα)

Κυριακή 27/3, 10.30 π.μ.
ΕΘΝΙΚΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ (Αιθουσα Γλυπτικής)
Σημείο συγκέντρωσης: Είσοδος του μουσείου, Πατησίων 44
Ξεναγός: Στέλλα Γαλανοπούλου (έως 35 άτομα)

ΣΑΒΒΑΤΟ 12/3, 10.30 Π.Μ.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

INFO

Για τη συμμετοχή στις Ξεναγήσεις είναι απαραίτητη η δήλωση συμμετοχής στο 210 3313038 (κ. Ε. Βαλκανά, Πινακοθήκη Δήμου Αθηναίων) από Δευτέρα έως Παρασκευή 10.00 - 14.00. Θα τηρηθεί αυστηρά η σειρά προτεραιότητας. Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να συμμετέχουν σε δύο Ξεναγήσεις το τρίμηνο για δύο άτομα ή σε τρεις Ξεναγήσεις το τρίμηνο για ένα άτομο. Το εισιτήριο εισόδου στα μουσεία και τους αρχαιολογικούς χώρους επιβαρύνει τους συμμετέχοντες στην Ξεναγήση. Σε περίπτωση κακοκαιρίας οι Ξεναγήσεις στους εξωτερικούς χώρους δεν θα πραγματοποιούνται.

ΤΑ TWEETS ΤΟΥ FORREST GUMP

Από τον ΝΙΚΟ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

(Μέλος του συλλόγου για την επανεκτίμηση του στίσελ βιενουά και την επανένταξή του στους καταλόγους των μοδάτων εστιατορίων ως vintage)

ΕΠΟΠΤΕΣ ΓΡΑΜΜΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΣΥΝΟΡΑ ΠΡΟΣΕΛΑΒΕ Ο ΠΑΝΟΣ ΚΑΜΜΕΝΟΣ

Η ιδέα του υπουργού Εθνικής Άμυνας αναμένεται να δώσει λύση στο πρόβλημα που προέκυψε με τις περιπολίες του ΝΑΤΟ, καθώς πολλές φορές δεν ήταν σαφές αν οι πρόσφυγες πέρασαν τη γραμμή των συνόρων οπότε θα κατακυρωθούν σε εμάς ή αν δεν πρόλαβαν οπότε θα μετρήσουν στην Τουρκία. Όμως με τους επόπτες γραμμών, που θα έχουν μάλιστα και τη βοήθεια της «Κάμερας Αλήθεια» αλλά και του ριπλέ, οι τελικές αποφάσεις των δυνάμεων του ΝΑΤΟ σχετικά με το αν η απώθηση των προσφύγων έγινε εντός ή εκτός γραμμών, θα είναι πολύ πιο αξιόπιστες.

Η ρίζα της λέξης Google προέρχεται ξεκάθαρα από το αρχαιοελληνικό Γογγύλιον, τον γνωστό βολβό.

- Το οποίο, ως βολβός, φύτεται κάτω από το χώμα.
- Και λόγω του σχήματός του όταν το ξεθάβουμε, αφήνει στη γη μια κοιλό-τητα...
- Συνεπώς η σχέση του Google με την κοίλη γη που αναφέρει ο Δημοσθένης Λιακόπουλος είναι πέρα για πέρα προφανής.
- Και ποιοι ζουν στην Κοίλη Γη; Μα τα Νεφελίμ!
- Και τι θέλουν να κάνουν τα Νεφελίμ; Μα να καταστρέψουν το ανθρώπινο γένος – δηλαδή τους πραγματικούς Έλληνες. Δηλαδή, την Αριστερά.

● Συμπέρασμα: Η διαφορά ανάμεσα σε έναν απλό συνωμοσιολογικό κατηγορίας Β' Εθνικής (σαν αυτόν που έγραψε το Google που μπορεί να ρίξει τον Τσίπρα) και στον Μέσι της συνωμοσιολογίας είναι ότι ο δεύτερος δεν φοβάται να κάνει το παραπάνω βήμα προς το άπειρο...

Παλιά η κατάρα για κάποιον που πλούτιζε άδικα ήταν «να τα φας στους γιατρούς»...

● Τώρα θα μπορούσε να είναι «να σου τα φάει ο Κούγιας που θα τον πάρεις για δικηγόρο»...

Μεγάλη Αλήθεια της Ζωής: Ποτέ, κανένα κόμμα στην Ιστορία δεν διασώθηκε ποντάροντας στα κολλήματα του πλιθίου.

● Διότι οι πλιθιοί μπο-

ρεί να αποτελούν την τελευταία σου ελπίδα και να μοιάζουν έτοιμοι να σε υπερασπιστούν με φανατισμό...

●...αλλά όταν σφίξουν τα πράγματα θα σε εγκαταλείψουν μαζικά για κάποιον άλλο που θα τους πουλήσει λίγο καλύτερο παραμύθι.

● Και στο μεταξύ θα έχουν διώξει οποιονδήποτε μη πλιθιο θα μπορούσε να σε στηρίξει και να παρασύρει και κανέναν κανονικό άνθρωπο υπέρ σου.

Sorry, αλλά η Πόλα Ρούπα που απειλούσε με όπλο τον πιλότο για να υπακούσει, αν τελικά αναγκαζόταν να τον πυροβολήσει, ήταν μετά σε θέση να πάρει τη θέση του και να οδηγήσει εκείνη το ελικόπτερο; **A**

ΑΠΑΝΘΡΩΠΗ ΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ
Κάμεραμαν στην κηδεία του Παντελή Παντελίδη

η ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ της εβδομάδας

Γιώργος Τσίπρας (ξάδελφος) «Αυτά που λέγαμε τον Γενάρη είναι διαφορετικά από αυτά που αναγκαστήκαμε να κάνουμε»

Μετάφραση Η πραγματικότητα μας πολέμησε με λύσσα και έκανε τα πάντα για να μας εμποδίσει να πραγματοποιήσουμε αυτά που θέλαμε.

Η (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ) ΑΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Αφού η πρόσφατη ιστορία δείχνει πως όσο υστερικά και να υποστηρίζουν κάτι τα κανάλια, στο τέλος δεν μπορούν να επηρεάσουν τους ψηφοφόρους (να ψηφίσουν π.χ. «Ναι» αντί για «Όχι»), ΝΔ αντί για ΣΥΡΙΖΑ κ.ο.κ.) και τελικά πετυχαίνουν μάλλον το αντίθετο, η κυβέρνηση πώς ακριβώς θεωρεί ότι θα ελέγχει την κοινή γνώμη δίνοντας άδειες σε κανάλια που την υποστηρίζουν;

Η (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ) ΑΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ N02

Δηλαδή ο Κυριάκος Μητσοτάκης έπρεπε να ταλαιπωρηθεί (και να μας ταλαιπωρήσει) τόσους μήνες για τις εσωκομματικές εκλογές και να μπαίνει στον κόπο να παίρνει αποστάσεις από τους συνυποψήφιους του για την αρχηγία της ΝΔ παριστάνοντας τον ανανεωτή, για να καταλήξει τελικά να υμνεί τον Καραμανλή, όπως ακριβώς θα έκανε και ο Μεϊμαράκης;

Η (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ) ΑΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ N03

Τελικά η έρευνα του Κώστα Βαξεβάνη για το πώς έγινε καθηγητής στο YALE ο Στάθης Καλύβας έβγαλε κανένα αποτέλεσμα ή τα συμφέροντα που σίγουρα τον προώθησαν, έχουν συγκαλύψει τόσο καλά τα ίχνη τους ώστε να φαίνονται όλα αθώα;

ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΛΕΞΗ ΓΙΑ...

«Γκουγκλαποφυγή» Το να ρωτάς τους συναδέλφους σου στο γραφείο μια συγκεκριμένη πληροφορία, με την ελπίδα ότι κάποιος θα σου απαντήσει και δεν θα χρειαστεί να γκουγκλάρεις

Δεν ήταν παρόλα που ξέφυγε από το έρκος υφυπουργικών οδόντων η δήλωση ότι η αυτονομία των ΜΜΕ είναι παθογένεια της Δημοκρατίας. Το επαναβεβαίωσε ο ίδιος ο κ. Χρ. Βερναρδάκης με αγωνιστική παρρησία, εξηγώντας ότι η άποψή του δεν ήταν τυχαία, αλλά αποτελεί ιδεολογικό προαπαιτούμενο. Και ως προς αυτό έχει δίκιο. Η ιδεολογία της ριζοσπαστικής αριστεράς θέλει την ενημέρωση των πολιτών κρατική υπόθεση: με τον έλεγχο, εννοείται, του κόμματος μονιμοποιημένου στην εξουσία. Διαφορετικά δεν θα ήθελε, βέβαια, κηδεμονία των ΜΜΕ από μια δεξιά κυβέρνηση π.χ., αφού η «παθογένεια» της Δημοκρατίας επιτρέπει την εναλλαγή των κομμάτων στην εξουσία...

Η ριζική θεραπεία, επομένως, είναι η απαλλαγή από την αρχιπαθογένεια: τη Δημοκρατία.

Οι κυβερνητικές απόπειρες για τον έλεγχο των ιδιωτικών ΜΜΕ, μετά την ΥΠΕΝΔΟΠΟΙΗΣΗ της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης, δεν είναι απλό επεισόδιο αυταρχισμού μιας διακυβέρνησης καταστροφικής και ανίκανης. Μαζί με την κομματικοποίηση του κράτους, εντάσσεται σε μια ολοκληρωτική αντίληψη ηγεμονίας λενινιστο-λινικής μορφής.

Αυτού του είδους οι τάσεις ονομάζονται συνήθως φασιστικές, αλλά ορθότερο θα ήταν το επίθετο λενινικές. «Ο Μουσολίνι είναι ο πίθηκος του μαρξισμού και ηγετική μορφή της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας («αποστάτης» βέβαια).

Πράγματι. Τον ολοκληρωτισμό, που σακάτεψε την ανθρωπότητα τον περασμένο αιώνα, τον μοιράστηκαν φασισμός/ναζισμός και λενινιστο-σταλινισμός, αλλά την αναμφισβήτητη πρωτιά την είχε ο δεύτερος. Όχι μόνο στη λογοκρισία και στον έλεγχο κάθε μορφής έκφρασης αλλά γενικότερα στην όλη επιστροφή στη βαρβαρότητα, με την κατάργηση του κράτους δικαίου και της κοινωνίας των πολιτών, με την ανθρωποκτονία των στρατοπέδων, τις γενοκτονίες, τις μαζικές σφαγές.

Μαύρο στα κανάλια. Φως στην ιδεολογία.

Η εμβληματική μορφή της Αριστεράς γράφει στην Α.Υ. για τη λογοκρισία και το κόμμα

Του **Δημήτρη Ραυτόπουλου**

Ας περιοριστούμε όμως στον έλεγχο του λόγου, γιατί είναι η προϋπόθεση, ο όρος για την υποταγή και την κοπαδοποίηση των «μαζών». Ο Λένιν την προγραμματίισε κατά την πρώτη απόπειρα κατάληψης της εξουσίας, το 1905. Και την εφάρμοσε από την πρώτη μέρα της εξουσίας του, τον Οκτώβριο του 1917. Έγραφε το 1905: «Οι εκδόσεις, τα τυπογραφεία, τα βιβλιοπωλεία, τα αναγνωστήρια, οι βιβλιοθήκες, όλα όσα σχετίζονται με την παραγωγή και τη διακίνηση του βιβλίου πρέπει να τεθούν κάτω από τον έλεγχο του κόμματος και να του δίνουν λογαριασμό»². Αν υπήρχε τότε ραδιοτηλεόραση, λέτε να την άφηνε ξεκαπίστρωτη ο Βλαδίμιρ Σόλζενιτς; Ή μήπως θα ήταν η πρώτη στον κατάλογο: Οπωσδήποτε, η πρώτη πράξη της σοβιετικής εξουσίας ήταν η απαγόρευση των άλλων κομμάτων και των εφημερίδων. Εφεξής, στη σοβιετική επικράτεια μόνο δύο εφημερίδες κυκλοφορούσαν, η πρωινή «Πράβδα», όργανο της Κ.Ε. του κόμματος, και η απογευματινή «Ισβέστια», όργανο της κυβέρνησης. Στις μεγάλες πόλεις ανατυπώνονταν με προσθήκες ανακοινώσεων των τοπικών κομματικών και διοικητικών αρχών. Έτσι π.χ. στην Ουκρανία, την εποχή του διωγμού των «κουλάκων», της συλλογικοποίησης (κολλοζ, σοβχόζ) και της μεγάλης πείνας με εκατομμύρια νεκρούς και μαζικές εκποτίσεις πληθυσμών, ακόμα και εθνοτήτων, οι εφημερίδες πανηγύριζαν νίκες του σοσιαλισμού, αφθονία αγαθών, γενική ευτυχία,

απομόνωση των προδοτών. (Μόνο έτσι εξηγείται το γεγονός της υποδοχής ως ελευθερωτών των ναζιστικών ορδών στην Ουκρανία το 1941, αλλά και των φασιστικών απηχίσεων σήμερα.)

Ο Α. Τρότσκι, τότε (1905), υπερασπιζόταν τη λογοκρισία και τον κομματικό έλεγχο της πληροφόρησης, με μια εμπαθή ρητορική που θύμιζε συριζέικα επιχειρήματα περί διαπλοκής και νεοφιλελεύθερης συνωμοσίας των ΜΜΕ. «Δεν μειώνει κατά τίποτα την ελευθερία του Τύπου η απαγόρευση αντιδραστικών και φιλελεύθερων συκοφαντιών» έγραφε.³

Ο έλεγχος της πληροφορίας, της σκέψης και της έκφρασης ήταν ταυτόσημος στα δύο ολοκληρωτικά συστήματα, το λενινιστο-σταλινισμό και το ναζισμό. Όπως ο Λένιν, έτσι και ο Χίτλερ στο «Mein Kampf» (1931) προέβλεπε: «Πρέπει κάθε έντυπο, από το αλφαβητάριο όπου το παιδί μαθαίνει να διαβάζει, μέχρι την τελευταία εφημερίδα, κάθε θέατρο και κάθε κινηματογράφος, κάθε κολώνα αφισοκόλλησης, κάθε τοίχος μάντρας να είναι στην υπηρεσία αυτής της μοναδικής αποστολής» (του ναζισμού). Στην ολοκληρωτική οργάνωση της κοινωνίας και του κράτους, ο λενινικός κομμουνισμός προηγήθηκε κατά πολύ του ναζισμού. «Ο Λένιν τη διδάξε όχι μόνο στον Στάλιν αλλά και στον Μουσολίνι και έμμεσα, μέσω των Γερμανών κομμουνιστών, στον Χίτλερ».⁴

Η λενινική ντιρεκτίβα του 1905 αναφερόταν κα-

τά κύριο λόγο στη λογοτεχνία και χρωματιζόταν από μόλις συγκρατούμενο μίσος κατά της πολυφωνίας, της διαλογικότητας, της ελευθερίας του πνεύματος και της φαντασίας. Έπρεπε να γίνει η λογοτεχνία «γρανάζι» και «μπουλόνι» της κομματικής προπαγάνδας. Έγραφε ο Λένιν: «Η λογοτεχνία πρέπει να είναι η λογοτεχνία του κόμματος. Το σοσιαλιστικό προλεταριάτο πρέπει να αξιοποιήσει την αρχή της κομματικής λογοτεχνίας και να τη μεταχειριστεί σαν αντίβαρο στην εξουσία του φιλελεύθερου Τύπου της μερκαντιστικής μπουρζουαζίας, αντίβαρο στον "αριστοκρατικό αναρχισμό" και στο κυνήγι του κέρδους [...] Έξω οι άνθρωποι των Γραμμάτων που σνομπάρουν το κίνημα! Έξω οι υπεράνθρωποι της γραφής! Η λογοτεχνική δραστηριότητα πρέπει να είναι το γρανάζι και το μπουλόνι ενός μεγάλου σοσιαλδημοκρατικού μηχανισμού που κινείται κάτω από την άγρινη πρωτοπορία της εργατικής τάξης [...] Οι άνθρωποι των Γραμμάτων οφείλουν να τεθούν στην υπηρεσία των οργανώσεων του κόμματος».⁵

Το άρθρο του Λένιν μεταφράστηκε στα γερμανικά το 1924 και έγινε το εγκόλλιο των κομμουνιστών διανοούμενων. Θεωρείται ότι αυτές οι λενινικές αρχές ενέπνευσαν τον Μάο Τσε Τουνγκ, αλλά και τον Μουσολίνι που ήταν, στα νιάτα του, θαυμαστής του Λένιν. Το κυριότερο είναι ότι εφαρμόστηκαν με εξίσου βάρβαρο τρόπο από τη σοβιετική εξουσία: με τον τερατώδη μηχανισμό λογοκρισίας και προπαγάνδας που διεύθυνε η Αγίτπροπ, τμήμα της Κεντρικής Επιτροπής, με το «Επιτροπάτο του λαού για τη διαπαιδαγώγηση» και τον ΙΖΟ (τομέα Καλών Τεχνών).

Έτσι δολοφονήθηκε (είναι η αρμόδια λέξη) μία από τις μεγαλύτερες εθνικές λογοτεχνίες, εκείνη που έδωσε στον κόσμο μορφές σαν του Ντοστογιέφσκι, του Γκόγκολ, του Τσέχωφ, του

Τολστόι, του Πούσκιν. Η ποίηση εξαφανίστηκε κυριολεκτικά, η πεζογραφία πνίγηκε από τη λογοκρισία και την αυτολογοκρισία, οι πρωτοπορίες στη λογοτεχνία και την τέχνη κατέληξαν σε αυτοκτονίες, αυτοεξορία στη Δύση, Γκουλάγκ, σιωπή. Είναι το μόνο καθεστώς στην ιστορία, όπως είπε ο Κορν. Καστοριάδης, που δεν άφησε ίχνη πολιτισμού. Μόνο οι κλασικές ερμηνευτικές τέχνες, δηλαδή η δεξιοτεχνία και όχι η καθαυτό δημιουργία, είχαν καλές επιδόσεις (μπαλέτο, όπερα, σολίστ, σκηνοθεσία) και αυτό είναι κραυγαλέο χαρακτηριστικό στραγγαλισμού της πνευματικής και καλλιτεχνικής δημιουργίας από ένα τυραννικό καθεστώς. Κατά μια –δυσανάλογη έστω– αντιστοιχία, το ίχνος πολιτισμού που θα αφήσει η «πρώτη φορά Αριστερά» θα είναι μάλλον το ανέβασμα του Ξηρού στο Εθνικό (ως πρωτοπορία, στην Πειραματική σκηνή), ο Λαζόπουλος και οι Ξενέρωτες γυροβολίες στην πίστα ή στις εκλογικές εξέδρες.

Οι αυταρχικές παρορμήσεις για τον έλεγχο του λόγου εκδηλώθηκαν πάντα, στην ιστορία, στο βαθμό που μεγάλωνε η εμβέλεια του λόγου και διευρυνόταν το κοινό. Αυτό έγινε στην Αθηναϊκή Πολιτεία με τη θανάτωση του Σωκράτη –το πρώτο έγκλημα της Δημοκρατίας–, με τη δίωξη του Αναξαγόρα, με τις επεμβάσεις κατά του Αριστοφάνη, που η «παρρησία» του ενοχλούσε τον Κλέωνα, όχι όμως τον Περικλή... Αυτό έγινε με τη διάδοση της τυπογραφίας του 16ου αιώνα που προκάλεσε τη βαρβαρότητα της θρησκευτικής λογοκρισίας επί 4 αιώνες, με τον Κατάλογο απαγορευμένων βιβλίων του Βατικανού. Αυτό έγινε στην Αγγλία του 17ου αιώνα με την ανάπτυξη του αστικού φιλελευθερισμού και του Τύπου. Το μέτρο που καθιέρωνε κρατική άδεια για την έκδοση εφημερίδας και η λογοκρισία ήταν η

θρυαλλίδα των φιλελεύθερων επαναστάσεων που επέβαλαν το πρώτο σύγχρονο Σύνταγμα, το Bill of Rights, το 1689. Ακριβώς έναν αιώνα αργότερα, το 1789, η Γαλλική Επανάσταση έδωσε στο δυτικό πολιτισμό τη Διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη, όπου το άρθρο 11, γραμμένο από τον Μιραμπώ, ορίζει: «Η ελεύθερη ανακοίνωση σκέψεων και γνώμων είναι από τα πολυτιμότερα δικαιώματα. Κάθε άνθρωπος μπορεί να μιλάει, να γράφει και να τυπώνει ελεύθερα και είναι υπεύθυνος για την κατάχρηση αυτής της ελευθερίας στις περιπτώσεις που ορίζει ο νόμος». Σ' αυτή τη σειρά των ιστορικών «89» προστέθηκε, στη διακοσιοστή επέτειο της Γαλλικής Επανάστασης, το 1989, η κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Ο διάβολος και του Μανώλη η σκούφια: εκείνη τη χρονιά δημιουργήθηκε στη μικρή μας Ελλάδα η πρώτη ανεξάρτητη αρχή, θεσμός προσασίας της νομιμότητας και της ανεξαρτησίας του Τύπου, το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης. Και τώρα, αναγεννημένος ο ανύπαρκτος «υπαρκτός» με τη συνδρομή και της ολίγης ακροδεξιάς, αχρηστεύει το ΕΣΡ και ονειρεύεται Λένιν (βλ. παραπάνω).

Γι' αυτό ο πρωθυπουργός, με ευσεβή αναφορά στο λενινιστικό κομμουνισμό, μας θύμισε το ανέκδοτο του Σοβιετικού Συντάγματος, που καταργούσε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο! Πράγματι, αυτό βεβαίως στο προοίμιό του το αναθεωρημένο σοβιετικό Σύνταγμα του 1946, και μάλιστα όχι ως επαγγελία, αλλά ως πραγμάτωση: «Η Σοβιετική εξουσία προγραμματίσει βαθύτατες κοινωνικο-οικονομικές μεταρρυθμίσεις, έβαλε τέλος για πάντα στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο...»

Στην πραγματικότητα, το σοβιετικό καθεστώς ξεπέρασε και τον πιο άγριο καπιταλισμό στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, αν πάρομε στοιχεία από την αγορά εργασίας και χωρίς να λογαριάσουμε την αναβίωση της δουλοκτησίας, με δουλοκτητή το κράτος και δούλους τον πληθυσμό του «αρχιπελάγους Γκούλαγκ». Έγραφε ο Λ. Τρότσκι το 1936: «Υπάρχουν μισοί 100 ρουβλίων και άλλοι 8-10 χιλιάδων ρουβλίων. Οι μεν ζουν σε τρώγλες, με τρύπια παπούτσια, οι άλλοι μετακινούνται με πολυτελή αυτοκίνητα και διαθέτουν πολυτελή διαμερίσματα, βίλα κοντά στη Μόσχα και άλλη βίλα στον Καύκασο».⁶

Ο Γάλλος κομμουνιστής οικονομολόγος Σαρλ Μπετελέμ διαπίστωνε την εξής εισοδηματική κλίμακα: εργάτης 100 ρούβλια, διευθυντής 3000 ρ., συγγραφέας (καλός κομματικός) 16.000 ρ., αντιπρόεδρος της κυβέρνησης 25.000 ρ. (250 εργατικοί μισθοί).⁷

Κατά τον Κορνήλιο Καστοριάδη («Η γραφειοκρατική κοινωνία», 1973) το 15% του σοβιετικού πληθυσμού καρπούται το 84% του κοινωνικού προϊόντος και ο λαός –το 85% του πληθυσμού– το 16%, έχουμε δηλαδή μια σχέση αντιστρόφως ανάλογη.

Τα προνόμια και τη χλιδή της νομενκλατούρας δεν τα είχε, μετά το μεσαίωνα, καμιά κοινωνική τάξη στη Δύση. Αντίστοιχα, το προλεταριάτο (που η δικτατορία ήταν δική του!...) ζούσε στη μιζέρια: από τη διατροφή, τη στέγασση, την περιθαλψή, ως τις συντάξεις πείνας. Πασιγνωστες είναι οι τεράστιες ουρές για προμήθεια τροφής και οι άθλιες συνθήκες κατοικίας: 4-9 τ.μ. κατ' άτομο, κοινή κουζίνα, τουαλέτα, λουτρό... (κατά όροφο). Τα πλήρη αποκαλυπτήρια αυτής της βαναυσικής εκμεταλλεύτριας τάξης έγιναν το 1980 με την έκδοση στη Γαλλία και στη Γερμανία του βιβλίου του σοβιετικού ιστορικού Μίκαελ Βοσλένσκυ, «Η Νομενκλατούρα - Οι προνομιούχοι στην ΕΣΣΔ». Το σύνολο των προνομιούχων υπολογιζόταν σε 750.000 – 3 εκατ. με τα μέλη των οικογενειών τους, δηλαδή λιγότερο από 1,5% του σοβιετικού πληθυσμού. Το 1970, σε διευθυντικές θέσεις του κόμματος και του κράτους σημειώνονται 76.847 πρόσωπα: είναι η αφρόκρεμα της ελίτ. Συνολικά 250.000 πρόσωπα ασκούν εξουσία, μικρή ή μεγάλη: το 1 τοις χιλίοις του πληθυσμού. Η περιγραφή των προνομίων τους, των απδιαστικών πθών τους, του τρόπου ζωής τους θα προκαλούσε ντροπή και σε πίθηκο. Ήταν η μόνη άρχουσα τάξη που είχε το «λίμπρο ντ' όρο» και στην εποχή μας. Νομενκλατούρα = ονομαστικός κατάλογος. Ο νομενκλάτωρ ήταν ισόβιος, όσο ανίκανος ή διεφθαρμένος και αν αποδεικνόνταν. Επιλεγόταν για να γραφτεί στη

Νομενκλατούρα με κριτήρια κομματικά (καλή ώρα...) και όχι ικανότητες. Παρέμενε στη νομενκλατούρα ισοβίως, ακόμα και αν έχανε το πόστο του, εκτός αν έκανε κομματικό στραβοπάτημα. Επιζούσε το «μπαξίς» στις υπηρεσίες, αλλά και το απίστευτο: αγοραπωλησία των πόστων, με ταρίφες που σημειώνονταν σε εμπιστευτικές εκθέσεις. Αναφερόταν π.χ. ότι το 1969 το πόστο του α' κομματικού γραμματέα περιοχής του Αζερμπαϊτζάν κόστιζε 200.000 ρούβλια (20 χιλιάδες μεροκάματα εργάτη). Ο λόγος που το κόμμα (του ηθικού πλεονεκτήματος) ανεχόταν τη διαφθορά-θεσμό ήταν απλός: η αγοραπωλησία και η υψηλή ταρίφα εξασφάλιζαν τη διαδοχή στα πόστα ανθρώπων της νομενκλατούρας, των μόνων που διέθεταν κεφάλαια!... Η άρχουσα τάξη στην ΕΣΣΔ ήταν κληρονομική και δεν είχε τους κινδύνους της Γουώλ Στρητ, των κρίσεων, του Χρηματιστηρίου. Ο νομενκλάτωρ ροχάλιζε ή συχο.

Δεν ήταν έκπληξη λοιπόν το γεγονός ότι κατά την εξέγερση των εργατών στην Πολωνία, από τα κυριότερα αιτήματα ήταν «η κατάργηση της Νομενκλατούρας». Τότε έγινε παγκόσμια γνωστή η λέξη. Οι μόνες εργατικές εξεγέρσεις στη μεταπολεμική Ευρώπη έγιναν στις χώρες του «υπαρκτού σοσιαλισμού».

Έχω όμως μια απορία: γιατί ο πρωθυπουργός χρειάστηκε να επικαλεστεί το Σοβιετικό Σύνταγμα. Δεν είχε παρά να επαναλάβει το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης: η 13η σύνταξη φτάνει από ώρα σε ώρα. Για να πάρει φόρα κάνει πίσω. Είμαστε ακόμα στην 7η...

Αντίθετα, δεν είναι τυχαίο ότι ανέσυρε τη σοβιετική κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο κατά τη συζήτηση για τον έλεγχο των ΜΜΕ. Το Σοβιετικό Σύνταγμα, πάλι, εκτός από την παραδείσια ισότητα, κατοχύρωνε και την ελευθερία του Τύπου. Αλλά: «Άρθρο 50. Σε αντιστοιχία με τα συμφέροντα των εργαζομένων και με σκοπό το δυνάμωμα του σοσιαλιστικού συστήματος, στους πολίτες της ΕΣΣΔ εξασφαλίζεται η ελευθερία του λόγου, του Τύπου, των συγκεντρώσεων...» κ.λπ. Εξασφάλιζε, δηλαδή, την ελευθερία να συμφωνούν.

Το λαμπρό εκείνο Σύνταγμα του '18 του Λένιν και του '41 του Στάλιν κατοχύρωναν, με τον ίδιο τρόπο, τις πολιτικές ελευθερίες, την κριτική (άρθρο 49: Καταδίκη για κριτική απαγορεύεται), τις ελεύθερες εκλογές (με ένα κόμμα!).

Για τους διαφωνούντες, απρόθυμους, μη ζητωκραυγαστές υπήρχε η τρομοκρατία, το Γκούλακ, οι αγγαρείες, η πείνα. Αυτά τα τελευταία τα διαφήμιζε ως απόλυτο όπλο του σοσιαλισμού, ο μεγάαααλος Λένιν:

«Το μονοπώλιο του ψωμιού, το δελτίο ψωμιού, η γενικευμένη αγγαρεία, ιδού ποιο είναι, στα χέρια των παντοδύναμων Σοβιέτ, το καλύτερο μέσον ελέγχου [...], πιο τρομερό και από την γκιλοτίνα. Η γκιλοτίνα απλώς τρομοκρατούσε, εξουδετέρωνε τις δραστηκές αντιστάσεις. Θέλουμε κάτι περισσότερο [...] θέλουμε να τσακίσουμε την παθητική αντίσταση, που είναι πιο επίφοβη και επιβλαβής. Και έχουμε το μέσον. Αυτό είναι το μονοπώλιο του ψωμιού, το δελτίο, η γενικευμένη αγγαρεία».⁸

Αυτό, βέβαια, είναι ένα μάξιμουμ πρόγραμμα. Το ιδανικό, η κατάργηση της εκμετάλλευσης... κ.τ.λ. η γενικευμένη φτώχεια, η καταστροφή της ιδιωτικής οικονομίας, η εξαφάνιση της μεσαίας τάξης, το μαύρο στον εγκέφαλο. Για την ώρα, προϋπόθεση είναι ο έλεγχος του Τύπου, έντυπου και ηλεκτρονικού, ένα άλλο παράλληλο πρόγραμμα.

Κατά της διαπλοκής, βεβαίως-βεβαίως... **A**

¹ Karl Kautsky «Le bolchevism dans l' impresse» Paris, PUF 1982, 6. 109-112

² Lenin «Partinaia Organizatsii i partinaia literatura» (κομματική οργάνωση και κομματική λογοτεχνία) Μόσχα 1965, σ. 5-6

³ Bertram D. Wolf, «Three who made a Revolution», Ν. Υόρκη, 1948, σ. 324

⁴ L. Saphiro, «Totalitarianism» Λονδίνο 1972, σ. 23

⁵ Λένιν, ο.π.

⁶ L. Trotsky, «Buletin oppositsii» αρ. 52-53, Οκτώβριος 1936

⁷ Charles Bettelam «Η σοβιετική σχεδιοποίηση», 1945

⁸ Lenin, XXXVI (σοβ. Έκδοση Απάντων) κεφ. 6 στο: Vladimir Volkoff, La Trinité du mal ou Réquisitoire pour servir au procès posthume de Lénine, Trotsky, Staline, Ed. De Fallois/ L' Age d'Homme, 1991, σ. 65

O P E N

D Λ Y

M I N I M A L I S M S

Μινιμαλισμός σε κάθε γωνιά της Στέγης.
Συναυλίες, προβολές και εγκαταστάσεις
για όλη την οικογένεια.

ΜΟΥΣΙΚΗ
σε όλη τη Στέγη

16:00 – 20:30
Δράσεις με ελεύθερη είσοδο

ΜΑΡΤΙΟΣ

6

21:00
Συναυλία στη Μικρή Σκηνή
Εισιτήρια από 9€

ΣΥΓΓΡΟΥ 107
sgt.gr

ΣΤΕΓΗ
ΙΔΡΥΜΑ ΟΝΑΣΗ

Europäisches Parlament
Parlaimint na h-

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

Η μετανάστευση δεν είναι απειλή, η Ευρώπη δεν είναι φρούριο

Του ΕΥΤΥΧΗ ΠΑΛΛΗΚΑΡΗ

Ηρθε ο καιρός να εξορθολογιστεί ολόκληρη η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το άσυλο, όπως και να βελτιωθούν οι πολιτικές ένταξης και νόμιμης μετανάστευσης, επισημαίνει ο κ. Δημήτρης Αβραμόπουλος, επίτροπος Μετανάστευσης, Εσωτερικών Υποθέσεων και Ιθαγένειας. Ο κ. Αβραμόπουλος εμφανίζεται ανήσυχος από τα κρούσματα ξενοφοβίας και τις χωριστικές κινήσεις από κράτη-μέλη της Ε.Ε. και ξεκαθαρίζει ότι «η απάντηση δεν μπορεί παρά να είναι ευρωπαϊκή, όπως αρμόζει σε μια πραγματική Ένωση».

Τελικά, πόσο κινδυνεύουμε με έξωση από τη Συνθήκη Σένγκεν; Όλες οι χώρες μέλη της ζώνης Σένγκεν οφείλουν να εφαρμόζουν τα όσα προβλέπονται από το συνοριακό κώδικα. Ειδικότερα την περίοδο αυτή με τις μεταναστευτικές ροές που κινούνται μεταξύ των χωρών της Ευρώπης εντός και εκτός Σένγκεν. Οι χώρες διέλευσης αντιδρούν. Από την άλλη όμως πλευρά, οι χώρες υποδοχής όπως η Ελλάδα και η Ιταλία, λόγω της γεωγραφικής τους θέσης και μόνο, δεν μπορούν να σηκώνουν το βάρος αυτό από μόνες τους.

Ναι, αλλά τι μπορεί να γίνει; Πρέπει όλες οι χώρες της Ευρώπης με κατανόηση, σεβασμό στο ευρωπαϊκό δίκαιο και στις ανθρωπιστικές αρχές, να συνεννοούνται και να αποφεύγουν τα ακραίες τοποθετήσεις. Και βέβαια πρέπει να εφαρμόζουν την Ευρωπαϊκή Ατζέντα Μετανάστευσης. Ωστόσο, θέλω να είμαι σαφής, δεν προβλέπεται έξοδος καμίας χώρας από τη ζώνη Σένγκεν. Η Επιτροπή άμεσα και έμμεσα στέκεται στο πλευρό της Ελλάδας και όλων των κρατών-μελών που είναι υπό πίεση.

Πού «κολλάει» η συμφωνία με την Τουρκία;

Τι πρέπει να γίνει ώστε να υπάρξουν αποτελέσματα στην άλλη άκρη του Αιγαίου; Πα τη μείωση των μεταναστευτικών ροών προς την Ευρώπη, η Τουρκία είναι ο εταίρος κλειδί. Ειδικό Ταμείο έχει συσταθεί για τη χρηματοδότηση των προσφύγων στην Τουρκία (Turkey Refugee Facility). Η Τουρκία, από την ώρα που υπογράφηκε αυτό το σχέδιο δράσεως, υποχρεούται να πάρει τα δικά της μέτρα για να αποδείξει ότι πράγματι αυτά που υπογράφει τα εννοεί, και να ελέγχει τις ροές προς την Ευρώπη. Από την άλλη μεριά, όμως, πρέπει να της αναγνωρίσουμε και κάτι που είναι αλήθεια: έχει 2,7 εκατομμύρια πρόσφυγες στο έδαφός της εδώ και πάρα πολύ καιρό, κυρίως στο νότιο τμήμα της, στα σύνορά της με τη Συρία. Τους έχει υποδεχτεί, τους προσφέρει φιλοξενία και ζητάει πλέον από την Ευρώπη να αναλάβει ένα μέρος της δαπάνης αυτής, γιατί δεν μπορεί να τα καταφέρει μόνη της.

Και κάπου εδώ ήρθε και η εμπλοκή του ΝΑΤΟ... Γι' αυτό το λόγο προχωρούμε σε συνεργασία με το ΝΑΤΟ ώστε η FRONTEX να δρα στα ελληνικά και ευρωπαϊκά θαλάσσια σύνορα και η Ατλαντική Συμμαχία να κινείται κυρίως στα τουρκικά χωρικά ύδατα. Ο σκοπός της συνεργασίας αυτής δεν είναι για να απωθούνται οι μετανάστες, αλλά η καταπολέμηση του λαθρεμπορίου μεταναστών και η εξάρθρωση των εγκληματικών δικτύων. Πέραν αυτού, η Τουρκία θα πρέπει να εφαρμόσει το δικό της μερίδιο δεσμεύσεων που έχει συμφωνήσει με την Ε.Ε., συμπεριλαμβανομένης της επίσηυσης των χερσαίων επιχειρήσεων με σκοπό την παρεμπόδιση των παράνομων διακινήτων καθώς και να ξεκινήσει την εφαρμογή της Διμερούς Συμφωνίας Επανεισδοχής που έχει υπογράψει με την Ελλάδα.

Ας μιλήσουμε λίγο για τα hotspots, που όπως γνωρίζετε προκάλεσαν μεγάλες α-

ντιδράσεις. Τι νομίζετε ότι πρέπει να γίνει ώστε να δοθεί λύση στο κομβικό αυτό πρόβλημα; Η προσφυγική κρίση είναι ένα πολύπλοκο και πολύπλευρο θέμα. Δεν θα λύσουμε τα προβλήματα μαγικά. Αυτό σημαίνει ότι, ενώ η συστηματική καταγραφή πρέπει να γίνει, όλα τα hotspots θα πρέπει να τεθούν σε λειτουργία το συντομότερο δυνατόν. Θα πρέπει να επιταχύνουμε τις μετεγκαταστάσεις, σχεδιάζουμε επίσης συστημικές μεταρρυθμίσεις. Ήδη στη χώρα μας, η διαδικασία των hotspots βρίσκεται στο τελευταίο στάδιο. Τα hotspots είναι εκεί για να υποστηρίξουν τη διαδικασία των πρώτων αφίξεων μέσω εγγραφής, ταυτοποίησης και δακτυλικών αποτυπωμάτων – να γίνει γνωστό αν οι άνθρωποι θα πρέπει να μετεγκατασταθούν ή αν πρέπει να περάσουν της διαδικασίας ασύλου τους στην Ελλάδα ή την Ιταλία και στη συνέχεια είτε να χορηγηθεί άσυλο ή να επιστρέψουν.

Ορισμένες χώρες, όπως η Ουγγαρία και άλλες του πρώην ανατολικού μπλοκ, εμφανίζουν ιδιαίτερα εχθρικές απέναντι στην Ελλάδα σε ό,τι αφορά στη διαχείριση του μεταναστευτικού. Πόσο επικίνδυνη για τη συνοχή της Ε.Ε. είναι αυτή η εξέλιξη; Η μετανάστευση μπορεί να είναι οδηγός για περισσότερη Ευρώπη – και είναι αυτό ακριβώς που διακυβεύεται σήμερα. Μπορούμε να κινηθούμε μπροστά και να ανταποκριθούμε στην προσφυγική κρίση μόνο όταν όλοι αναλάβουμε τις ευθύνες μας.

Πόσο εφικτό νομίζετε ότι είναι αυτό; Χρειάζεται περισσότερη συνεργασία, περισσότερη αλληλεγγύη και περισσότερη υπευθυνότητα. Είτε θα παραμείνουμε σταθεροί και ακέραιοι και θα βρούμε λύσεις σε συμφωνία με τις αξίες μας, είτε θα δούμε τους εαυτούς μας και την Ευρώπη να αλλάζουν με τέτοιο τρόπο που δεν θα μπορούμε πλέον να αναγνωρίσουμε ούτε

εμάς, ούτε εκείνη, καθώς θα επιστρέψουμε πίσω σε ένα παρελθόν το οποίο κανένας από εμάς δεν θα θέλει να βιώσει ξανά. Θέλουμε μια ενωμένη ή μια διαιρεμένη Ευρώπη; Η απάντηση δεν μπορεί να είναι παρά μόνο ευρωπαϊκή. Όπως αρμόζει σε μια πραγματική Ένωση. Δεν μπορούμε να αποτύχουμε.

Όλα αυτά πάντως οδηγούν σε μια αύξηση του ξενοφοβικού ρεύματος στην Ευρώπη; Σας φοβίζει αυτό; Πού μπορεί να οδηγήσει;

Ο ρατσισμός και η ξενοφοβία είναι ο διαχρονικός ιός που κουβαλά η ήπειρός μας και οφείλει να τον αποβάλλει. Η μετανάστευση δεν είναι από μόνη της μία απειλή και θα ήταν λάθος να υψώνουμε τείχη προστασίας της Ευρώπης. Η Ευρώπη δεν είναι φρούριο. Οφείλουμε να εγγυηθούμε ταυτόχρονα τα αγαθά των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της ασφάλειας και της οικονομικής ανάπτυξης. Να εγγυηθούμε τα αγαθά αυτά, εξασφαλίζοντας ότι οι λύσεις που υλοποιούμε θα οδηγήσουν από μία διαρκή διαχείριση κρίσης σε πολιτικές με βιώσιμο αποτέλεσμα, από μεμονωμένες εθνικές απαιτήσεις σε κοινή ευρωπαϊκή δράση, από την αντιμετώπιση του αποτελέσματος του φαινομένου στην αναμέτρηση με τις αιτίες που το προκαλούν. Και πάντα σε πνεύμα ευρωπαϊκής αλληλεγγύης. Η Ευρώπη απέναντι στην ξενοφοβία απαντά με δικαιοσύνη και αλληλεγγύη σε όσους πραγματικά έχουν ανάγκη.

Πάμε για αλλαγές στη συνθήκη του Δουβλίνου; Η μεταρρύθμιση του Δουβλίνου έρχεται την άνοιξη, και ήδη από τον Μάρτιο θα είμαστε σε θέση να πούμε περισσότερα για την κατεύθυνση που οδεύουμε. Αλλά, επίσης, δεν είναι μόνο το Δουβλίνο. Είναι ολόκληρη η πολιτική μας για το άσυλο που θα πρέπει να εξορθολογιστεί καλύτερα και να εναρμονιστεί, και πρέπει επίσης να βελτιώσουμε τις πολιτικές ένταξης και νόμιμης μετανάστευσης. **A**

Με πρόσχημα τους πρόσφυγες

Του ΝΙΚΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

Ο Ουμπέρτο Έκο μάς εγκατέλειψε στη μοίρα μας. Οι περισσότεροι θα τον θυμούνται για το «Όνομα του Ρόδου» και θα τον αντιμετωπίζουν ως... «διασημότητα». Οι πολλοί λιγότεροι θα αναφέρονται σε αυτόν παραπέμποντας στην πραγματική δουλειά του που είχε να κάνει με τη συστηματική και μεθοδολογική ανάλυση του μιντιακού λόγου. Την αποκάλυψη δηλαδή του τι κρύβεται πίσω από την εκφορά αυτού του λόγου, πού οδηγεί αυτή η εκφορά, πώς επαναφομοιώνει την πραγματικότητα, πώς αλλοτριώνει τον αυθεντικό πολιτικό λόγο. Ο Έκο ήταν από εκείνους τους ελάχιστους που κατανόησαν έως το μεδούλι πώς λειτουργούν τα σύγχρονα ΜΜΕ, πώς εκφράζουν μηχανισμούς αναπαραγωγής εξουσίας, πώς καθοδηγούν σε περιβάλλον Δημοκρατίας τις μάζες των καταναλωτών ενημέρωσης. Δεν ήταν απλά συγγραφέας. Ήταν καθηγητής της Σημειολογίας.

Είμαι απολύτως σίγουρο πως το περασμένο Σαββατοκύριακο πολλοί θα ήταν οι εκδότες που θα επιθυμούσαν να διαθέσουν τις κυριακάτικες εκδόσεις τους με ένα CD του Παντελίδη μαζί με ένα βιβλίο του Έκο. Απλά δεν πρόλαβαν. Έτσι αντιλαμβάνονται αυτοί τη σχέση της απώλειας με τη διάθεση του μιντιακού προϊόντος. Ο λόγος είναι ξεκάθαρος. Διότι έτσι το αντιλαμβάνεται και ο μέσος καταναλωτής σε μία μέση κοινωνία, με μία μέση μόρφωση, σε μία Ευρώπη των μέσων όρων όπου κυριαρχεί μία «Μέση Αντίληψη» για τη ζωή και την πολιτική.

Για να έρθουμε, λοιπόν, σιγά-σιγά στα δικά μας. Τα εικοσιτετράωρα που προηγήθηκαν οι εφημερίδες και τα τηλεοπτικά δελτία κατέγραψαν την αναμενόμενη εδώ και μήνες πραγματικότητα με λέξεις όπως «Συμφορά», «Καταστροφή», «Εγκλημα», «Ασφυξία». Φύλλα που στο παρελθόν έχουν πρωτοστατήσει στην «κανιβαλική αδηφαγία» με την υπόθεση Ζαχόπουλου, επί παραδείγματι, παρουσιαστές που έχουν ταυτοποιηθεί με την έννοια της συστηματικής απο-πληροφόρησης, εκδότες που συμμετέχουν σήμερα στο σκηνικό προστασίας του «θεσμικού υποκόσμου», παρουσίασαν το

μείζον προσφυγικό - μεταναστευτικό ζήτημα εν είδει δραματικής ταινίας με περισσό χαρακτήρα θρίλερ, εντοπίζοντας χωροταξικά το πρόβλημα στο σημείο που προκαλεί άμεσα εθνικιστικά και ανασφαλή ανακλαστικά, το Καστελόριζο. Ως παρελκόμενα αναφέρονται οι θεωρίες συνωμοσίας, όπου η τουρκική μεθοδολογία σε συνάρτηση με την αυστριακή φιλοδοξία οδηγούν την Ελλάδα σε στενωπό με την αναγνώριση των Σκοπίων ως «Μακεδονία» κ.λπ.

Ο Σόιμπλε αναφερόμενος στο ζήτημα προσφάτως είχε δηλώσει προφητικά: «Τώρα θα αντικρίσουμε την κακή πλευρά της παγκοσμιοποίησης». Τα έλεγε αυτά γνωρίζοντας ότι η χώρα του, η Γερμανία, έχει υποδεχθεί 1,1 εκατ. πρόσφυγες μέσα σε λίγους μήνες, ενώ η μικρή Αυστρία έχει εγκαταστήσει στο έδαφος της 100.000 πρόσφυγες. Για να εξηγηθούμε. Όταν η Γαλλία κάνει το παγώνι, η Ισπανία επίσης και η Μεγάλη Βρετανία έχει ήδη κλείσει τα σύνορά της στις ροές.

Στην Ελλάδα και δυστυχώς όχι μόνον, επικρατεί η άποψη πως η λύση του προσφυγικού διαθέτει κατά αποκλειστικότητα η Τουρκία. Μέγα λάθος. Η Τουρκία είναι εδώ και καιρό μέρος του προβλήματος και όχι της λύσης. Έχει ενταχθεί πλήρως στη δυναμική του «βάτου της Μεσοποταμίας», βρίσκεται σε πόλεμο εντός και εκτός συνόρων

της, το προσφυγικό γι' αυτήν αποτελεί παράλληλα πρόβλημα και εργαλείο άσκησης πίεσης κυρίως προς τη Γερμανία, τη Γαλλία και γενικότερα την Κεντρική Ευρώπη με τελικό αποδέκτη τις ΗΠΑ. Η Τουρκία ούτε επιθυμεί ούτε μπορεί τελικά να επιλύσει το πρόβλημα. Το μόνο που η Αγκυρα ενδεχομένως να μπορεί είναι να το ενισχύσει και όχι να το εκτονώνει. Όλα τα υπόλοιπα έχουν να κάνουν είτε με κρίσεις πανικού των ευρωπαϊκών και ελλαδικών πολιτικών ηγεσιών είτε με κουβέντες τύπου καφενεύου.

Επειδή ακριβώς η ελληνική ματιά στις εξελίξεις χαρακτηρίζεται από έντονη διάθεση αυτολύπησης και αυτομαστιγώματος με παράλληλη υιοθέτηση της θεωρίας συνωμοσίας περί ανάδελφου έθνους κ.λπ., όπου οι πάντες επιθυμούν αν δεν μεθοδεύουν την ολοκληρωτική ισοπέδωση του Ελληνισμού, οι «εχθροί» παρουσιάζονται ως αδηφάγες χώρες χωρίς να λαμβάνονται υπόψη τα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά στοιχεία που επικρατούν σε αυτές. Η Αυστρία θα έχει εκλογές προσεχώς με την ακροδεξιά να χτυπά ακόμη και ένα 30%. Η Μέρκελ οσονούπω αντιμετωπίζει εσωτερικές κρίσιμες εκλογές με τη δημοφιλία της να καταρρακώνεται και το κόμμα της να έχει ήδη απολέσει έως και 13% λόγω προσφυγικού και με τους κεκαλυμμένους από ευρωσκεπτικισμό ακροδεξιούς να καταλαμβάνουν την τρίτη θέση στη δύναμη των κομμάτων. Ο Ολάντ καταρρέει και επιχειρεί να διασωθεί υιοθετώντας μέρος της ακροδεξιάς ατζέντας της Μαρίν Λεπέν. Ο ευρωσκεπτικισμός, βλέπε τη λαϊκιστική υπερδεξιά εκδοχή του, στη Μεγάλη Βρετανία απέκτησε και ηγέτη, τον υπερφιλόδοξο αριθμιστή, το δήμαρχο του Λονδίνου, και όχι πια το γελωτοποιό Φάρατζ. Αυτή είναι η πραγματικότητα στην Ευρώπη η οποία ψάχνει αλλά δεν ανακαλύπτει τη συνεκτικότητα της. Ο λόγος ακούει στο όνομα «δομική οικονομική δυσπραγία», αλλιώς έλλειμμα οικονομικής προοπτικής, τούτέστιν «το μαγαζί πάει για φαλίρισμα» αν δεν υπάρξουν πολιτικές ενέσεις άμεσα. Και δεν φαίνεται να υπάρχουν.

Σε αυτό το περιβάλλον η διαμόρφωση συνθηκών ορθολογικής διαχείρισης του προσφυγικού εντός Ελλάδος με την παρούσα εκφορά πολιτικού και μιντιακού λόγου φαντάζει απίθανη. Οι πολιτικές ηγεσίες και οι μηχανισμοί δείχνουν

να ενσωματώνονται στην κυρίαρχη ιδεολογική άποψη, «σε αυτή τη χώρα τίποτε πια δεν μπορεί να γίνει», με αποτέλεσμα οι πολίτες να συμπερασούνταν από την αμετροπέπεια των διαχειριστών της ενημέρωσης σε ΜΜΕ και Διαδίκτυο. Το διαμορφούμενο «Χάος» έχει ονοματεπώνυμο σκηνοθετών και σεναριογράφων οι οποίοι έμπλεοι αμάθειας επιφορτίζουν εαυτούς με το ρόλο του «ενημερωτή». Επί της ουσίας αναπαράγουν τους όρους επικράτησης του «χάους» ως μοναδικού χώρου όπου μπορούν να επιβιώσουν ο παλιός και ο νέος θεσμικός υπόκοσμος παρά τον αλληλοσφαγιασμό που λαμβάνει χώρα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη των θεσμικών, κρατικών, μιντιακών, οικονομικών και τελικά πολιτικών δραστηριοτήτων. Οι νέοι και οι παλιοί κοτζαμπάσδες είναι εδώ, δηλαδή, και διεκδικούν τη δική τους επικράτηση.

Τελικά και παρά του αντιθέτου λεγόμενα, η αρένα του ξεκαθάρσιμου των λογαριασμών στην Ελλάδα έχει στηθεί με αντικείμενο το προσφυγικό σε σκηνογραφία εθνικών θεμάτων. Το έχουμε ξαναδεί αυτό το σκηνικό πολλές φορές, από τον Καποδίστρια έως τον Βενιζέλο και από τον Τρικούπη έως το 1932. Ενδεχομένως να το ξαναδούμε στην ψηφιακή εποχή μας και οι πρόσφυγες θα είναι μόνο το πρόσχημα. **Α**

«ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ ΠΑΕΙ ΓΙΑ ΦΑΛΙΡΙΣΜΑ» ΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΞΟΥΝ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΝΕΣΕΙΣ ΑΜΕΣΑ

Του ΚΩΣΤΑ ΓΙΑΝΝΑΚΙΔΗ

Χατζηπαναγή με ΠΑΟΚτσήδες

Στα μέσα της δεκαετίας του '80 ο Ηρακλής πήγε να αρπάξει το πρωτάθλημα από τον Παναθηναϊκό. Δικαίως. Είχε ομάδα. Με Χατζηπαναγή, Λάκη Παπαϊωάννου και Κωφίδη. Στην κορυφή της επίθεσης έπαιζε ένα «κρίαρι», ο Σέρβος Μιτόσεβιτς. Καλό δυνατό φορ, αλλά τόσο τεχνίτης με την μπάλα όσο και εγώ στην ψιλοβελονιά. Είμαστε προς τα τελειώματα του πρωταθλήματος και ο Ηρακλής παίζει εντός έδρας με τον Παναθηναϊκό. Τότε το «Καυτανζόγλειο» ήταν το μεγαλύτερο στάδιο της χώρας, μετά το ΟΑΚΑ. Και είναι μέσα 45.000 άνθρωποι. Ο Ηρακλής κάνει ρεκόρ εισιτηρίων με αριθμό που ανάθεμά με αν τον έχει δει ποτέ ο ΠΑΟΚ – η Τούμπα είναι μικρότερη. Το μέγεθος του κόσμου του Ηρακλή είναι ανέκδοτο στα ποδοσφαιρικά της Θεσσαλονίκης. Έχω δει παιδάκι να λέει ότι είναι Ηρακλής και ένας κύριος να το ρωτάει ποιος είναι ο μπαμπάς του. Πέθαινε κάποιος και φαινόταν το κενό στην κερκίδα. Δεν ήταν, απλώς, κάτι σαν τον Πανιώνιο. Ήταν πολύ πιο σύνθετο. Γινόσουν γριά και ήξερες ότι δεν θα δεις προκοπή. Δεν αγαπούσες τόσο το ποδόσφαιρο, όσο το να το φιλοσοφείς. Όμως εκείνη τη χρονιά ο Ηρακλής δεν έπεφτε κάτω από 10.000 εισιτήρια. Να παίζει ο ΠΑΟΚ εκτός και ο Ηρακλής μέσα; Έκαναν πάρτι οι γριές. Ανεβαίναμε «Καυτανζόγλειο» να δούμε καλή μπάλα. Μέχρι που έρχεται το ματς με τον Παναθηναϊκό. Φεβρουάριος του 1984. Και πηγαίνουμε όλοι να σπρώξουμε τον Ηρακλή προς το πρωτάθλημα. Το παιχνίδι είναι 2-2. Ο Χατζηπαναγής περνάει το μισό Παναθηναϊκό και βγάζει τον Μιτόσεβιτς μόνο του μπροστά στον Λαφτσή. Ο Σέρβος έκανε τόσο κακό σουτ που ήταν σαν να με κλωτσάει στον κρόταφο. Ο Παναθηναϊκός πήρε το πρωτάθλημα και ο Ηρακλής τερμάτισε τρίτος με τέσσερις βαθμούς διαφορά. Αυτό ήταν. Δεν νομίζω να ξαναπήγα Καυτανζόγλειο χωρίς τον ΠΑΟΚ στο χορτάρι. Άλλωστε την επόμενη χρονιά πήραμε εμείς το πρωτάθλημα. Όλοι οι οπαδοί του Ηρακλή, ακόμα και οι αγέννητοι τότε, ξέρουν για τη χαμένη ευκαιρία του Μιτόσεβιτς. Έκτοτε το Καυτανζόγλειο αποδεικνύεται μεγάλο για τον Ηρακλή. Μπορεί η ομάδα να έχει ιστορία, αρχές και στιλ. Ο κόσμος, όμως, θέλει να βλέπει γκολ.

Καμιά φορά σκέφτομαι αν ο Σταύρος Θεοδωράκης είναι σαν τον Μιτόσεβιτς, δηλαδή ο μοιραίος άνθρωπος που έχασε την κρίσιμη ευκαιρία. Τον αδικώ. Το Ποτάμι και ο Θεοδωράκης εξάντλησαν τα όριά τους, αλλά, κατά βάθος, πέτυχαν το σκοπό τους. Προσέλκυσαν το ενδιαφέρον και πλέον για ένα, πάντα περιορισμένο, κοινό αυτός ο χώρος απέκτησε πάλι κίνηση. Αλλά στη συνέχεια, όταν σηκώσω το drone μου ψηλά και βλέπω την Κεντροαριστερά ως ενιαία εικόνα, αντιλαμβάνομαι ότι έτσι όπως πάει να διαμορφωθεί, μπορεί να έχει λόγο ύπαρξης, αλλά αμφιβάλλω αν έχει και ελπίδες επιβίωσης. Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι η Δημοκρατική Συμπράταξη και το Ποτάμι αγκαλιάζονται σε ένα κοινό σχήμα, το οποίο θα υπερβεί επιμέρους νευρώσεις και αγκυλώσεις. Αυτό, ναι, θα είναι σαν τον Ηρακλή πριν τον Χατζηπαναγή. Θα έχει ένα πνεύμα, στιλ, ωραία στέκια για κουβέντα, ευφυή ζύμωση, αλλά μικρές παρέες. Ας είμαστε ειλικρινείς. Νομίζει κανείς ότι όταν τα κχεία παίζουν λαϊκιστικές κραυγές και σκάβονται χαρακώματα πόλωσης, υπάρχει περιθώριο να ακουστεί «ο ήπιος πολιτικός λόγος της σοσιαλδημοκρατίας»; Δηλαδή και να ακουστεί, δεν έχει μείνει και κανείς για να βάλει τα αυτιά. Και ποιο είναι το πρόσωπο που θα τον εκφέρει; Αυτός ο μεσαίος χώρος, το μέτωπο της λογικής, πρέπει να υπερβεί τις αρχές και το ύφος του για να αποκτήσει κοινωνικά ερείσματα και πολιτική δυναμική. Τώρα έχει παγιδευτεί σε μία παρεξήγηση. Νομίζουν ότι αν μαζευτούν δέκα καθηγητές, πέντε εναλλακτικά τυπάκια και δέκα οργανωτικοί πασόκοι θα δημιουργήσουν δυναμική τρίτου πόλου. Να πάμε για brunch να το γιορτάσουμε. Δεν πάει έτσι. Λυπάμαι, παιδιά, δεν υπάρχει ακροατήριο για να αγοράσει τα εισιτήριά σας. Κάνετε θέατρο, ενώ ο κόσμος βλέπει μπάλα. Και οι γωνίες του λόγου σας είναι πιασμένες από τους άλλους. Εσείς αναγκαστικά πηγαίνετε γύρω-γύρω. Η λογική είναι μειοψηφικό ρεύμα, δεν το καταλάβατε; Και δεν αρκεί. Ακόμα και αν βρείτε Χατζηπαναγή και Κωφίδη, πάλι δεν φτάνει. Θέλει και ΠΑΟΚτσήδες στην κερκίδα. ●

→ giannakidis@protagon.gr

Το 18ο βιβλίο σου «**Ημουν και εγώ εκεί**» θα συζητηθεί. Πώς θέλεις να συζητηθεί; Ήθελες να ταράξεις τα νερά, ήθελες να εξομολογηθείς τις «αμαρτίες» σου, να βγά-

λεις πράγματα από μέσα σου; Το σκληρό μάθημα που πήρα αυτά τα τρία χρόνια από την ενεργό πολιτική είναι ότι ό,τι κι αν θέλεις και όποιες κι αν είναι οι προθέσεις σου, όσο αγαθές ή όσο δόλιες κι αν είναι, είτε ξεκινάς με προβοκατόρικη διάθεση είτε ξεκινάς σαν Mahatma Gandhi, αυτό που κάνεις θα έχει τη δικιά του αυτόνομη ζωή και οι αντιδράσεις πολλές φορές θα είναι εντελώς απρόβλεπτες. Στην πολιτική συμβαίνουν καθημερινά μία σειρά από «ατυχήματα», άλλοτε φταις και την πληρώνουν όλοι οι άλλοι, το κόμμα σου, οι αντίπαλοί σου, άλλοτε δεν φταις καθόλου και την πληρώνεις εσύ, αυτά που λες διαστρεβλώνονται, αποφλοιώνονται, απομονώνονται, χρησιμοποιούνται με κάποιον τρόπο. Είμαι βέβαιος ότι πολλοί θα το πάρουν με κουτσομπολίστικη διάθεση, τι λέει για ποιους, με διάθεση κλειδαρότρυπας. Δεν είναι γραμμένο έτσι. Σίγουρα είναι άλλη η αίσθηση εκ των έδων, γι' αυτό άλλωστε και το μότο του είναι «η Πολιτική από μέσα».

Πώς είναι λοιπόν η «πολιτική από μέσα»; Είναι ένας πάρα πολύ σκληρός κόσμος. Ένα παιχνίδι χωρίς κανόνες, αυτό είναι το πρώτο που μαθαίνεις, έχει πάρα πολλά χτυπήματα κάτω από τη ζώνη και οι κανόνες αλλάζουν κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού.

Γιατί αποφάσισες να τα γράψεις αυτά τώρα; Γιατί τα πράγματα είναι ακόμα νωπά στη μνήμη μου και μπορώ να τα περιγράψω με ενάργεια και επίσης γιατί θεωρώ ότι πάλι είναι μία εποχή εξαιρετικά ρευστή πολιτικά, που θα διαμορφωθούν καινούργια πράγματα και που πιθανόν η εμπειρία ενός μη πολιτικού που ασχολήθηκε με την πολιτική, η πικρή αυτή εμπειρία, να συμβάλει και στις επιλογές που θα κάνει ο καθένας από αυτούς που θα το διαβάσουν τουλάχιστον.

Όταν θέλπες προς τα τέλη Ιανουαρίου 2012 να πιάσεις επαφή με κάποιον από τον ΣΥΡΙΖΑ, σκέφτηκες τη Ρένα Δούρου. Εκείνη αμέσως κανονίζει το πρώτο «blind date με το χαμογελαστό αγόρι της Κουμουνδούρου». Ποια ήταν η πρώτη εντύπωση; Ήταν ενός ανθρώπου άνετου, πολύ συμπαθητικού, που δεν ταυτιζόταν καθόλου με το αριστερό στερεότυπο που έχουμε οι περισσότεροι στο μυαλό μας, του μουρτζούφλη, γκρινιάρη. Ήταν clean cut παιδί ο Τσίπρας και χαμογελαστό, συμπαθητικό παιδί. Βεβαίως είχε μεγάλη πείρα πολιτική γιατί από πολύ μικρός είχε ασχοληθεί με το άθλημα και του είχαν έρθει και πάρα πολύ δεξιά τα πράγματα. Αυτό ήταν λίγο και η τιμωρία του αργότερα, γιατί η πείρα του αυτή, light πείρα, όπως γράφω, δεν του χρησίμευε και πολύ, δεν είχε πέσει σε σκληρά διλήμματα ούτε σε σκληρές μάχες πριν από το 2015. Με αυτόματο πιλότο προχωρούσε, και αυτή η ευκολία ήταν και λίγο ενδεικτική και της γενιάς του. Σε αυτή τη γενιά η ευκολία είχε δημιουργήσει και την πεποίθηση που μας έριξε κατευθείαν στα βράχια αργότερα, ότι τα πράγματα δεν χρειάζονται τεράστια προσπάθεια, αρκεί να έχουμε δίκιο και θα αποδεχθούν το δίκιο μας οι άλλοι. Σαν αφηρημένοι θα πουν: «Α, γιατί δε μας τα λέγατε τόσο καιρό; Είχαμε τους προηγούμενους που ήταν κακοί, μοχθηροί και ήθελαν τόσο πολύ το κακό του λαού τους. Εσείς που είστε καλοί άνθρωποι, βεβαίως, θα τα κάνουμε». Αυτή την αφέλεια την είχε ο Τσίπρας.

Γίνετε ποτέ φίλοι; Φίλοι-φίλοι όχι, δηλαδή να βρεθούμε πολύ κοντά. Τον συμπαθούσα και νομίζω ότι με συμπαθούσε κι αυτός, αλλά ποτέ δεν ήμουν στο στενό του κύκλο, απλώς ήμουν από τους ανθρώπους εκείνους που ο Τσίπρας θεωρούσε ότι ήταν απαραίτητοι να υπάρχουν στο κόμμα, αν το κόμμα ήθελε να ξεφύγει από την κατάρα των αριστερών κομμάτων, τα μονοψήφια νούμερα στις εκλογές. Ήξερε λοιπόν ότι θα έπρεπε να απευθυνθεί σε ανθρώπους σαν κι εμένα και το έκανε. Βεβαίως δεν έκανε μόνο αυτό, απευθύνθηκε σε πολλών ειδών λουλούδια που δεν ήταν κομματικοί.

Τον περιγράφεις με colgate χαμόγελο, το ιδεώδες γαμπρουδάκι για κάθε Ελληνίδα πεθερά, με μία παρομιώδη ελαφρότητα, κυνικό, μάλλον τεμπέλη,

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΜΟΥΝ ΚΑΙ ΕΓΩ ΕΚΕΙ

Της **Αγγελικής Μπιρμπίλη**

Φωτό: **Θοδωρής Μανωλόπουλος**

Βιβλία.

Όπου και να στρέψω το βλέμμα μου βιβλία υψώνονται γύρω μου σαν τείχη ως το ταβάνι.

Η Δανάη, η πριγκίπισσα του σπιτιού, τρώει ήσυχα το βραδινό της καθισμένη στο κέντρο ενός μεγάλου ξύλινου τραπεζιού, στο κέντρο του σπιτιού, στο κέντρο του οικογενειακού σύμπαντος. Με περιεργάζεται λίγο με ενδιαφέρον αλλά δεν μετακινείται, είναι επτά χρονών.

Κανείς μας δεν διανοείται να την ενοχλήσει αλλά το σπίτι είναι μικρό, η μητέρα της προτείνει το υπνοδωμάτιο. Βιβλία και εδώ, παντού, σε βιβλιοθήκες, στις καρέκλες. Η καθουσιαστική τους αύρα σου δίνει μια αίσθηση ότι ανήκεις σε μια ελίτ, ότι είσαι ας πούμε προφυλαγμένος από τα αδιάρκριτα σόσιαλ μίντια, τις κραυγές, τον παραλογισμό της δημοσιότητας. Πώς όμως βρέθηκε αυτός ο συγγραφέας της γενιάς του '80, της πιο απολιτικής γενιάς, άκαπνος ως τα 52 του, στο λαβύρινθο της πολιτικής;

Η ζωή του πήρε τον Ιανουάριο του 2012 μια τροπή που δεν την είχε φανταστεί.

Στο μεταξύ γνώρισε ένα σωρό ανθρώπους...

ακαλλιέργητο... Δεν έχει ευρεία παιδεία, βγάζει μάτι αυτό. Νομίζω ότι απ' όλους τους ηγέτες της μεταπολίτευσης είναι με διαφορά ο πιο ακαλλιέργητος. Δεν είναι βέβαια ο τύπος που λέει πάρα πολλά μαργαριτάρια, όμως τα μαργαριτάρια που λέει δεν οφείλονται σε lapsus, όπως στους άλλους ηγέτες, οφείλονται σε άγνοια. Δηλαδή όταν βγαίνει στο Ευρωκοινοβούλιο και λέει «άκουσον μεν, πάταξον δε» δεν είναι ένα lapsus, αλλά η άγνοια ότι όταν λες «άκουσον μεν, πάταξον δε» στην ουσία τους λες, ακούστε με και αυτά που θα πω θα είναι τέτοιες μαλακίες που θα με πλακώσετε στο ξύλο. Ενώ όταν ο Θεμιστοκλής λέει «πάταξον μεν, άκουσον δε» λέει, χτύπα με αλλά άκουσέ με, γιατί έχω δίκιο. Ο Τσίπρας από άγνοια το κάνει αυτό, όπως από άγνοια κάνει και το frozen world, τις 360 μοίρες, κι όλα αυτά τα οποία έγιναν ανέκδοτα κατά καιρούς.

Τί σε γοήτευσε, λοιπόν, σε έναν «απαίδευτο νεαρό»; Ότι όλα αυτά ήταν σε μία εποχή (τον Φεβρουάριο του 2012 πρωτογνώρισα τον Τσίπρα), που δεν έπαιζαν μεγάλο ρόλο, ήταν χαριτωμένες. Γιατί ούτε αυτός ο ίδιος δεν πίστευε ότι θα γίνει πρωθυπουργός. Δεν τα θεωρούσα μοιραία λάθη. Είναι δηλαδή σα να έχεις έναν τύπο άνετο, δροσερό, να περνάς καλά μαζί...

Ελικρινής σου φαινόταν; Δεν μου φαινόταν ψεύτης ας πούμε, δεν μου φαινόταν διπρόσωπος, δεν μου φαινόταν πολλά απ' τα πράγματα τα οποία, νομίζω, τα ανέπτυξε κιόλας. Ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ του 2012 ήταν πολύ διαφορετικοί από τον Τσίπρα και τον ΣΥΡΙΖΑ του 2014 ή του 2015. Εν προόδω ένα λαϊκιστικό προφίλ, δεν το είχε απ' την αρχή. Αντίθετα, τον πρώτο καιρό που ήμουν εγώ, η σχέση με τους Ανεξάρτητους Έλληνες ήταν πέρα από κάθε συζήτηση, ήταν έγκλημα καθοσίωσης, δεν μπορούσε να φανταστεί κανείς ότι θα πάρουν ακροδεξιούς λαϊκιστές. Π' αυτό σιγά-σιγά τον έπεισαν οι σύμβουλοί του.

Ποιοι ήταν οι σύμβουλοί του; Θα σου πω. Όσο εμπλεκόταν το βαθύ ΠΑΣΟΚ και παραμεριζόταν ο παλιός ιδεολογικός ΣΥΡΙΖΑ του 3%, του 4%, έπαιρναν το πάνω χέρι οι άνθρωποι που «ήξεραν τη δουλειά», οι οποίοι σχεδόν όλοι ήταν λαϊκιστές ΠΑΣΟΚτζήδες, όχι του σημερινού ΠΑΣΟΚ. Ήταν το βαθύ ΠΑΣΟΚ. Αυτοί σιγά-σιγά τον έπεισαν ότι η συνταγή είναι «Ανδρέας Παπανδρέου 1981», μαξιμαλιστικός βολонταρισμός, και τα δύο, και το μάξιμουμ και ο βολонταρισμός, η δύναμη της θέλησης. Το θέλουμε, θα μας ακούσουν και θα το κάνουν. Γιατί; Γιατί εμείς το θέλουμε. Τώρα, εάν υπάρχουν 18 άλλοι λαοί οι οποίοι θέλουν κάτι διαφορετικό από εσένα δεν τον απασχολούσε. Αφού έχουμε δίκιο, θα γίνει και το μέτωπο του Νότου, όλα αυτά τα οποία δεν έγιναν. Εδώ τώρα μπαίνει το ερώτημα κατά πόσο ήταν απατεώνας ή όχι. Δεν ξέρω κατά πόσο τα πίστευε όλα αυτά. Σε μεγάλο βαθμό, επειδή θεωρώ ότι είναι καλός τακτικιστής αλλά σε θέματα στρατηγικής δεν νομίζω ότι είναι καλός, μπορεί και να τα πίστευε, με αυτή την αφέλεια που είπαμε πριν.

Γιατί πιστεύεις έπιασε το κόλπο πάλι, όπως έπιασε και το 1981; Γιατί έχουμε ένα λαό γαλουχημένο στο λαϊκισμό. Δηλαδή αυτά τα 41 χρόνια, 42 πια, της μεταπολιτευτικής Ελλάδας, ο κόσμος μεγάλωσε με το να πιστεύει ότι αρκεί η θηλυπόλη, μεγάλωσε με τη συνωμοσιολαγνεία, με το να πιστεύει ότι γίνονται μόνο συνωμοσίες εναντίον του, και ότι αυτός έχει δίκιο. Ο Σαμαράς σε μία συζήτηση που είχαμε μετά τις εκλογές του 2015 –είχε χάσει την εξουσία αλλά ήταν ακόμα Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας– μου είχε πει, στον ελληνικό λαό μπορείς να πεις τα πάντα, εκτός από το ότι είναι μαλάκας ο ίδιος, δηλαδή ότι κάνει λάθος ο ίδιος, δεν μπορείς να το πεις αυτό στον κόσμο, με τίποτα. Θα του πεις μόνο ότι σε πρόδωσαν, ότι ήταν διπρόσωποι και φάνηκε το πραγματικό τους πρόσωπο, θα πεις πράγματα που θα κολακεύουν το λαό. Μα, άμα φτιάξεις ένα λαό που να δέχεται μονάχα την κολακεία και να έχει μία πνευματική οκνηρία, δηλαδή να μην έχει κανένα πολιτικό κριτήριο, να μη σκέφτεται: Μα, καλά ρε φίλε, από προδότη σε προδότη πηγαίνουμε; Γιατί όλοι οι πολιτικοί με προδίδουν; Δηλαδή ούτε ένας δεν βρέθηκε που να μην είναι προδότης; Μήπως κάνω λάθος εγώ; Μήπως είμαι απλώς εύπιστος; Γιατί πάντα να πρέπει να έχω δίκιο παρ' όλες τις απογοητεύσεις;

Οι συνθήκες του 1981 είναι πολύ διαφορετικές από

το 2015 και ο Ανδρέας είναι μια πολύ διαφορετική προσωπικότητα από τον Αλέξη... Ναι, ο Ανδρέας ήταν μία πολύ πιο πολύπλοκη προσωπικότητα και σαφώς πολύ πιο καλλιεργημένος, παρόλο που και ο Ανδρέας είχε ένα αντικουλτουριάρικο σύνδρομο. Προτιμούσε να πηγαίνει στα μπουζούκια παρά στο Ηρώδειο, ας πούμε, δεν ήταν άνθρωπος των γραμμάτων, όμως ήταν ασυγκρίτως πιο μορφωμένος, ειδικά στην οικονομία, από τον Αλέξη. Η μεγάλη τους διαφορά είναι όμως άλλη, έχουν διαφορά επένδυσης χρόνου, ο Ανδρέας Παπανδρέου είχε μεγάλο ζωτικό χρόνο. Είχε τις αγορές ακόμα ανοιχτές απέναντί του και διαθέσιμες να του δώσουν λεφτά. Μπορούσε να παίξει με την ιδέα του λαϊκισμού και να την ικανοποιήσει σε μεγάλο βαθμό. Μπορούσε να φτιάξει αυτό το δημόσιο τομέα που έφτιαξε, το πελατειακό κράτος και να το διαφθείρει ως μη παρέκει. Ο Αλέξης δεν έχει αυτόν το ζωτικό χρόνο. Δεν έχει ούτε χρόνο, ούτε χρήμα. Τίποτα δεν έχει, γι' αυτό και καταρρέει πολύ πιο γρήγορα. Αν αυτό δεν φαίνεται ακόμα, στο βαθμό που θα έφρανε ίσως, είναι διότι ξαναγυρνάμε στη ρήση Σαμαρά, ότι ο κόσμος δύσκολα συμφιλιώνεται με την ιδέα ότι έκανε λάθος. Γιατί για να καταρρεύσει ο Αλέξης θα πρέπει πάρα πολλοί άνθρωποι να πουν «έκανα λάθος», να αποδεχθούν ότι έκαναν λάθος και να ψηφίσουν διαφορετικά. Αν δεν αλλάξει αυτή η νοοτροπία θα βρεθούμε σε έναν καινούργιο φαύλο κύκλο.

Χρειαζόμαστε ως κοινωνία μια «βίαιη ωρίμανση». Όπως σημειώνεις, πρώτος ο Γιάννης Δραγασάκης είχε αναφερθεί για την ανάγκη να υποστεί και ο ΣΥΡΙΖΑ μια «βίαιη ωρίμανση». Πιστεύεις ότι έχει συμβεί; Δεν είμαι σίγουρος. Ο Αλέξης είναι όμηρος των δικών του δηλώσεων, είναι όμηρος του Αλέξη. Είναι δόκτωρ Jekyll και κύριος Hyde, ο δόκτωρ Jekyll που είναι όμηρος του κυρίου Hyde. Δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι από αυτούς τους δύο, που παλεύουν διαρκώς μεταξύ τους, θα επικρατήσει ο δόκτωρ Jekyll. Η πραγματικότητα, αυτό το διαβόητο ραντεβού με την πραγματικότητα, προς τα εκεί τονωθεί, προς το να γίνει δόκτωρ Jekyll. Από την άλλη μεριά όμως η πεμπτοσύνη της ρητορικής του, όλα τα τέρατα του Frankenstein που έφτιαξε ο ίδιος, ως δόκτωρ Frankenstein –από δόκτορα σε δόκτορα πηγαίνουμε τώρα, από τον Jekyll στο Frankenstein!–, δεν μπορεί να απεμπλακεί απ' όλα αυτά τα τέρατα, να τα απαρνηθεί απλώς, να πει ότι δεν ήταν παιδιά του. Άκουγα, όταν συμμετείχα στην προεκλογική περίοδο του φθινοπώρου πια του 2015, τον Λεουτσάκο ή τους άλλους της Λαϊκής Ενότητας, τον Λαφαζάνη κ.λπ., με ξένιζε τρομερά η αφέλεια τους και σκεφτόμουν, είναι δυνατόν να είναι τόσο αφελείς αυτοί οι άνθρωποι, τι έχουν πάρει; Ηλιοθιγόνο; Έλεγε ο Νίκος Παππάς του Λεουτσάκου, αφού δεν θέλετε μνημόνιο και προτιμάτε την έξοδο και λέτε ότι θα είναι συντεταγμένη η έξοδος της χώρας απ' τη ζώνη του ευρώ, άρα στην ουσία θέλετε μνημόνιο με δραχμή. Πώς αλλιώς θα γίνει; Όχι, έλεγε ο Λεουτσάκος, εμείς δεν θέλουμε μνημόνιο με κανένα νόμισμα. Είναι νηπιακή πολιτική σκέψη να πιστεύεις ότι υπάρχουν κάποιοι πολύ κακοί άνθρωποι που θέλουν μνημόνιο και είναι και οι καλοί, οι λεβέντες. Γι' αυτό λέω για τον Λεουτσάκο, σε ένα σημείο στο βιβλίο, μιλά για τη δραχμή και το μυαλό σου πάει σε ουζάκι, σαλαμάκι και γκόμμενα με πιασίματα, ότι όλο είναι εύκολο. Δε θέλουμε ευρώ, θέλουμε δραχμή και θα έχουμε δραχμές και θα τις πάρουμε και απ' το Νομισματοκοπείο, θα τις κόψουμε...

Ο Λαφαζάνης, που έχεις γνωρίσει, πιστεύεις ότι έλεγε, αυτά για την επιστροφή στη δραχμή; Ο Λαφαζάνης, η χρήση Λαφαζάνη μάλλον από τον ΣΥΡΙΖΑ, είναι ένα άλλο μεγάλο κεφάλαιο. Ο Αλέξης ως πολιτικός έχει και το χαρακτηριστικό που έχει και ο Κώστας Καραμανλής, του αρέσει να μη λύνει τα προβλήματα, του αρέσει τα προβλήματα να σέρνονται, να σαπίζουν μόνα τους, να διαλύονται από τη σαπίλα, δεν του αρέσει να κόβει γόρδιους δεσμούς, δεν είναι καθόλου αυταρχικός. Εμένα, πιστεύω, δεν σκόπευε ποτέ να με διώξει από το κόμμα, θα με άφηνε να σέρνομαι, να τρώω όλες τις λοιδορίες, όλα τα βρισίδια, όλη την υπονόμευση και στο τέλος, όταν θα έρχονταν εκλογές, θα μου έλεγε, Πέτρο, χαρήκαμε για τη συνεργασία, πήγαμε σίτι σου τώρα. Θέλω να πω, δεν είναι υπέρ των βίαιων λύσεων, διαγραφών κ.λπ., μόνο τον Στάθη Παναγιώλη έχει διαγράψει μέχρι στιγμής κι αυτόν επειδή δεν ψήφισε το νομοσχέδιο την τελευταία φορά. Ο Λαφαζάνης,

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

λοιπόν, σε μεγάλο βαθμό εκμεταλλευόταν το εύρος του ΣΥΡΙΖΑ, διότι ξαφνικά ο Λαφαζάνης, ένας παραδοσιακός κομμουνιστής, είχε ένα ακροατήριο πολύ μεγαλύτερο που δεν το είχε φανταστεί ποτέ στη ζωή του. Πήγαυε σαν δυστυχισμένα γκόμμενα και έγλειφε συνέχεια το ΚΚΕ, ή γκόμμενος, ότι θέλεις, παρατημένος γκόμμενος. Πήγαυε στο ΚΚΕ κι έλεγε ότι εμείς θα συνεργαστούμε μόνο με το ΚΚΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πράγμα που με τρέλαινε εμένα. Κάποια στιγμή, η πρώτη φορά που τους σόκαρα ήταν που είπα, σε μία εκπομπή, εγώ δεν είμαι κομμουνιστής. Ενώ, μου είπαν, ο Λαφαζάνης είναι κομμουνιστής, λέω, εγώ δεν είμαι, είναι φανερό αυτό, δεν φαίνεται; Από τη μία λοιπόν είχαμε τον Τσίπρα που του έλεγε, Παναγιώτη, δεν είναι της ώρας αυτά, δεν θέλω να ξανακούσω τη λέξη δραχμή από τα χείλη σου μέχρι τις εκλογές, μπορείς; Μπορώ, έλεγε ο Παναγιώτης και αυτοσυγκρατιόταν στο βαθμό που μπορούσε. Τα έβαζαν όλα κάτω από το χαλί. Όσο εκμεταλλευόταν ο Λαφαζάνης το εύρος του ΣΥΡΙΖΑ, με τον ίδιο τρόπο τον εκμεταλλευόταν και ο ΣΥΡΙΖΑ. Κάποια στιγμή ο Βούτσπς, σε ανύποπτο χρόνο, μου έχει πει, όλα αυτά που λέει ο Παναγιώτης είναι βλακείες, είναι αφέλειες, δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα, ούτε με τη Ρωσία του 1905, με την Iskra, τίποτα από όλα αυτά, ζει στον κόσμο του ποτέ, του Πίτερ Παν, εκεί ζει ο Παναγιώτης. Αλλά αν φύγει ο Παναγιώτης από εδώ, πού θα πάει; Θα πάει στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θα πάει στο ΚΚΕ και μαζί θα φύγει και ο κόσμος. Το πιο ανέντιμο μέρος, αν θέλεις, του ΣΥΡΙΖΑ, ή ένα από τα πιο ανέντιμα στοιχεία του, ήταν αυτό το κλείσιμο του ματιού προς τον κόσμο του ΚΚΕ, τον οποίο ειδικά στις εκλογές του 2012 τον καταλεπλάτησαν.

Με ποιους είχες καλύτερη επικοινωνία; Μιλούσα με τον Δραγασάκη, τον Παπαδημούλη, τη Δούρου βέβαια, τον Βούτσπς, με αυτούς που αποκαλούσαν ρεαλιστές, με αυτούς που ήμουν και στο Συμβούλιο της Ευρώπης. Βλέπεις ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είχε επίγνωση της διπλής του φύσης. Στο Συμβούλιο της Ευρώπης και γενικώς στους διεθνείς οργανισμούς, αν εξαιρέσεις τη φαιδρή εκείνη ιδεολογία που είχε με το ΝΑΤΟ, που δεν έστειλε κανέναν, στους άλλους οργανισμούς έστειλε τους ευρωπαϊστές, τους ρεαλιστές, δεν έστειλε ιδεολογικούς, τους ιδεολογικούς τους κρατούσε για μέσα στο κόμμα. Φυσικά δεν ήταν η πρώτη φορά που έγινε αυτό, και το ΠΑΣΟΚ το ίδιο έκανε και η Νέα Δημοκρατία των Ζαππείων του Σαμαρά το ίδιο έκανε, απλώς δεν έχουμε περιθώρια πια για άλλη εξαπάτηση. Είναι σαν το κόλπο να έχει αποκαλυφθεί και να μην υπάρχουν και λεφτά. Εκεί ήταν όλη η διαφορά με την οικονομική πολιτική του Βαρουφάκη, ο οποίος εφαρμόζε στην πραγματικότητα τη θεωρία των παιγνίων στην ενεργό πολιτική, όπως το κάνει και στην πόκα. Στην πόκα υπάρχουν δύο-τρεις βασικές αρχές που δεν μπορείς να τις παραβείς. Στην πόκα δεν κερδίζει αυτός που έχει το καλύτερο φύλλο, κερδίζει αυτός που πειθεί ότι έχει το καλύτερο φύλλο, εξού και υπάρχει περιθώριο για μπλόφα. Τώρα, γιατί θα σε πείσω; Γιατί συνήθως το έχω. Η δεύτερη αρχή είναι ότι μπορείς να τους πείσεις όλους ότι έχεις το καλύτερο φύλλο, εκτός από εκείνον που το έχει πράγματι. Δηλαδή άμα έχω ένα ωραίο καρτέ του άσου, δεν πιά' να χτυπιέσαι με νταούλια και ζουρνάδες, εγώ ξέρω ότι έχω καρτέ του άσου κι εσύ δεν έχεις τίποτα. Και το τρίτο, που είναι το πιο ολέθριο για έναν οικονομολόγο σαν τον Βαρουφάκη, να πατήσει αυτή την μπανανόφλυδα, είναι ότι πάντοτε στην πόκα στο τέλος είναι ζήτημα κεφαλαίου. Αν εσύ έχεις έρθει να χάσεις 50 ευρώ και να βάλεις τα κλάματα μετά, γιατί δεν έχεις άλλα λεφτά, κι εγώ έρθω να χάσω 50.000 ευρώ, δεν υπάρχει περίπτωση να κερδίσεις στον αιώνα τον άπαντα. Ο Βαρουφάκης ήταν δέσμιος πια του προσωπικού του ναρκισσισμού και όχι τόσο των ιδεών του. Οι ιδέες του δεν είναι τόσο σκάρτες όσο η ιδιοσυγκρασία του, πληρώνουμε περισσότερο την ιδιοσυγκρασία Βαρουφάκη, το να πιστεύει δηλαδή ότι μπορεί όντως να τους «παίξει». Εξού και όλες οι γελοιογραφίες στο εξωτερικό τον είχαν ως ζητιάνο με το σηκωμένο δάκτυλο, ήταν εκείνος ο οποίος ζητιάνευε κι έλεγε άντε γαμήσου ταυτόχρονα.

Ο πρωθυπουργός της χώρας τον πίστεψε; Τον πίστεψε, διότι ο Τσίπρας δεν ξέρει από οικονομικά τίποτα, όπως από πάρα πολλά πράγματα δεν ξέρει τίποτα και του φαινόταν πολύ γοητευτικός ο Βαρουφάκης. ▶

1 ή 2

Γιατί να περιμένεις να δεις αν κέρδισες;

2
NEA
ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

ΣΚΡΑΤΣ

Τύχη στη στιγμή

www.scratch.gr

ΑΡΜΟΔΙΟΣ ΡΥΘΜΙΣΤΗΣ: ΕΕΕΠ - Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΤΥΧΕΡΑ ΠΑΙΓΝΙΑ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΜΟΝΟ ΣΕ ΑΤΟΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ 18 ΕΤΩΝ.
Η ΣΥΧΝΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΝΕΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ ΕΘΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΩΛΕΙΑΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ - ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΗΡΙΞΗΣ: 1114

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΛΑΧΕΙΑ Α.Ε.
Μια εταιρεία του Ομίλου οπαπ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗΣ

Του ΚΩΣΤΑ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Εικονογράφηση: ΗΥΡΟΚΟΝΔΡΙΑΚ

Στις αρχές της δεκαετίας του '90 τρεις ήταν οι σημαντικότεροι λόγοι για να μπει κάποιος στο κτίριο της περιφημής ΓΑΔΑ, στη Λ. Αλεξάνδρας. Να δούλευε σε κάποια υπηρεσία της είτε ως ένστολος είτε ως πολιτικό προσωπικό, να είχε συλληφθεί για κάποιο λόγο και να πήγαινε κατ' ευθείαν για τα «περαιτέρω» ή να έκανε αστυνομικό ρεπορτάζ σε κάποια εφημερίδα, γιατί τότε ραδιόφωνα και τηλεοράσεις μόλις είχαν αρχίσει να κινούνται και, φυσικά, προτιμούσαν ανθρώπους των εφημερίδων. Άλλες εποχές τότε, από όλες τις απόψεις. Ακόμα και τα δικαιώματα των κρατουμένων ήταν φύλλο και φτερό αφού για λόγους προβολής του αστυνομικού έργου ίσχυε η πρακτική των λεγόμενων «παρουσιάσεων». Σε μια δυο καρέκλες ο κρατούμενος ή οι κρατούμενοι, μπροστά τους οι δημοσιογράφοι με τα κασετοφωνάκια, τα μπλοκάκια, λίγο αργότερα φύτεψαν και τα μπουκέτα με τα μικρόφωνα. Ερωτήσεις, άλλοτε πράγματι ευφάνταστες κι άλλοτε τύπου «μετανιώσατε» – αυτό ισχύει ακόμα και σήμερα –, μετά ο λόγος στους διευθυντές και τους προϊσταμένους και το πανηγύρι έληγε κάπου εκεί.

Σε μία από αυτές τις «παρουσιάσεις» γνώρισα τον Μανώλη Σφακιανάκη. Αυτόν που τώρα πρωταγωνίστησε σε ακόμα ένα επεισόδιο του σίριαλ των κυβερνητικών χειρισμών σε θέματα που μόνο λίγοι φαίνεται να αντιλαμβάνονται την ανάγκη για ευαίσθητο χειρισμό τους, ακόμα και υπό τη λαϊκίστικη εκδοχή. Του ανθρώπου που φέρεται ως ο πιο αναγνωρίσιμος αστυνομικός της ΕΛ.ΑΣ. και μάλιστα σε ένα κοινό που όχι μόνο ποικίλλει αλλά αγγίζει όλες, μα όλες, τις φυλές των Ελλήνων. Από πισιρικόδες που κοκαλώνουν τους εγκεφάλους μπροστά στις θόδες, μέχρι τους παπούδες που το πιο τεχνολογικά εξελιγμένο που έχουν κάνει είναι γράφουν σε χαρτάκι το PIN για την κάρτα και να περιμένουν τα παιδιά τους να βγάλουν τη σύνταξη από το ΑΤΜ. Γράφτηκαν πολλά αυτές τις μέρες. Και αγιογραφίες, λες και ο Σφακιανάκης είναι εκπρόσωπος του διαδικτυακού Θεού στη γη, αλλά και κακιές. Όπως γίνεται σχεδόν πάντα, δηλαδή...

Πίσω στις αρχές του '90. Νεαρός αξιωματικός του τμήματος δίωξης οικονομικού εγκλήματος αυτός, νεαρός δημοσιογράφος του αστυνομικού ρεπορτάζ της «Ελευθεροτυπίας» εγώ. Με αρκετά κιλά λιγότερα, κι οι δυο μας, με πιο ζωηρά βλέμματα και κινήσεις, ο Σφακιανάκης έστεκε όρθιος, μαζί με κάποιους άλλους αστυνομικούς, δίπλα στον τότε διοικητή Ασφαλείας, ο οποίος είχε καλέσει τους δημοσιογράφους για να παρουσιάσει την «εξάρθρωση» μια σπείρας που «είχε γεμίσει την αγορά με πλαστά πεντοχίλιαρα». Είπαμε, άλλες εποχές τότε. Ο τότε διοικητής, ένας παραδοσιακός μπάτσος με μουστάκι, βαριά προφορά και σταυρωτό μαύρο σακάκι και γραβάτα που έκανε πολλές προσπάθειες να παραμείνει χρωματικά σοβαρή, προσπαθούσε να πείσει ότι «όπως φαίνεται και από τα κατασχεμένα, η σπείρα εξαρθρώθηκε στο σύνολό της». Το βλέμμα του Σφακιανάκη έπαιξε κάπως μόλις το άκουσα και τα μάτια όλων έπεσαν στα «κατασχεμένα».

Ένα σύστημα υπολογιστή, μια οθόνη τεράστια, ένα κουτί σαν κομοδίνο, μια πλαστική σκάφη – κανείς δεν κατάλαβε τι ρόλο είχε –, ένας ογκώδης εκτυπωτής και κάτι φύλλα εκτυπώσεων. «Με όλα αυτά παρήγαγαν αντίγραφα χαρτονομισμάτων και είχαν γεμίσει την αγορά, ευτυχώς όμως συνελήφθησαν όλοι και κατασχέθηκε ολόκληρος ο εξοπλισμός» είπε ο διοικητής. Σήκωσα το χέρι για να κάνω ερώτηση, σχεδόν πισιρικός, με μια καλή –για την εποχή– τριβή με τους υπολογιστές, με όρεξη να κάνω κι εγώ το κομμάτι μου: «Δεν τους έχετε πιάσει όλους, κ. διοικητή» είπα με ένα κάπως εξυπνακίστικο ύφος: «Με κάποιον τρόπο σκάναραν ή φωτογράφησαν τα πεντοχίλιαρα και τα πέρασαν στον υπολογιστή για να τα τυπώσουν, σας λείπουν κομμάτια...».

Ο διοικητής, όχι και τόσο ψύχραιμος, γύρισε προς την πλευρά του νεαρού Σφακιανάκη αναζητώντας με νεύματα μια κάποια υποστήριξη για να απαντήσει στον εξυπνάκια ρεπόρτερ. Και ο Σφακιανάκης, τότε, είπε χα-

μηλόφωνα, αν κατάλαβα καλά από το ύφος του: «Σας το είπα, κ. διοικητή, λείπουν ακόμα κάποια πράγματα...». Με κάποιον τρόπο που έμοιαζε με το γνωστό «οι έρευνες συνεχίζονται», ο διοικητής τα μπάλωσε.

Μόλις τέλειωσε η «παρουσίαση» ο Σφακιανάκης με πλησίασε και αφού μου είπε να περάσω από το γραφείο του για έναν καφέ μου έσφιξε το χέρι. Κάτι δεν ταίριαζε, όμως, με το κτίριο και το κλίμα, γενικώς. Δεν ήταν η κρύα και ψυχρή χειραψία του μπάτσου, σαν αυτή του ιατροδικαστή, άκαμπτη και παγωμένη σαν κατεψυγμένο ψάρι. Ούτε και εκείνο το είδος της γλοιώδους χειραψίας, ιδρωμένης, που σου κουνά το χέρι πάνω κάτω, δήθεν «χάρηκα πάρα μα πάρα μα πάρα πολύ». Ήταν κάτι πιο ευθύ, τίμιο και κυρίως πολύ δυνατό, σαν φιλική τανάλια που ήξερε μόνο έναν τρόπο να σφίγγει χέρια, όταν εκτιμούσε ότι ανήκαν σε άνθρωπο που μπορούσαν να μιλήσουν την ίδια γλώσσα και να συνεννοηθούν. Ήταν η εποχή που η ελληνική αστυνομία έπρεπε με κάθε τρόπο να ξεκολλήσει από όλα όσα ήξερε μέχρι τότε, με πρώτο δεδομένο ότι ένας καλός κλέφτης δεν χρειαζόταν μόνο μια αρμαθιά αντικείμενα αλλά και το password... Κι εκείνη την εποχή, ο νεαρός και φιλόδοξος –φαινόταν και αυτό στα μάτια του– αστυνομικός από την Κρήτη, είχε πιάσει μία από τις πρώτες θέσεις για να ανοίξει και να μπει στο μεγάλο παγκόσμιο δωμάτιο της αστυνομικής έρευνας. Έχοντας υιοθετήσει τη φράση του Μαρξ από τον πρώτο τόμο του «Κεφαλαίου»: «Θα υπήρχαν άραγε τόσο καλές κλειδαριές αν δεν υπήρχαν τόσο καλοί κλέφτες;». Κανείς μας δεν ήταν σε θέση να πολυκαταλάβει τότε, τι ήταν αυτό που άνοιγε στο Internet και πού θα οδηγούσε, τι θα έφερνε στον πλανήτη, τι στην Ελλάδα. Τι σήμαινε δικτυωμένη κοινωνία, και τι σήμαινε έγκλημα σε αυτή την κοινωνία. Το μόνο που συμφωνούσαμε όλοι ήταν ότι επρόκειτο για κάτι καινούργιο και δεν έπρεπε να το αφήσουμε να μας προσπεράσει. Μόνο η διαίσθηση ήταν αυτή που μετρούσε. Και αυτό έκανε και ο Μανώλης Σφακιανάκης. Δεν ξέρω αν έχει διαβάσει ποτέ αυτό που είχε πει ο κοινωνιολόγος Ρόμπερτ Κ. Μέρτον, που από το 1950 είχε κωδικοποιήσει τους βασικούς τρόπους με τους οποίους οι «ομάδες αναφοράς» επηρεάζουν τα μέλη τους. Με συγκριτικές επιδράσεις, στο πώς δηλαδή ο άνθρωπος αξιολογεί τον εαυτό του. Με επιδράσεις επιρροής, πώς δηλαδή οι άλλοι υπαγορεύουν συμπεριφορές και στάσεις ή και τα δύο μαζί. Ότι και αν είχε διαβάσει μέχρι τότε, ο Σφακιανάκης και όλοι εμείς που τρέξαμε εκείνη την εποχή να προλάβουμε να ανέβουμε στο τρένο της πληροφορικής –ο καθένας για τους δικούς του λόγους– είχαμε σίγουρα καταλάβει ότι πλέον ο κόσμος δεν θα ήταν τόσο μικρός όσο πιστεύαμε. Αργότερα μάθαμε ότι αυτό λεγόταν «think forward»...

Το έχει αυτό ο συγκεκριμένος αστυνομικός, όσο και αν διαφωνείς ή συμφωνείς μαζί του. Πατί και αυτό το καταλαβαίνεις από το ύφος του, την ώρα που του μιλάς.

**ΚΑΠΟΙΟΙ
ΣΥΝΔΥΑΖΟΥΝ,
ΠΑΝΤΩΣ, ΤΗΝ
ΥΠΟΘΕΣΗ ΧΑΪΚΑΛΗ
ΜΕ ΤΗΝ ΤΩΡΙΝΗ
ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΝΑ
ΦΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΗ
ΤΟΥ Ο Μ. ΣΦΑΚΙΑ-
ΝΑΚΗΣ**

Ακούει, σε κοιτάζει, δείχνει να σε προσέχει αλλά έχεις την αίσθηση ότι τα μάτια του κοιτάζουν και αλλού ταυτοχρόνως. Σαν να διαπερνούν το πρώτο είδωλο που είσαι εσύ και παράλληλα εστιάζουν πίσω από σένα σαν να αναζητούν σε τι θα μπορούσε να μεταμορφωθεί αυτό που του λες. Είναι ιδίων των ανθρώπων που δεν ευχαριστιούνται με αυτό που έχουν εκείνη την ώρα αλλά με αυτό που θα μπορούσαν να αποκτήσουν ή να δημιουργήσουν βάσει αυτού που τους λες. Ιδίως όταν δεν είσαι από εκείνους τους φλύαρους που προσπαθούν με γλωσσικά και υφολογικά νύχια και δόντια να αποδείξουν ότι ξέρουν χωρίς να ξέρουν, σαν καρικατούρες διανοούμενων σε καφεενία. Είναι ένα από τα μεγάλα άγχη του Σφακιανάκη αυτό, να μην εμπλέκεται σε κάτι που δεν γνωρίζει και αν είναι αναγκασμένος να το κάνει, φροντίζει πάντα να μαθαίνει καλά αυτό που του λες, ακόμα και αν δεν μπορεί να μπει στην ουσία για διάφορους λόγους, σε ακούει με προσοχή δείχνοντάς σου ότι του λες κάτι σημαντικό. Η επικοινωνία, άλλωστε, είναι κάτι που ανέκαθεν έπαιζε στα δάχτυλα, όχι με την υποκριτική εκδοχή αλλά υπό την εκδοχή του αναγκαίου εργαλείου για τη δουλειά του. Όλη αυτή η περιγραφή δεν αναφέρεται σε κάποια απογειωμένη, καβαλημένη προσωπικότητα που διαφημίζεται ως ιδιοφυΐα. Όχι, είναι χαρακτηριστικό κάθε ανθρώπου που δεν κρύβει τις φιλοδοξίες του να κυριαρχήσει σε αυτό που ξέρει να κάνει καλύτερα αλλά ξέρει και να προφυλάσσει τον εαυτό του από την υπερβολική έκθεση στη δημοσιότητα. Ενίοτε αποδεικνύοντας ότι είναι αναγκασμένος να το κάνει εντός ενός πολύ συγκεκριμένου συστήματος.

Το βιογραφικό του γνωστό πάνω κάτω, κάνει το γύρο του Internet, που λέει και το κλισέ. Γεννήθηκε στις 9 Φεβρουαρίου 1963 στο χωριό Σπηλιά Κισσάμου στα Χανιά της Κρήτης. Πος παπά, του πατέρα Ευάγγελου, που τον έχασε πριν από τρία χρόνια, και της πρεσβυτέρας Μαρίας. Ο πατέρας του ήταν ένα από πιο δραστήριους ανθρώπους της εκκλησίας στην Κρήτη. Είχε φτιάξει τουλάχιστον 15 εκκλησίες, ξενώνες απόρων, είχε ανακαινίσει ερημοκλήσια ξεχασμένα από τον Θεό, είχε μια πλούσια προσφορά στην τοπική κοινωνία αλλά και προσωπική ξεχωριστή σχέση με τη φύση. Ο Μανώλης έχει άλλα δύο αδέρφια, την Ολυμπία και τον Μιχάλη. Τέλειωσε το σχολείο στα Χανιά και αμέσως μετά άρχισε να σπουδάζει Ανάλυση και Προγραμματισμό Ηλεκτρονικών Υπολογιστών στην Αθήνα. Το 1982 μπήκε στη Σχολή Ενωμοταρχών και το 1986 στην Σχολή Υπαστυνόμων. Εκλείσε τα τριάντα στην αστυνομία και τα περισσότερα από τα μισά ασχολείται με τα ηλεκτρονικά εγκλήματα. Δεν πήγε, όμως, ουρανοκατέβατος εκεί. Υπνέτησε αρχικά στη Ρόδο όπου ασχολήθηκε με το αστυνομικό πεζοδρόμιο, ναρκωτικά, διαρρήξεις, αρχαιοκαπηλίες, ληστείες και άλλα ταπεινά, μπροστά στα κυβερνοεγκλήματα. Κάποια στιγμή μετατέθηκε στη Χαλκιδική. Αργότερα υπνέτησε και στη θέση του διοικητή Ασφαλείας στο τμήμα του Κολωνακίου, μέχρι να αρχίσει να φουντώνει το μικρόβιο με τους υπολογιστές.

Το βιογραφικό του αναφέρει: «Εκπαιδεύτηκε στο Λονδίνο στο έγκλημα που αφορά το πλαστικό χρέμα (plastic crime) και στο FBI σε θέματα σχετικά με την τρομοκρατία στο Διαδίκτυο (cyber terrorism). Από το 1995 έως το 2011 υπνέτησε στη Διεύθυνση Ασφαλείας Αττικής και στο Τμήμα Οικονομικών Εγκλημάτων, υπεύθυνος για τη Δίωξη του Ηλεκτρονικού Εγκλήματος. Από το 2011 υπνέτησε στην Υπηρεσία Οικονομικής Αστυνομίας και Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος και είναι επικεφαλής της Υποδιεύθυνσης Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος. Έχει χειριστεί χιλιάδες υποθέσεις που αφορούν το κυβερνοέγκλημα. Έχει λάβει πολλές τιμητικές διακρίσεις, μεταξύ άλλων, από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας για την προσφορά του, από τον υπουργό Παιδείας για αποτροπή ανήλικου μαθητή από αυτοκτονία, από τον υπουργό Οικονομικών ως ένας από τους καλύτερους μάντζερ στο δημόσιο τομέα, από το FBI δυο φορές για την προσφορά του στη διερεύνηση-εξιχνίαση κυβερνοεγκλημάτων που αφορούσαν παιδική πορνογραφία, από το Χαμόγελο του Παιδιού για την πάταξη του φαινομένου της παιδικής πορνογραφίας, από την Επιστημονική Ένωση Δικηγόρων e-Themis κ.λπ. Είναι επίσης καθηγητής στην Αστυνομική Ακαδημία».

Πού χρωστάει, όμως αυτή τη δημοφιλία του ο Μ. ▶

ΤΙ ΕΛΕΓΕ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΣΕ ΦΙΛΟΥΣ; ΕΧΟΥΜΕ ΣΩΣΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 640 ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ. ΕΧΩ ΛΙΣΤΑ ΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΥΣ ΑΠΟ 1.000 ΠΑΙΔΟΦΙΛΟΥΣ...

Σφακιανάκης; Ο Ν. Τόσκας, ο υπουργός Άμυνας που είχε φωτογραφηθεί μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή του με κολλημένο post-it με το password «iroungos1234», τον έκρινε από το βήμα της Βουλής: «Κάνει δημόσιες σχέσεις». Κάποιοι είπαν ότι καλά τα είπε ο υπουργός ανεξάρτητα από το γεγονός ότι ως στρατιωτικός δεν έχει διπλωματικούς τρόπους για να εκφράσει αυτό που θέλει. Πολλά τα σενάρια. Θεωρείται βέβαιον ότι ο Μανώλης Σφακιανάκης δεν είναι ο μέσος όρος του Έλληνα αστυνομικού. Πολλοί είναι οι υψηλόβαθμοι συνάδελφοί του που δεν είχαν την ίδια εξέλιξη με αυτόν. Κάποιοι πράγματι δεν είχαν τις ικανότητες, κάποιοι τις είχαν αλλά δεν κατορθώθηκε να τις δείξουν και να πείσουν την όποια ηγεσία, κάποιοι εξαιρετικά ικανοί έπεσαν θύματα της άκρατης κομματικοποίησης της ΕΛ.ΑΣ., ένα εποχικό φαινόμενο – κάθε Φεβρουάριο και Μάρτιο που εξελίσσονται οι ετήσιες κρίσεις. Κάποιοι, που βρέθηκαν στα σπίτια τους με πλούσιο έργο πίσω τους, είναι τρανταχτά παραδείγματα αδικίας ή άλλων μυστηριωδών τακτικισμών και σπέκουλας, που δεν είναι χαρακτηριστικό συγκεκριμένου πολιτικού χώρου στην Ελλάδα. Είναι αλήθεια, όμως, ότι ο Μαν. Σφακιανάκης έχει επιζήσει και έχει εξελιχθεί υπηρεσιακά με όλες τις κυβερνήσεις των τελευταίων ετών. Χρόνια κατά τα οποία κατέχει υψηλό βαθμό. Για τα δεδομένα της ΕΛ.ΑΣ. αυτό είναι το αξιοπερίεργο. Ο ίδιος το αποδίδει στα... στατιστικά του. Όσο, φυσικά, παίζουν ρόλο στο είδος της χώρας όπου ζούμε. Τι έλεγε αυτές τις μέρες σε φίλους και γνωστούς;

«Έχουμε σώσει περισσότερα από 640 παιδιά από αυτοκτονίες, όπως τουλάχιστον ανέφεραν στις αναρτήσεις τους. Μαζί με τους ενήλικους ξεπερνούν τις 1.200 οι περιπτώσεις αναφορών ή υπονοούμενων για αυτοκτονίες στις οποίες έχουμε επέμβει σε συνεργασία με άλλους φορείς και ειδικούς επιστήμονες.

«Έχω κάνει περισσότερες από 12.000 επιτυχημένες έρευνες στο διαδίκτυο για διάφορα κυβερνοεγκλήματα. Πιστωτικές κάρτες, διακίνηση υλικού παιδικής πορνογραφίας, αναβολικά, παράνομες συναλλαγές, σπασίματα λογαριασμών, bullying, κατασκοπεία, παραβίαση εμπορικού απορρήτου, πνευματικά δικαιώματα και δεκάδες άλλα.

«Έχω εμπλακεί και έχω βοηθήσει σε όλες τις μεγάλες υποθέσεις που έχουν απασχολήσει την ελληνική πολιτεία και δικαιοσύνη τα τελευταία χρόνια.

«Έχω λίστα με περισσότερους από 1.000 παιδόφιλους στην Ελλάδα και όχι μόνο.

Είναι αλήθεια ότι όποια πέτρα της βαριάς ειδησεογραφίας των τελευταίων ετών και αν σπκώσεις, όλο και κάποια ίχνη έχει αφήσει η υπηρεσία του Σφακιανάκη. Άλλοτε καθοριστικά και άλλοτε βοηθητικά. Στην υπόθεση της αυτοκτονίας του Τσαλικίδη (Vodafone – σκάνδαλο υποκλοπών). Στην υπόθεση Siemens (αρχαία Χριστοφοράκου). Μεγάλες υποθέσεις φοροδιαφυγής. Λίστα Λαγκάρντ, στικάκι Παπακωνσταντίνου. Στις υποθέσεις παιδοφιλίας που έχουν πάει και στη Βουλή και προκάλεσαν υπουργική πρωτοβουλία από τον τότε υπουργό Παιδείας Αν. Λοβέρδο. Στην υπόθεση με τις καταγγελίες Χαϊκάλη κατά την οποία μετά από την αστυνομική έρευνα αποκαλύφθηκε ότι οι καταγγελίες του ηθοποιού ήταν... αέρας κοπανιστός. Η εμπλοκή της Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος στην υπόθεση λέγεται ότι έκανε τον Πάνο Καμμένο έξαλλο με τον Μαν. Σφακιανάκη. Η κόντρα έμεινε σε χαμηλούς τόνους και κάποιες πληροφορίες λένε ότι οι σχέσεις των δύο, τυπικά τουλάχιστον, αποκαταστάθηκαν. Κάποιοι συνδυάζουν, πάντως, την υπόθεση Χαϊκάλη με την τωρινή προσπάθεια να φύγει από τη θέση του ο Μ. Σφακιανάκης.

Έχει εμπλακεί και σε πολλές άλλες υποθέσεις, χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον αλλά «πιασάρικες» και αμφιλεγόμενες για τα ελληνικά media. Παστίσιος, Indymedia. Η τελευταία ήταν η σύλληψη ενός χρήστη του Facebook που φερόταν να προσέβαλλε τους νεκρούς κατά την πρόσφατη πτώση του ελικοπτερού. Και πολλά πολλά άλλα. Και επειδή σκοπός μας δεν είναι να φτιάξουμε λίστα με τις επιτυχίες του Μαν. Σφακιανάκη αλλά να δούμε κάποιες πτυχές του τρόπου δουλειάς του, ας

σταθούμε λίγο σε δύο βασικές δραστηριότητες της καριέρας του τόσο ευαίσθητες αλλά και ικανές να στοιχειοθετήσουν επικρίσεις εις βάρος του για υπερβολές και υπερπροβολή στα media. Την σύλληψη χρηστών του διαδικτύου για διακίνηση υλικού παιδικής πορνογραφίας και παιδοφιλία καθώς και τις παρεμβάσεις της υπηρεσίας του σε περιπτώσεις «ηλεκτρονικών» υπονοιών για αυτοκτονία.

Πρέπει να έχουν περάσει τουλάχιστον δέκα-δώδεκα χρόνια από τότε. Στο email είχε φτάσει ακόμα ένα δελτίο τύπου για σύλληψη ενός ανθρώπου για διακίνηση υλικού παιδικής πορνογραφίας. Του τηλεφώνησα. «Ρε συ Μάνο, μήπως είσαι λίγο υπερβολικός; Για δύο φωτογραφίες; Αφού ξέρεις πόσο εύκολο είναι να βρεθούν στον υπολογιστή του οποιουδήποτε για πλάκα...» Δεν μίλησε. «Που είσαι;» με ρώτησε. «Στην εφημερίδα» απάντησα. «Δεν περνάς μια βόλτα από εδώ...» είπε. «Πατί;» ρώτησα. «Έλα και θα σου πω...». Πήγα, όχι με ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Σκεφτόμουν ότι απλώς θα ήθελε να μου θυμίσει όσα είχαμε πει εκατοντάδες φορές. Τα αυτονόητα.

«Κάτσε...» μου είπε δείχνοντάς μου μια καρτέλα απέναντί του. «Επιμένεις σε αυτά που μου είπες στο τηλέφωνο;» «Ναι, επιμένω, μη γίνεσαι υπερβολικός». Αντί να μου απαντήσει, σπκώθηκε από το γραφείο του, κλείδωσε την πόρτα και ξανακάθισε. Άνοιξε ένα συρτάρι και τράβηξε έξω ένα φάκελο. «Δες και πες μου...» Άνοιξε το φάκελο και τράβηξε τις εκτυπωμένες φωτογραφίες. «Αυτές βρήκαμε στον υπολογιστή του παιδόφιλου». Τις πέρασα μια γρήγορη, σαν χαρτιά τράπουλα στα χέρια μου. Τις έδωσα πίσω και ζήτησα την άδεια να ανοίξω το παράθυρο. Του ζήτησα συγγνώμη και συνεχίσαμε την κουβέντα με άλλα θέματα σαν να μην είχα δει ποτέ εκείνες τις φωτογραφίες.

Και στο θέμα των αυτοκτονιών, τα μάτια του γυαλίζουν, ιδίως όταν του λες: «μα δεν μπορεί, έτσι όπως τα λες κι εσύ κι η υπηρεσία σου, έχουμε περισσότερες αυτοκτονίες και από τη Σουηδία...». Είχαν ανακοινώσει ότι μέσα σε οκτώ χρόνια είχαν επέμβει σε περίπου 1.200 υποθέσεις απειλών για αυτοκτονία εκ των οποίων περισσότερες από 50 είχαν καταλήξει σε μονάδες

εντατικής θεραπείας. Κάτι που είχε προκαλέσει και πολλά αρνητικά σχόλια για υπερβολές από την πλευρά του Σφακιανάκη, για το λόγο ότι το θέμα της εφηβικής αυτοκτονίας «πουλάει». Και πώς απαντά σε αυτό; «Είναι το θέμα που δεν κάνω πίσω, ότι κι αν λένε...» Καλά αυτή η απάντηση, αλλά πολύ γενική.

Σε κάποιο από τα στικάκια με τα παλιά ρεπορτάζ, βρήκα ένα κομμάτι του 2005 για την πρώτη αυτοκτονία μετά από παροχή πληροφοριών μέσω διαδικτύου. Ένας 18άχρονος, τότε, από τους Αμπελοκήπους, μιλούσε σε chat και ζητούσε πληροφορίες για να αυτοκτονήσει παριστάνοντας μια νεαρή γυναίκα - δημοσιογράφο που δούλευε για ένα περιοδικό. Ο 18άχρονος εμφανιζόταν με το ψευδώνυμο «Ντίνα» και ο άγνωστος με τον οποίον μιλούσε με το ψευδώνυμο «Βλέμμα». Ο διάλογος αντιγράφηκε από τη δικογραφία:

N: Καμά ιδέα;

B: Θες κατευθείαν ή με καταπόνηση;

N: Εσύ τι λες;

B: Εγώ θα το απολαμβάνω, μια φορά πεθαίνεις...

N: Μπα, επιτόπου, αν γίνεται...

B: Με σφαίρα, αν γίνεται...

N: Δεν υπάρχει πιστόλι...

B: Κάρφωσε ένα μαχαίρι στο μπλιγγί σου δίπλα από το αυτί. Κόψε τη φτέρνα σου...

N: Σωστός, άλλο;

B: Καρφώσου στην καρδιά με μια σούβλα, βάλε στο ποτό σου Λανέιτ, το πιο δυνατό δηλητήριο...

N: Ποιο; Για λέγε; Τέτοιο θέλω...

B: Λανέιτ. Σε ένα λεπτό όλα σκοτεινιάζουν, και μέσα στο νοσοκομείο να είσαι δεν τη βγάξεις.

N: Ωραία, αλλά πού το βρίσκεις;

B: Σε μαγαζί με γεωπονικά, θες όμως πολύ να αυτοκτονήσεις;

N: Θα σου εξηγήσω.

B: Πες μου...

N: Κάνω ένα άρθρο για το περιοδικό (.....)

B: Μπαίνεις στο μαγαζί και το ζητάς Λανέιτ...

N: Λανέιτ; Πού χρησιμοποιείται;

B: Σκοτώνει τα σκουλήκια στα οπωροκηπευτικά.

N: Υγρό είναι;

B: Το πίνεις και μετά θάνατος. Σίγουρα δεν είναι για σένα;

N: Βασικά και τα δύο. Αλλά τώρα είναι για το άρθρο, θα το δεις στο (.....) αυτού του μήνα.

B: Έλα ρε, θέλει κότσια για ν' αυτοκτονήσεις...

N: Καλά.

B: Τι καλά...

N: Ας' το.

B: Πάντως, εγώ όταν θα το κάνω θα κάνω τσουλήθρα σε ξυραφάκι και μετά θα πέσω σε Λανέιτ.

N: Για σένα η πιο εύκολη αυτοκτονία ποια είναι;

B: Μπορεί κάποιος να πιει τσικουδιά και δύο ασπιρίνες και να κάνει πολύ έντονο έρωτα. Λοιπόν το μαγαζί κλείνει. Με λένε Γιάννη, κινητό 6975...

N: See you, Ok.

B: Ok.

Μ' αυτά και μ' αυτά ο Μανώλης Σφακιανάκης έχει πατήσει σε πολύ ευαίσθητες χορδές, όλα αυτά τα χρόνια. Τώρα, αν κάποιες αποδειχτούν νάρκες με ισχυρότερες τις φιλοδοξίες του για το ύπατο αξίωμα της ΕΛ.ΑΣ., κάτι που δεν κρύβει ή τουλάχιστον δεν διαψεύδει, κανείς δεν ξέρει. Η αλήθεια είναι ότι στην παρούσα φάση γλίτωσε το σκόπελο. Κάτι ανάλογο είχε κυκλοφορήσει ότι θα γινόταν και το 2015. Είναι βέβαιον, οι άνθρωποι αλλάζουν. Και τα υπονοούμενα πληθαίνουν. Ακόμα και για κάποιες χορηγίες που έχει δεχθεί η υπηρεσία του από επιχειρηματίες. Χορηγίες που για να τις δεχθεί η οποιαδήποτε υπηρεσία της ΕΛ.ΑΣ. πρέπει να κατατεθεί αίτηση από τον ενδιαφερόμενο, να εγκριθούν από την ηγεσία και να βγει ανακοίνωση για την αποδοχή της. Μετά από την τελευταία περιπέτειά του, ο Σφακιανάκης παραμένει διά της πλαγίας στην ίδια θέση. Και τίποτα δεν μπορεί να τον πείσει ότι η καταίγίδα πέρασε. Απεναντίας, μιλώντας κάποιος μαζί του έχει την αίσθηση ότι κάτι περιμένει να γίνει. Δεν λείπει, όμως, και αυτό έχει κόστος, είτε από την πλευρά των υποστηρικτών του είτε από την πλευρά των εχθρών του... **A**

ΠΟΥΤΙΝ VS ΜΕΡΚΕΛ

Του ΣΠΥΡΟΥ ΒΛΕΤΣΑ

Στην Ελλάδα είναι πολύ δημοφιλής –ιδιαίτερα στην Αριστερά– η αντίληψη που αποδίδει τα κύματα προσφύγων και μεταναστών στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Η εμπειρία που έχουμε, διαφεύδει τον παραπάνω ισχυρισμό. Από τις αρχές της δεκαετίας του 1990 η χώρα μας και ολόκληρη η δυτική Ευρώπη κατακλύστηκαν από μετανάστες που είχαν εγκαταλείψει τις πρώην κομμουνιστικές χώρες. Κανένας ιμπεριαλιστικός πόλεμος δεν τους ανάγκασε να φύγουν από τις πατρίδες τους.

Η πτώση των κομμουνιστικών καθεστώτων άνοιξε τα σύνορα των χωρών της ανατολικής Ευρώπης, που μέχρι τότε παρέμεναν κλειστά, απαγορεύοντας τα ταξίδια των πολιτών τους στις χώρες της Δύσης. Χιλιάδες άτομα πλήρωσαν με τη ζωή τους την απόπειρά τους να διαφύγουν από το τείχος του Βερολίνου και τα συρματοπλέγματα των συνόρων. Μόλις τα σύνορα άνοιξαν οι πολίτες των ανατολικών χωρών έσπευσαν να αναζητήσουν μια καλύτερη ζωή στη Δύση. Αντίστοιχα σήμερα η φτώχεια και η έλλειψη προοπτικής αναγκάζει εκατομμύρια ανθρώπους να μεταναστεύσουν. Μαζί τους φτάνουν στις ανεπτυγμένες χώρες και πρόσφυγες από εμφυλίου και καταπιεστικά καθεστώτα. Μπορεί η κατάσταση στο Ιράκ να αποσταθεροποιήθηκε μετά την αμερικανική επέμβαση αλλά ο πόλεμος στη Συρία δεν έγινε από τους συνήθεις «ιμπεριαλιστές».

Αντίθετα, οι Ηνωμένες Πολιτείες και οι μεγάλες χώρες της Ευρώπης απέφυγαν να εμπλακούν στη Συρία και άφησαν το καθεστώς Άσαντ να χρησιμοποιεί τη δύναμή του εναντίον των δυνάμεων της αντιπολίτευσης. Στο πλευρό του Άσαντ βρίσκεται η Ρωσία του Πούτιν και η αεροπορία της, που με το πρόσχημα της δράσης εναντίον του ISIS βομβαρδίζει τις δυνάμεις της αντιπολίτευσης αλλά και αμάχους. Και ενώ στην Ελλάδα είμαστε συνήθως ευαίσθητοι για τα θύματα των βομβαρδισμών, για τις βόμβες του Πούτιν δεν ακούγεται η παραμικρή διαμαρτυρία.

Την ίδια ανοχή συναντήσαμε στην Ελλάδα και κατά την προσάρτηση εδαφών της Ουκρανίας από τη Ρωσία το 2015. Η προσάρτηση αυτή είναι πανομοιότυπη με την εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο. Και εδώ, ακούγαμε για ακροδεξιά και νεοναζι κυβέρνηση της Ουκρανίας όταν η δύναμη των ακροδεξιών κομμάτων εκεί είναι μικρότερη από τη δύναμη της Χρυσής Αυγής. Η αποδοχή της Ρωσίας στην Ελλάδα είναι η μεγαλύτερη από οποιαδήποτε άλλη χώρα στον κόσμο, σύμφωνα με τα δεδομένα ερευνών του Pew Research για το 2013 και 2014. Επίσης στην Ελλάδα ο πλέον δημοφιλής ξένος ηγέτης είναι ο Πούτιν, με το 25% να εκφράζει το θαυμασμό του για τον Ρώσο Πρόεδρο, σύμφωνα με έρευνα της εταιρείας Win/Gallup για λογαριασμό της εφημερίδας «The Independent» σε 65 χώρες το 2015. Τα πράγματα γίνονται πιο εντυπωσιακά αν δούμε, στην ίδια έρευνα, ότι μόνο το 9% των Ελλήνων

έχει θετική άποψη για τον πρόεδρο Ομπάμα, ενώ για τον Ολάντ μόνο το 1% των συμπατριωτών μας έχει θετική γνώμη. Όσο για την καγκελάριο Μέρκελ, είναι η πλέον μισητή ξένη πολιτικός καθώς το 72% των Ελλήνων έχει αρνητική γνώμη γι' αυτήν. Ο αυταρχισμός του καθεστώτος Πούτιν, οι διώξεις δημοσιογράφων, το κυνήγι των ομοφυλόφιλων, που απαγορεύεται να «διαφημίζουν» την ομοφυλοφιλία, το στιλ Ράμπο που προωθεί ο Ρώσος πρόεδρος δεν ενοχλούν τους Έλληνες. Ούτε η τεράστια οικονομική ανισότητα που υπάρχει στη Ρωσία με πάμπλουτους ολιγάρχες και πάμφτωχους εξαθλιωμένους.

Η Μέρκελ, που στην Ελλάδα παρουσιάστηκε από ορισμένους σαν Χίτλερ, ηγείται μιας δημοκρατικής χώρας, με διάχυση της ευημερίας και στα φτωχότερα στρώματα, με ένα αξιοζήλευτο σύστημα κοινωνικής προστασίας. Υπάρχει ελευθερία έκφρασης και τα δικαιώματα των μειονοτήτων προστατεύονται. Η Μέρκελ είχε υπουργό Εξωτερικών κάποιον που δεν είχε κανένα λόγο να κρύβει τον ομοφυλόφιλο σεξουαλικό προσανατολισμό του. Κάτι τέτοιο είναι αδιανόητο για τη Ρωσία του Πούτιν. Δεν είναι τυχαίο ότι οι μετανάστες και οι πρόσφυγες ρισκάρουν ακόμη και τη ζωή τους για να βρεθούν στη Γερμανία και να λάβουν μια θέση στην κοινωνία της. Από την Τουρκία, που βρίσκονται, θα μπορούσαν να κατευθυνθούν στη Ρωσία, αλλά δεν το κάνουν.

Η Μέρκελ εφαρμόζει μια πολιτική για το μεγάλο προσφυγικό ζήτημα που είναι σύμφωνη με αρχές του ανθρωπισμού. Η πολιτική της αυτή την έχει φέρει σε πολύ δύσκολη θέση. Αντί να συνταχθεί

με τους φόβους των πολιτών –ή ακόμη χειρότερα να τους εκμεταλλευτεί– εκείνη επιμένει στις αποφάσεις της. Εδώ κυκλοφορεί η εξήγηση ότι η Γερμανία δέχεται τους πρόσφυγες γιατί χρειάζεται εργατικά χέρια. Αν ο λόγος ήταν αυτός θα μπορούσε να βρει καταρισμένους και ευκολότερα αφομοιώσιμους χριστιανούς εργάτες από χώρες όπως η Ουκρανία και η Λευκορωσία και να τους καλέσει οργανωμένα, όπως έκανε τη δεκαετία του 1960 με τους Έλληνες μετανάστες.

Στην Ελλάδα πολλοί πίστευαν ότι ο Πούτιν θα μπορούσε να μας σώσει από τα μνημόνια. Παρά όσα λέγονται στη ζώνη του τηλεοπτικού σκότους, όλα αυτά τα χρόνια η Ρωσία ως μέλος του Δ.Ν.Τ. ήταν αντίθετη με την παροχή βοήθειας στην Ελλάδα, μας πουλούσε ακριβότερα το αέριο από ό,τι σε άλλες χώρες, δεν μας έδινε πετρέλαιο με πίστωση και ο Πούτιν κάλεσε στο Ροστόφ τους Ρώσους επιχειρηματίες να μην επενδύουν στην «προφανώς προβληματική» Ελλάδα (23/8/2013).

Όσοι είχαν αυταπάτες διαφεύστηκαν το καλοκαίρι του 2015. Οι αυταπάτες, τα στερεότυπα, οι θεωρίες συνωμοσίας και μια εξωπραγματική εικόνα του σύγχρονου κόσμου κυριαρχούν σε μεγάλο μέρος των Ελλήνων πολιτών. Αυτό δεν είναι άσχετο με την παρατεταμένη κρίση που ταλαιπωρεί την Ελλάδα. Όταν οι άλλοι εργάζονταν για να επιστρέψουν στην ανάπτυξη και

έτσι να απαλλαγούν από τα μνημόνια, εδώ μιλάγαμε για κατοχή, για συνωμοσίες ξένων κέντρων, για το «ομόδοξο ξανθό γένος». Τώρα που οι άλλοι ξεμπερδεψαν με την κρίση, εμείς μείναμε με τις αυταπάτες και την παράταση της κρίσης. **Α**

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Ο ΠΛΕΟΝ ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ ΞΕΝΟΣ ΗΓΕΤΗΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΟΥΤΙΝ

Alterscope Festival

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΚΘΕΣΗ ΟΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Μην υπάρχεις απλά

ΖΗΣΕ!

05 & 06

ΜΑΡΤΙΟΥ

ΤΕΧΝΟΠΟΛΗ
ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

11:00 - 22:00
Είσοδος 3€ για μία μέρα
4€ για δύο μέρες

Σεμινάρια και διαλέξεις καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας

Κινησιακές & σπαστικές θεραπείες, ρέικι, ομοιοπαθία, γιουγκέντα, योगα, ρεφλεξολογία, πρανοθεραπεία, διαλογισμός, βιοσυντονισμός, τσιγγ ζιου, οντολόγια, σιιατσου, βελονισμός, ομοιοπαθητική, κινητική ιατρική, φωτογράφιση σώμας, υπνοθεραπεία, ενεργειακοί λιθοί, αριθμολογία, τσι χι, φυσικά συμπληρώματα διατροφής, υγιεινή διατροφή και άλλα.

www.alterscope.gr

Σχεδόν όποιος περνάει μπροστά από το «Αττικόν» και τον «Απόλλωνα», στην οδό Σταδίου, βλέπει το αποκαϊδι, βλέπει τις λαμαρίνες, κουνάει το κεφάλι λυπημένα και θεωρεί πως το κουφάρι που αντικρίζει επεκτείνεται μέχρι μέσα, οικτίροντας τα κακότυχα σινεμά. Αλλά η πραγματικότητα είναι, ευτυχώς, πολύ διαφορετική: οι κινηματογράφοι είναι ακέραιοι και πανέτοιμοι για λειτουργία, ενώ η καταστροφή έχει περιοριστεί μόνο στο χώρο υποδοχής, δηλαδή εκεί που βγάζαμε τα εισιτήρια. Και είναι άλλο να το ξέρεις αυτό θεωρητικά κι άλλο να το βλέπεις με τα ίδια σου τα μάτια.

Μέσα στις αίθουσες

Πριν λίγες ημέρες ο φωτογράφος και γω, μετά από συνεννόηση με το συνιδιοκτήτη της επιχείρησης κ. Γιώργο Τσακαλάκη, μπήκαμε στα δύο σινεμά από την έξοδο κινδύνου της οδού Χρήστου Λαδά. Μας την άνοιξε ο κ. Βαγγέλης Αρβανιτόπουλος, μέλος του προσωπικού των κινηματογράφων, που μας συνόδεψε στην πολύωρη παραμονή μας στο χώρο. Και είδαμε τη γνωστή στοά της εισόδου, με τους καθρέφτες και τη γύψινη διακόσμηση, πλήρως αποκαταστημένη. «Οι σκαλωσιές μπήκαν για ένα απλό καθάρισμα και τρίψιμο από την καπνιά» λέει ο Βαγγέλης «τίποτα δεν είχε πάθει ο χώρος».

Μπήκαμε μετά στο «Αττικόν» –στην πλατεία, στη σκηνή, στα πάνω και κάτω θεωρεία, στον εξώστη, στην καμπίνα προβολής, στο μπαρ, στις τουαλέτες–, όλα σε τέλεια κατάσταση. Κυριαρχεί το κόκκινο, η βαριά διακόσμηση, η πολυτέλεια. Ο Βίνι, ο άνθρωπος που καθαρίζει συνέχεια το χώρο, έτυχε να είναι επί το έργον: η ηλεκτρική του σκούπα κρατάει το πέλος της μοκέτας σε απίστευτα καλή κατάσταση. Ένα δυτικό παράθυρο, δηλαδή στο δεξιό τοίχο του σινεμά όπως κοιτάμε την οθόνη, φέρνει φυσικό φως αλλά και ανθρώπινες φωνές: «Από το καφέ του Μουσείου της Αθήνας» εξηγεί ο Βαγγέλης. Ωστόσο το φυσικό φως δεν είναι απαραίτητο, γιατί η ηλεκτρική εγκατάσταση του σινεμά λειτουργεί κανονικά.

Στο μεταξύ ο φωτογράφος μας στήνει τον τρίποδά του και τραβάει φωτογραφίες από διάφορες οπτικές γωνίες στο χώρο, ανεβοκατεβαίνοντας στη σκηνή, κρεμασμένος στον εξώστη, δημιουργώντας προοπτικά πλάνα από τις μεγάλες γωνίες του χώρου, κυνηγώντας λεπτομέρειες στις σιδεριές και στα μάρμαρα της σκάλας, στο πολύφωτο της οροφής, στα πολυτελή καθίσματα του εξώστη. Κι εγώ από κοντά τραβάω με το κινητό μου ό,τι μπορώ, αλλά και τον ίδιο τον Θανάση που φωτογραφίζει (κάνω δηλαδή το λεγόμενο backstage, όπως ο φίλος μου ο Ηλίας Μπουργιώτης στον Θόδωρο Αγγελόπουλο).

Κατεβαίνουμε στον «Απόλλωνα», το μοντέρνο μεταξύ των δύο σινεμά, όπου κυριαρχεί το γαλαζοπράσινο της θάλασσας, και μας υποδέχονται οι όμορφοι, μεγάλοι πίνακες στους τοίχους. Νιώθω σαν να ξαναβρίσκω ένα φίλο από χρόνια χαμένο. Ξαναβγαίνουμε πάνω, περνάμε από τη μπαρόκ στοά. Ο Βαγγέλης ξεκλειδώνει και ξεμανταλώνει την κεντρική πόρτα προς τις Σταδίου και όλα αλλάζουν. Βγαίνουμε στον μπροστινό χώρο, που είναι καμένος σε πολύ μεγάλο ποσοστό: η οροφή έχει πέσει, πολλά δομικά υλικά εξέχουν ξεκοιλιασμένα, κάτι λίγα πράγματα έχουν σωθεί. Ξαναμπαινουμε στη στοά, οδεύουμε ξανά προς την έξοδο της Χρήστου Λαδά. Αποχαιρετάμε τον Βαγγέλη και τον Βίνι και γυρνάμε στην εφημερίδα.

Περνώντας απέξω, βλέπουμε με άλλο μάτι το καμμένο έργο του Τσίλερ, όπου, μετά τον «αντιμνημονιακό» εμπρησμό του Φλεβάρη 2012, έχουν απομείνει ακόμα τα διαφη-

μιστικά των ταινιών: το «Ο κλήρος έπεσε στον Σμάιλι» και κάποιος από τους πολλούς «Spiderman». Τώρα οι σκέτοι όρθιοι τοίχοι, οι δύο πυργοειδείς απολήξεις («οι δίδυμοι πύργοι της Αθήνας» το είχα αποκαλέσει σε τοτινό μου κείμενο σ' αυτή την εφημερίδα, την επομένη της καταστροφής), τ' ακροκέραμα, τα μπαλκόνια με τα μαρμάρια φουρούσια, όλα αυτά, παρά την καπνιά τους, μου φαίνονται αλλιώς, όχι τόσο μαύρα.

Μιλώντας με τον Γιώργο Τσακαλάκη

Ο κ. Τσακαλάκης έχει πει ότι εκείνη τη νύχτα του εμπρησμού τα δύο σινεμά σώθηκαν από τις οικογένειες των επιχειρηματιών και τους ίδιους τους εργαζόμενους που είχαν ενεργοποιήσει το σύστημα πυρασφάλειας, και στη συνέχεια από τους πυροσβέστες, που αξιοποίησαν την έξοδο κινδύνου, μπήκαν στο χώρο κι έριχναν το νερό από μέσα προς τα έξω. Έτσι οι κινηματογράφοι ούτε κάπκαν, ούτε πλημμύρισαν. Εγώ τον ρωτώ τι προβλέπεται από δω και πέρα. «Μέσα στον Μάρτη, αν όλα συνεχίσουν να πηγαίνουν καλά, θα αρχίσει η ανοικοδόμηση της πρόσσης. Οι αρχιτεκτονικές μελέτες και οι περισσότερες οικοδομικές άδειες είναι έτοιμες. Τα γραφειοκρατικά, οικονομικά, διοικητικά και άλλα προβλήματα ξεπεράστηκαν και σύντομα ο χώρος θα γίνει εργοτάξιο» απαντάει. Δεν τον ρωτώ γιατί άργησε τόσο να ξεκινήσει η καινούργια προσπάθεια. Ξέρω ήδη ότι υπήρχε διχογνωμία μεταξύ των δυο Ιδρυμάτων που εμπλέκονται στην ιδιοκτησία και διαχείριση του κτιρίου (Ίδρυμα Βούρου - Ευταξία και Ίδρυμα Δεκόζη - Βούρου). Ξέρω επίσης ότι οι δύο φορείς τα βρήκαν μετά από μεσολάβηση του δημάρχου κ. Γιώργου Καμίνη, που είδε κι απόειδε από την καθυστέρηση και πήρε το παιχνίδι πάνω του, ρίχνοντας το βάρος του σαν εγγύηση για να επιτευχθεί κοινά αποδεκτή συμφωνία μεταξύ τους. Ρωτώ όμως για τον κ. Τσακαλάκη για την καθαυτό οικονομική πλευρά.

«Η "Εθνική Ασφαλιστική" έχει καταβάλει στο ακέραιο όλα τα ασφάλιστρα που της αναλογούσαν. Και χάρη στο δήμαρχο βρέθηκε και η απαραίτητη εναλλακτική πηγή χρηματοδότησης για να ολοκληρωθεί η προσπάθεια: το Ίδρυμα "Σταύρος Νιάρχος"». «Και από δω και πέρα τι γίνεται, κύριε Τσακαλάκη;» «Θα γίνει μια πρώτη στηρικτική προσπάθεια που θα διαρκέσει περίπου τέσσερις μήνες από τη στιγμή που θα αρχίσει, ενώ η πλήρης αποκατάσταση θα αφευθεί για αργότερα. Ο στόχος είναι τα δύο σινεμά να στεγάσουν τις "Νύχτες Πρεμιέρας" το φθινόπωρο της φετινής χρονιάς». Κι όπως φαίνεται, αυτή τη φορά θα είναι αλήθεια.

Λίγη ιστορία

Όπως γράφω στο βιβλίο μου «Τα σινεμά της Αθήνας 1896-2013. Ιστορίες του αστικού τοπίου», αυτό το «Αττικόν» (γιατί το αρχικό είχε λειτουργήσει για ένα μικρό διάστημα απέναντι) είχε ξεκινήσει το 1916 και ήταν πάντα ένα από τα εισημότερα σινεμά της πόλης. Στην κατοχή είχε επιταχτεί από τους Γερμανούς και λειτουργούσε ως Soldaten Kino «Victoria». Από την άλλη, αυτός ο «Απόλλων» (γιατί υπήρχε άλλος, παλιότερος, αλλά επιχειρηματικά άσχετος, επίσης απέναντι) είχε ξεκινήσει το 1960, αξιοποιώντας τα υπόγεια του «Αττικού», όπου μέχρι τότε στεγάζονταν τα Γενικά Αρχεία του κράτους. Οι δύο κινηματογράφοι αποτέλεσαν ένα ισχυρό αθηναϊκό δίδυμο (αρχιτεκτονικό, ιδιοκτησιακό, επιχειρηματικό και φυσικά καλλιτεχνικό), μέχρι την καταστροφή του 2012. **A**

d.fyssas@gmail.com

Η δεύτερη ζωή των σινεμά ΑΤΤΙΚΟΝ & ΑΠΟΛΛΩΝ

Όλα δείχνουν πως τα δύο ιστορικά σινεμά θα ξαναλειτουργήσουν το φθινόπωρο. Μπήκαμε μέσα από την έξοδο κινδύνου και φωτογραφήσαμε τη σημερινή τους κατάσταση.

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΥΣΣΑ - Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Ο ΣΤΟΧΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ

Εσωτερική άποψη του χώρου υποδοχής

Εσωτερική άποψη του «Αττικόν»

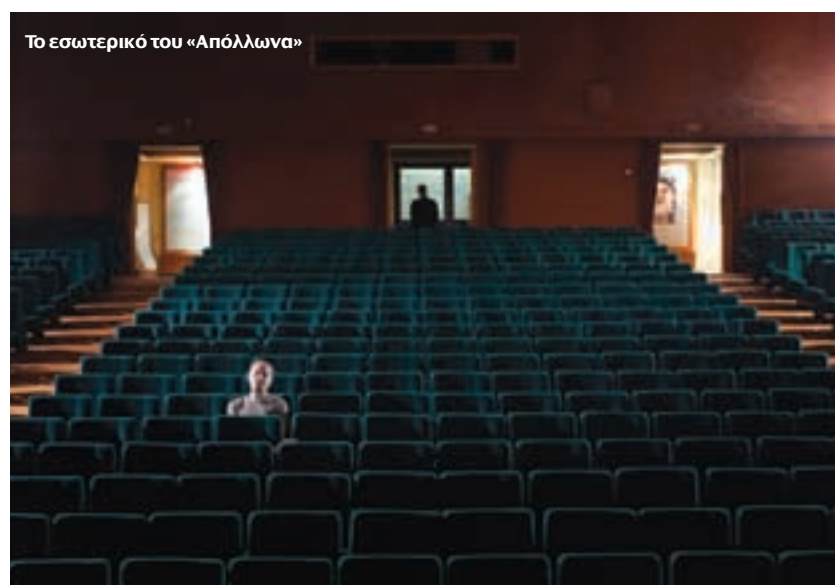

Εξωτερική άποψη από τη Σταδίου

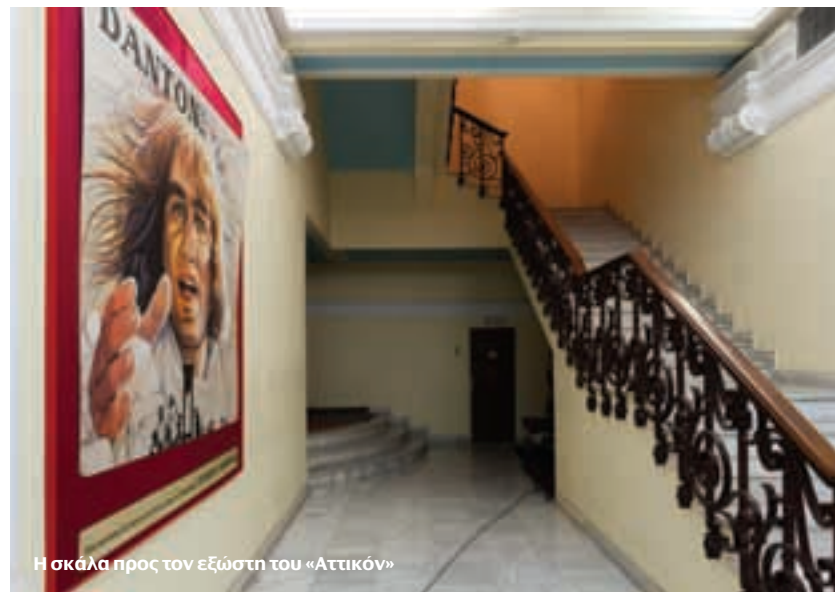

Η στοά εισόδου

ΔΥΟ ΣΙΝΕΜΑ ΝΑ ΣΤΕΓΑΣΟΥΝ ΤΙΣ «ΝΥΧΤΕΣ ΠΡΕΜΙΕΡΑΣ» ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΤΗΣ ΦΕΤΙΝΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Το εσωτερικό του «Απόλλωνα»

Η σκάλα προς τον εξώστη του «Αττικόν»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ο τελευταίος

1. Η Τζένη Καρέζη στη Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 1960

δοχή από τον Γεώργιο Παπανδρέου, 1964

τόλης, Δ. Λαζαρίδης, Α. Κακαλιάγκος, κ. Καλογιαννίδης και Πασχάλης, Οκτώβριος 1966

2. Κωνσταντίνος Καραμανλής, Νάνα Μούσχουρη. Γεύμα κατά τη διάρκεια της φοιτητικής εβδομάδας, Απρίλιος 1960

4. Η Ελένη Ανουσάκη στη Νέα Κρήνη, Σεπτέμβριος 1964

7. Κάννες, 1970

3. Άφιξη του (τότε) βασιλικού ζεύγους, Κωνσταντίνου και Άννα-Μαρίας στην Παλιά Παραλία. Υπο-

5. Δεξίωση γάμου, Στέλιος, Αθηνά και Πάννης Μπουτάρης, Ιούλιος 1964

8. Αλίκη Βουγιουκλάκη, Δημήτρης Παπαμιχαήλ, Στέλιος Καζαντζίδης, Νοέμβριος 1967

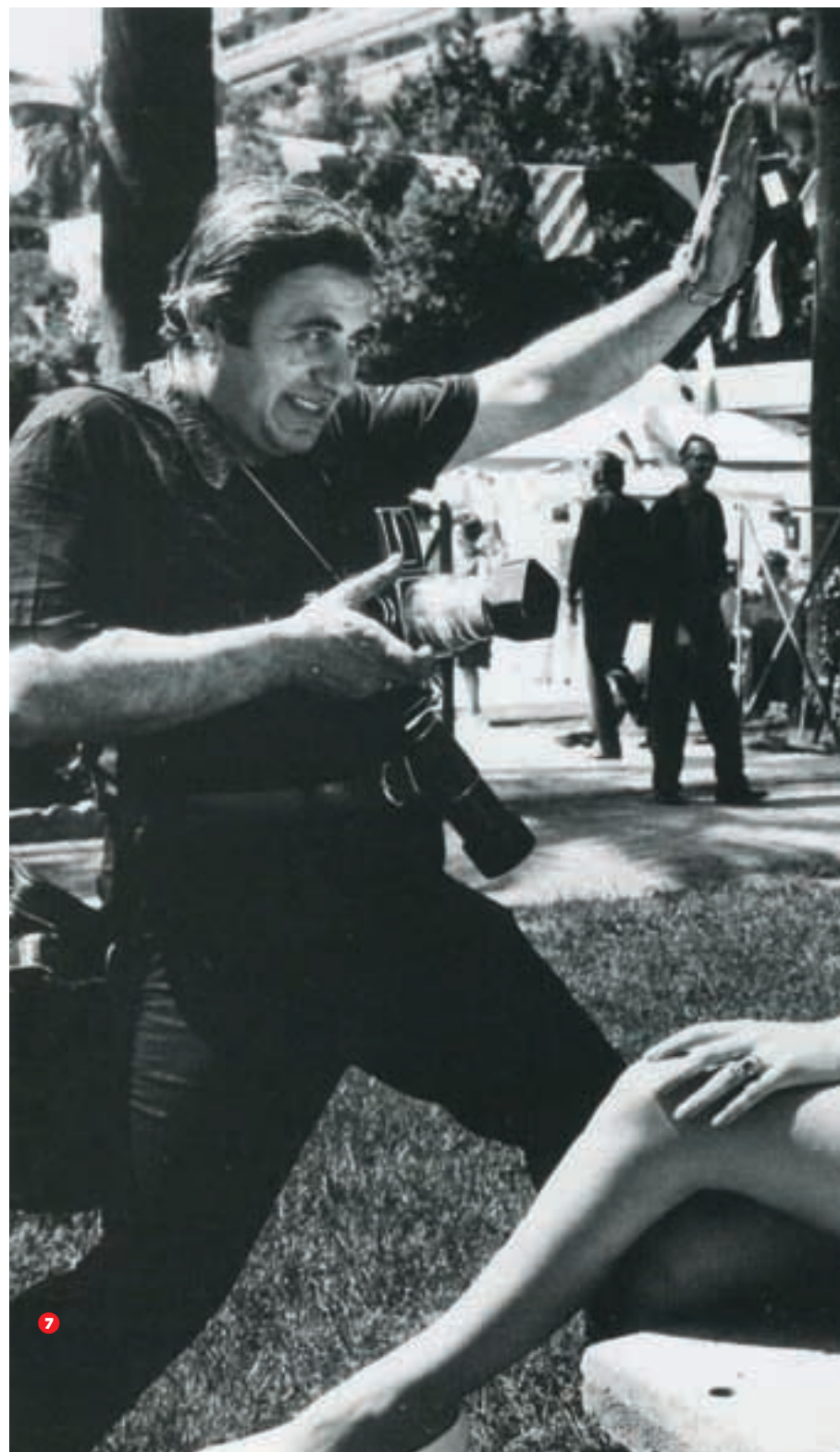
δοχή από τον Γεώργιο Παπανδρέου, 1964

6. Συγκρότημα Olympians στην Αρετσού. Από αριστερά, Β. Κουτσο-

9. Τζίμης Λόντος, γήπεδο του ΑΠΘ, δεκαετία του 50

INFO

Οι φωτογραφίες περιέχονται στο άλμπουμ «Γιάννης Κυριακίδης - Ζωή γεμάτη εικόνες», σε έρευνα και επιμέλεια του δημοσιογράφου Κώστα Μπλιάτκα, που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Μίλητος

Ο θρύλος της θεσσαλονικιώτικης φωτογραφίας δεν μένει πια εδώ. Και η πόλη έμεινε ορφανή από περσόνες και καλλιτέχνες του διαμετρήματός του. Γιατί ο **Γιάννης Κυριακίδης** και μερικές από τις ιστορίες που ακολουθούν ήταν ο τελευταίος μιας παρέας που έφυγε για τα αστέρια.

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ς του φωτορεπορτάζ

Φωτορεπόρτερ μάχιμος, ολκής, αμάσπτος και ετοιμοπόλεμος. Μια ζωή στα χαρακώματα. Στις διαδηλώσεις μα και στα κοσμικά γκαλά. Στο ξύλο των δρόμων, των διαδηλώσεων, στις πολιτικές συγκεντρώσεις, μα την ίδια στιγμή και πίσω από τις κουίντες του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, Θηρευτής της στιγμής. Του κλικ, που αποτύπωνε εκατοντάδες από τις ιστορίες της πόλης και του χάρισε την εν ζωή φήμη, αυτή του ιερού τέρατος της θεσσαλονικιώτικης φωτογραφίας. Τα τελευταία χρόνια κυκλοφορούσε σπάνια. Και ίσως δεν ήταν μόνο το βαθύ γήρας και η ασθένεια, μα και η άγρια μελαγχολία που τον κατάτρυχε. Ο καρδιοχειρουργός Παναγιώτης Σπύρου, ο δημοσιογράφος Δημήτρης Γουσίδης και ο Πάπας του μπασκετικού Άρη, Ανέστης Πεταλίδης, τα φιλαράκια του, το γνωστό σε όλους θεσσαλονικίτικο Rat Pack, τον εγκατέλειψαν για τον Παράδεισο, αφήνοντάς τον μόνο κι έρημο, να αργοσέρνεται στην Καρόλου Ντηλ με το μπαστουνάκι του.

Αυτοί οι άνθρωποι ήταν η ζωή του και η Θεσσαλονίκη ήταν η πόλη του. Όταν η Ελένη Βλάχου του πρότεινε να κατεβεί στην Αθήνα, ο Κυριακίδης απάντησε όχι, ευχαριστώ, εδώ και πουθενά αλλού. Γέννημα θρέμμα και άρρωστος με την πόλη, γνήσιος flaneur, μα και τοπικιστής ως το κόκαλο. Και ποιο ήταν το προσωνύμιό του; Η Αρκούδα. Του το χάρισαν οι συγκρατούμενοί του στη Μακρόνησο, όπου χειμώνα-καλοκαίρι κυκλοφορούσε με ένα κοντομάνικο μπλουζάκι. «*Εβραζε το αίμα του*», μου εξομολογήθηκε κάποτε ο καλύτερός του φίλος Παναγιώτης Σπύρου.

Μα και την ίδια στιγμή, ο Σπύρου ήταν ο άνθρωπος που συντόνιζε όλη την καζούρα, τις πλάκες και τα άγρια χάπενινγκεις βάρους του. Κάποτε του έταξε πως θα τον έπαιρνε μαζί του στη Βραζιλία, μόνο όμως αν... «*περνούσε από κολονοσκόπηση, γιατί οι νόμοι εισόδου της χώρας ήταν αυστηροί*», όπως τον έψπσε. Αγόγγυστα ο Γιάννης το... «*υπέστη*». Μια άλλη φορά το έστειλε δώρο τρία φιδιά. Ο Κυριακίδης του απάντησε με μήνυση, χωρίς να γνωρίζει πως αυτός ακριβώς ήταν και ο σκοπός του Σπύρου και της συμμορίας των εντιμότατων φίλων του. Στο δικαστήριο, σοβαρός ο Σπύρου, είπε στον πρόεδρο, «*μα τι κάναμε, τέσσερα φιδιά του στείλαμε για να του ευχθούμε καλές δουλειές στο νέο του χώρο*». Ο Κυριακίδης πετάχτηκε από το ακροατήριο φωνάζοντας «*...αμάν, τρία εγώ είδα, ωχ, σίγουρα το ένα δραπετεύσε και κρύβεται μέσα στο αρχείο μου*». Μυθικές ιστορίες που ακόμα τις διηγούνται στη Θεσσαλονίκη.

Πέρα από τη Μελίνα και τον Αντρέα που τον λάτρευαν, πέρα από την περίφημη σκάλα, με την οποία κυκλοφορούσε ώστε να ανεβαίνει όταν χρειαζόταν, για να παίρνει κεφάλι έναντι των ανταγωνιστών φωτορεπόρτερ αλλά και για να ανιχνεύει την κατάλληλη γωνία λήψης, ο Κυριακίδης είναι ο τελευταίος των μεγάλων Θεσσαλονικέων που η ζωή, η δουλειά, η παρέα, η περιπέτεια, η τέχνη, οι δρόμοι και η πόλη συνομολογούσαν τη μεγάλη της ζωής τους αφήγηση. Εν είδει μιας διαρκούς παράστασης που τη συζητούσαμε στα στέκια και τη χειροκροτούσαμε με γνήσιο θαυμασμό, εμείς τα «*πουλιά*», όπως μας αποκαλούσε στην εφημερίδα «*Μακεδονία*», κάποτε που μας επισκέφτηκε για να γνωρίσει την καινούργια σοδειά δημοσιογράφων. Συγκίνηση μεγάλη και πικρό καφέ μας κέρασε η είδηση του θανάτου του. Δεν απόμεινε τίποτα πλέον από την κλάση τους. Εκείνων που, για τον Βορρά, ήταν, είναι και θα είναι καθγιασμένες πλέον περσόνες, με μίαν άλλη αίγλη, που είναι παρά πολύ δύσκολο να τη φτάσει, οιοσδήποτε επόμενος. RIP. **Α**

ΦΩΤΟ: ΑΡΗΣ ΠΑΜΜΟΣ

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΡΗΣ ΚΑΙ ΤΟ

Ο γνωστός σκηνοθέτης μιλάει για το «Ξύπνημα της Άνοιξης», τη νέα του ταινία

Ο ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ

Το «Ξύπνημα της Άνοιξης» είναι η νέα, πολυαναμενόμενη ταινία του Κωνσταντίνου Γιάνναρη που βραβεύτηκε με το βραβείο κοινού στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης και βγαίνει στους κινηματογράφους αυτή την εβδομάδα. Ο σκηνοθέτης, από τους σπουδαιότερους σύγχρονους ελληνικού κινηματογράφου, πάντα μας έδινε ταινίες από την άγρια πλευρά της πόλης σκιαγραφώντας με έναν εντελώς δικό του δυναμικό και σχεδόν ερωτικό τρόπο την εφηβεία, τη βία και την Αθήνα. Την αφύπνιση της σεξουαλικότητας, την παντελή έλλειψη επικοινωνίας με τους γονείς, την πρώτη συνάντηση με την αδρεναλίνη της εξουσίας που δίνει ένα όπλο σε ένα νεανικό χέρι. Η νέα ταινία ολοκληρώνει μία τριλογία με αυτή τη θεματολογία. Το σενάριο είναι του Κ. Γιάνναρη και της Μαρίας Πάουελ και πρωταγωνιστούν πέντε νέα παιδιά, η Δάφνη Ιωακείμους-Πατακιά (που επελέγη για το φετινό Shooting Stars του Φεστιβάλ Βερολίνου), ο Κώστας Νικούλις (που γνωρίσαμε στο «Χενία» του Πάνου Χ. Κούτρα) και οι πρωτοεμφανιζόμενοι Κωνσταντίνος Ελματζιογλου, Άγγελος Τζέγια και Φαμπρίτσιο Μούτσο. Ο σκηνοθέτης μίλησε στην Α.Υ. για το ξύπνημα της Άνοιξης αλλά και της βίας.

Του ΓΙΑΝΝΗ ΝΕΝΕ
(panikoval500@gmail.com)

Μιλήστε μας για το στόρι της ταινίας και τον τρόπο που σας αφορά εσάς προσωπικά. Η ιστορία αρχίζει με τη σύλληψη από αστυνομικούς διαφόρων νεαρών υπόπτων. Μέσα από ανακρίσεις και φλάσμπακ συναρμολογούμε κομμάτι-κομμάτι την πλοκή της ιστορίας και τη αλληλοσυσχέτιση αυτών των παιδιών. Συνειδητοποιούμε ότι εμπλέκονται σε αγοροπωλησία ουσιών, κλοπές, διαρρήξεις. Μικρο-παραβατικότητα και εγκλήματα του κοινού ποινικού δικαίου. Από το μαχαίρι πιάνουν και το πρώτο όπλο στα χέρια τους. Ο αρχηγός της ομάδας, ο Αλέξανδρος, ερωτεύεται τη νεαρή Ιωάννα. Η Ιωάννα θαμπώνεται από τη δράση του και τον εκλιπαρεί να μπει και αυτή στην ομάδα, παρόλου που αντιδρά σφοδρά ο Ερμίρ – ο κολλητός του Αλέξανδρου και δεύτερος στην ιεραρχία, που τη μισεί. Η Ιωάννα φέρνει τον Χρήστο, τον αναρχικό αντιεξουσιαστή φίλο της από το σχολείο. Η δράση της ομάδας μεγαλώνει και μέσα στην παραζάλη και έπαρσή τους αγοράζουν ένα καλάνοικοφ από μαφιόζους. Ένα βράδυ κατά τη διάρρηξη ενός απομονωμένου σπιτιού εντοπίζονται τυχαία από περαστικό αστυνόμο και συλλαμβάνεται ο Άρης, ο μικρότερος της παρέας που φυλάει τσίλιες. Ο Χρήστος πανικόβλητος ξεσηκώνει τον ένοπλο Αλέξανδρο και ο αστυνομός δολοφονείται εν ψυχρώ. Η ομάδα διαλύεται και ο Αλέξανδρος εξαφανίζεται. Η Ιωάννα τον αναζητά απεγνωσμένα αλλά αυτός δεν σπκώνει ούτε το κινητό. Ο Χρήστος τελικά εντοπίζει τον Αλέξανδρο και τον πείθει να γυρίσει και να ξαναλάβει την αρχηγία της συμμορίας. Η αδρεναλίνη της παραβατικότητας και ο εθισμός στη βία είναι τέτοια που δεν μπορούν να αντισταθούν. Ξαναενθρονίζοντας τον Αλέξανδρο σε μια μυστική τελετή με το καλάνοικοφ στη γιάφκα τους, η συμμορία αναχωρεί και εισβάλλει σε μια επιβλητική βίλα πλουσίων Γερμανών στα βόρεια προάστια, όπου η μητέρα της Ιωάννας δουλεύει. Εκεί αιχμαλωτίζουν την τετραμελή οικογένεια και το πράγμα ξεφεύγει. Το τραγικό τέλος περιγράφεται μέσα από τις πέντε αντικρουόμενες και αντιφατικές εκδοχές των πρωταγωνιστών. Η ταινία είναι μια κινηματογραφική τοποθέτηση για τη βία, την ωραιοποίηση της βίας και την αφέλη ανεκτικότητα απέναντι σε αυτό το φαινόμενο.

Πώς συνδυάζετε το «Ξύπνημα της Άνοιξης» με το ξέσπασμα της βίας; Ο τίτλος της ταινίας είναι μια ειρωνική αναφορά στο θεατρικό έργο του Frank Wedekind –ένα κλασικό έργο του γερμανικού μοντερνισμού– και έχει να κάνει με την ερωτική καταπίεση κ.λπ. της νεολαίας που ευθύνεται για σχεδόν όλα τα δεινά του κόσμου και της ζωής... Στη δική μου ταινία οι έφηβοι, ό,τι άλλο εκτός από καταπιεσμένοι ερωτικά, είναι ικανοί μέσα στην αφέλεια και αγαθότητά τους να διαπράξουν φρικτά εγκλήματα. Η άνοιξη εκτός από ελπιδοφόρα εποχή και στιγμή έχει και μια τρομακτική κανιβαλιστική ορμή και ενέργεια. Η ορμή των νέων πολλές φορές είναι απόλυτη και χωρίς όρια.

Πιστεύετε ότι η βία εκφράζεται διαφορετικά στις νεαρές ηλικίες; Η βία στους νέους είναι ξεκάθαρη και χωρίς ενδοιασμούς. Αμείλικτη. Σε μεγαλύτερες ηλικίες μπορεί και να υπάρχει το στοιχείο της αμφισβήτησης.

Υπάρχει ερωτισμός στον τρόπο που αποδίδετε τη βία και τη νεανική ηλικία στις ταινίες σας; Η βία –θέλουμε δεν θέλουμε– είναι κάτι το πρωτόγονο και βαθιά ριζωμένο μέσα μας. Έχει τη γοητευτική αισθητική του και τη σαγηνευτική ερωτική πλευρά. Γι' αυτό χρειάζονται κοινωνία, κράτος και μηχανισμοί, που δεν αφήνουν να διαχέεται αυτό το φαινόμενο ανεξέλεγκτα.

Με το «Ξύπνημα της Άνοιξης» ολοκληρώνετε, όπως έχετε πει, μια άτυπη τριλογία για τη βία και τις διάφορες εκφάνσεις της γύρω μας. Πώς και πόσο έχει αλλάξει το σκηνικό αυτών των αναφορών σας μέσα σε αυτά τα χρόνια από την «Άκρη της πόλης» του 1998 μέχρι σήμερα; Αν οι αντι-ήρωες των πρώτων ταινιών της τριλογίας («Από τη άκρη της πόλης» και «Όμηρος») βρέθηκαν κάποια στιγμή απέναντι στη ζωή, την κοινωνία και το κράτος χωρίς καν να το συνειδητοποιήσουν, οι αντι-ήρωες στη «Άνοιξη» έχουν τη βία εμποτισμένη ανεξίτηλα μέσα τους και επιλέγουν εξαρχής τη μετωπική σύγκρουση. Η σιωπηλή αγανάκτηση του γιου του χρεοκοπημένου παλαιο-αριστερού κατασκευαστή, η ακτιβιστική σιγουριά του γιου του μεγαλοδικηγόρου που αυτοκτόνησε λόγω οικονομικών ατασθαλιών (κοινώς... λαμογίες), η απέχθεια της νεαρής έφηβης που απαξιώνει και μισεί την ίδια την (όντως αφελή και χαμένη) μητέρα της. Αλλά δεν θέλω να περιπέσω σε βαρύγδουπες ψυχαναλυτικές εξηγήσεις... Δεν υπάρχει τίποτα το νομοτελειώδες στο πώς βιώνει κανείς τα εξωθεν βίαια κοινωνικά ερεθίσματα. Τα μόνα κάπως φυσιολογικά παιδιά είναι ειρωνικώς τα δύο αδέρφια αλβανικής καταγωγής, παιδιά μεταναστών που κατέβηκαν εδώ πριν εικοσιπέντε χρόνια. Τα παιδιά του Έλιον Σένα στον «Όμηρο» τρόπο τινά. Αλλά και αυτά όμως... η αντίδρασή τους από την αρχή παίρνει μια παραβατικά ακραία μορφή και βήμα-βήμα τούς οδηγεί προς το αιματηρό φινάλε. Με μια αγγελική ανεμελιά σπκώνουν το όπλο σαν να ήταν κάτι απόλυτα φυσιολογικό και νορμάλ. Σαν να ζύουσε σε ένα κόμικς manga – σε ένα ατελείωτο ναρκισσιστικό selfie της αυτοαναφοράς...

Ήταν πάντα έτσι σκληροί οι ήρωές σας; Όταν βγήκε η «Άκρη της πόλης» κατηγορήθηκε ως σκληρή και ακραία. Μια σκοτεινή ματιά στην Ελλάδα του (ξένου)περιθωρίου που δεν αφορούσε τον καλομαθημένο νοικοκύρη λαϊκομικρομεσασσο, παρά μόνο ως μια τουριστική εκδρομή στην απαγορευμένη σκοτεινή πλευρά της πόλης και των αισθήσεων. Μετά από σχεδόν δύο δεκαετίες οι ίδιοι αυτοί οι κριτές και θιασιώτες κοιτάνε πίσω και την αναπολούν με μια γελοία νοσταλγία για τις «καλές παλιές ημέρες». Δεν είναι μόνο η απόσταση που έχουν διανύσει οι μυθοπλαστικοί αντι-ήρωες των ταινιών μου – είναι και η απόσταση που έχει διανύσει μια ολόκληρη κοινωνία που χρόνια τώρα τρώει τις σάρκες της με μια ατελείωτη, αδιέξοδη και εξουθενωτική «αγανάκτηση»...

Τους πρωταγωνιστές σας τους αναζητάτε μέσα στην «αληθινή ζωή» ή μέσα από επαγγελματικό casting; Είναι όλοι τους εκκολαπτόμενοι ηθοποιοί. Άλλοι έχουν τελειώσει σχολές, άλλοι ακόμα φοιτούν και άλλοι θέλουν να συνεχίσουν με την υποκριτική. Υπηρετήσαν απόλυτα το σενάριο και την ταινία.

Και πώς καταλήξατε στα πέντε παιδιά της ταινίας σας; Μετά από πολλούς μήνες δουλειάς και αναζήτησης μαζί με τη Σωτηρία Μαρίνου και τον Άκι Γκουζουλίδη, δύο εξαιρετικούς casting agents που δεν αντιμετωπίζουν το θέμα απλώς ως casting agents αλλά ως καλλιτέχνες.

Εσείς πώς θα περιγράφατε το δικό σας «ξέσπασμα» στη νεανική ηλικία; Πόσο κοντά έχετε βρεθεί στον κόσμο των ηρώων σας; Θα έλεγα πως οι βίαιες φαντασιώσεις και η απόλυτη σιγουριά για το τι πιστεύα τότε –αν κοιτάξω πίσω– είναι κάτι το τρομακτικό. Ευτυχώς δεν βρέθηκαν ποτέ σε θέση εξουσίας. Η σωματική βία και κάποιες μορφές παραβατικότητας δεν ήταν άγνωστες...

Θα λέγατε ότι το «Ξύπνημα της Άνοιξης» είναι μία αθηναϊκή ταινία; Ή μία ελληνική ταινία; Όπως το πάρει κανείς. Αλλά νομίζω πως έχει μια έντονη αστική χροιά αυτή η βία και παραβατικότητα...

Εσείς παραμένετε «Αθηναίος» ή είστε από τους «αναχωρητές» της πόλης; Δηλαδή, αν βγαίνω για ποτό στην πλατεία Αγία Ειρήνης...;

Τώρα που ολοκληρώθηκε η τριλογία, τι θα ακολουθήσει; Κάποια πρότζεκτ εικαστικά και δουλειές στα αγγλικά.

Μία τελευταία ερώτηση: Υπάρχει ελπίδα; Δυστυχώς, ναι. **A**

Η Δάφνη Πατακιά, ένα αλθινό Shooting Star Γεννήθηκε το 1992 στις Βρυξέλλες από Έλληνες γονείς. Φοίτησε στο Ευρωπαϊκό Σχολείο Βρυξελλών ενώ σπούδαζε μπαλέτο και σύγχρονο χορό. Στα 18 της έγινε δεκτή στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου ενώ φοιτά ακόμα στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ζει και εργάζεται στο Παρίσι ενώ ήδη την έχουμε δει σε σημαντικές θεατρικές παραγωγές («Ο Βυσσινόκκπος», «Φάουστ»), σε ταινίες μικρού μήκους («Acrylic», «3000») και στο «Interruption» του Γ. Ζών. Εκτός από το «Ξύπνημα της Άνοιξης», θα τη δούμε και στο «Νήμα» του Αλέξανδρου Βούλαρη. Το Shooting Stars, ένας θεσμός του προγράμματος Creative Europe και του δικτύου προώθησης του ευρωπαϊκού κινηματογράφου που αναδεικνύει και προωθεί νέους Ευρωπαίους ηθοποιούς, επέλεξε τη Δάφνη να είναι ένα από τα 10 ονόματα που προτείνει για φέτος, αναγνωρίζοντας «τη χαρισματική παρουσία της στην οθόνη, την εξαιρετική συγκέντρωσή της, τον αέρα μυστηρίου που αποπνέει και την επιθυμία της να εκφράσει συναισθήματα που αγίζουν τα όρια». Για το ρόλο της Ιωάννας, που υποδύεται στη νέα ταινία του Κ. Γιάνναρη, δηλώνει ότι τον «βρήκε» μέσα από πρόβες, πειράματα και αυτοσχεδιασμούς 2 μηνών, εμπειρία πρωτόγνωρη που θα τη θυμάται μια και είναι ο πρώτος της πρωταγωνιστικός ρόλος. Οι νέοι της παρέας στην οποία ανήκει και ο ρόλος της παίζουν με τα όριά τους εξαιτίας της κοινωνικής και οικογενειακής καταπίεσης που ζουν και μάλιστα σε μία εποχή που τα παιδιά εύκολα εκφράζονται με ακραίο τρόπο. Περιμένουμε από τη Δάφνη να λάμψει. Βρέθηκε τη σωστή στιγμή, στο σωστό μέρος, στη σωστή ταινία.

Του **Γιώργου Δημητρακόπουλου**
Φωτό: **Θανάσης Καρατζάς**

Σημαντικές υψομετρικές διαφορές, χαμηλή κυκλοφοριακή κίνηση σε μια ήσυχη κυρτή ευθεία, διασχίζοντας εγκάρσια δύο γειτονίες στον πυκνό αστικό ιστό του κέντρου. Η Καλλιδρομίου διαθέτει την πιο ανοιχτή αρτηρία της στριμωγμένης αυτής ανάγλυφης περιοχής με μια ασυνήθιστη μεγαλοσύνη και ηρεμία. Στέκεται ατάραχη στην πιο ταραγμένη γειτονιά της Αθήνας. Ίσως γιατί είναι η πιο «διαβασμένη» από όλες. Φιλοξενώντας στα σπίτια και τα καφέ της την καλλιτεχνική και λογοτεχνική κοινότητα. Για χρόνια αποτελεί στέκι λογοτεχνών, διανοούμενων, καλλιτεχνών, ανήσυχων φοιτητών. Κάναμε την αγαπημένη μας βόλτα, από τη μία άκρη της μέχρι την άλλη, από την ιστορική Μουριά μέχρι τον Ένοικο...

ΕΑΡΧΕΙΩΝ

Από τα αντιπροσωπευτικά νεοκλασικά της Καλλιδρομίου, το αρχοντικό «Αίολος» δεσπόζει ερημωμένο πάνω στο βράχο στο ψηλότερο σημείο. Το όνομα της οικίας γραμμένο με κεφαλαία στην πρόσοψη. Πέτρα, μάρμαρα, σίδερα και ξεφλουδισμένα κεραμινοπλαστικά έρχονται αντιμέτωπα με το χρόνο και τη φωτιά που τους έβαλαν κάποιοι άγνωστοι κάτοικοι, απόκληροι της περιοχής.

Αλλα όμορφα κτίρια είναι η επηρεασμένη από το μοντερνισμό πολυκατοικία στη γωνία Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου, όπως χαρακτηριστικό είναι και το παλιό κτίριο στη γωνία Μπενάκη και Καλλιδρομίου που όλοι θυμούνται ως το ιστορικό «Green Door», παρόλο που έχει μετατραπεί σε κατοικία εδώ και πολλά χρόνια.

Ο ΕΝΟΙΚΟΣ

Το Μπελ Εσπρί της Καλλιδρομίου

Στους τοίχους ζωγραφιές, αφίσες, φωτογραφίες και εξώφυλλα καλλιτεχνών. Στιγμιότυπα μιας εποχής που συζητήθηκαν στα τραπέζια και την μπάρα του Ένοικου, που άνοιξε το 1991 ο Βαγγέλης Ζαφειρόπουλος. Από εδώ έχουν περάσει οι Χρήστος Βακαλόπουλος, Κωστής Παπαγιώργης, Μήτσος Ευθυμιάδης, Τάσος Παυλόπουλος, Ευγένιος Αρανίτσης, Γιώργος Κοροπούλης, Γιώργος Σταθόπουλος, Ίκαρος Μπαμπασάκης, Γιώργος Ξενάριος, Άρης Σφακιανάκης, Όλια Λαζαρίδου, Γιώργος Κοροπούλης, Ηλίας Λάγιος, Ανδρέας Στάικος, Γιώργος Σκούρτης, Διονύσης Καψάλης...

Οι Ένοικοι

Διάσημοι κάτοικοι της Καλλιδρομίου υπήρξαν μερικά από τα πιο πρωτοπόρα καλλιτεχνικά και πολιτικά μυαλά, όπως ο συνθέτης Νίκος Σκαλκώτας, ο Λεωνίδας Κύρκος, ο αναρχικός Νίκος Μπαλής, ο σκηνοθέτης Σταύρος Τορνές, ο ποιητής Γιάννης Χονδρογιάννης. Ο Νικόλας Ασίμος αυτοκτόνησε στο μικρό εποχιακό του κατάστημα στην οδό Καλλιδρομίου και Θεμιστοκλέους όπου και ζούσε στο πατάρι. Εδώ μένει ο συνθέτης Σταύρος Ξαρχάκος, ο σκηνοθέτης Θωμάς Κιάος και η φωτογράφος αδελφή του Μαργαρίτα. Ο Τάσος Παυλόπουλος έμεινε για λίγα χρόνια και είχε εκεί και το στούντιό του, όπως επίσης ο Νίκος Τρανός, γλύπτης και καθηγητής Καλών Τεχνών, και η ζωγράφος Ελένη Ζούνη.

«Εκδότες, συγγραφείς, ηθοποιοί. Έρχονται και πιτσιρικάδες. Η Καλλιδρομίου έχει ένα δικό της στιλ. Είναι άλλο πράγμα, σαν να είναι η Ακρόπολη. Είναι όμως ο κόσμος που τη φτιάχνει. “Μέτρον εστίν άνθρωπος” έλεγε ο Παρμενίδης. Ο κόσμος είναι ενδιαφέρον, καλός κόσμος, προσπαθούμε και εμείς να είμαστε άλλη φάση. Δεν μας ενδιαφέρει η μαζικότητα. Θυμάμαι την παρέα του Βακαλόπουλου να συζητούν με τις ώρες για εκδόσεις, για αυτά που έβγαζαν, τι γράφανε. Έφυγε νωρίς ο Βακαλόπουλος. Ήθελε να ζήσει μόνιμα στην Πάτμο, είχε μια σχέση με την ορθοδοξία, συζητούσαμε συχνά μαζί, είχε μια ζέση να αράξει εκεί. Του άρεσε η μοναχικότητα. Διέθετε ωραίο βλέμμα. Πανέξυπνος. Αντιληπτικός. Μπορούσε να βάλει σε σειρά τις εικόνες του. Και λέγανε και ανέκδοτα συνέχεια. Θυμάμαι, είχε πει το φοβερό με τον κατάδικο που ένα πρωί πάει ο δήμιος να του κόψει το κεφάλι και λέει ο κατάδικος κρύο που κάνει σήμερα. Εμένα το λες, που έχω να γυρίσω και πίσω. Γελούσαν, γινόταν χαμός. Ωραίες εποχές. Και τώρα, όμως, δεν είναι άσχημα. Έρχεται ενδιαφέρον κόσμος, έχουν ανησυχίες πολλές, κουβεντιάζουν».

Βαγγέλης Ζαφειρόπουλος

ιδιοκτήτης του «Ένοικου»

Κλασικός Ένοικος της Καλλιδρομίου

Ο δρόμος ξεκινά από τη Σπυρίδωνος Τρικούπη κοντά στη Λ. Αλεξάνδρας, σκαρφαλώνει το λόφο του Στρέφη, βυθίζεται και ανηφορίζει ξανά για να καταλήξει στους πρόποδες του Λυκαβηττού. Το ανάγλυφο του εδάφους καθορίζει σε μεγάλο βαθμό ανάλογα με το σημείο που βρίσκεται κανείς τη θέα και την προοπτική της περιοχής. Μουριές σε όλο το μήκος και στις δύο πλευρές, και από Ιουστινιανού ως Θεμιστοκλέους στα πεζοδρόμια σκάλες που οδηγούν στο λόφο ή σε κτίρια. Ένα δρόμος με κτίρια προπολεμικά, νεοκλασικά, αρχοντικά, πολυκατοικίες του μεσοπόλεμου.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΗΡΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΟΡΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΦΘΙΩΤΙΔΑΣ. ΤΟ ΣΩΣΤΟ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΟΥ ΕΓΙΝΕ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ.

ΣΤΑΣΗ ΓΙΑ ΚΑΦΕ, ΔΙΣΚΟΥΣ & ΔΙΑΝΟΗΣΗ

Θεμιστοκλέους & Καλλιδρομίου

Το Άμα Λάχει, στο ανακαινισμένο σχολείο

Το αρχοντικό Αίολος

Ο συγγραφέας Κωνσταντίνος Τζαμιώτης

ΣΤΗ ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΗ ΤΩΝ ΟΔΩΝ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ, ΙΟΥΣΤΙΑΝΙΑΝΟΥ, ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ ΓΥΡΙΣΤΗΚΕ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΘΡΥΛΙΚΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ «ΣΤΕΛΛΑ» ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗ, ΜΕ ΤΗ ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ ΝΑ ΣΥΝΑΝΤΑ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΤΟΥ ΦΟΥΝΤΑ

► Στο νούμερο 8 η **Κάισα** με τα επιτραπέζια παιχνίδια, που ενέπνευσε τη Νέα Αθηναϊκή Ιστορία του Χρήστου Βακαλόπουλου «*Πήγαινε στη Φυλακή*».

► Το καφέ **Φαινόν** από το 1994 με συχνά events στη διασταύρωση με τη Μαυρομιάλη και δίπλα σε όροφο στο νούμερο 17 το ελληνικό παράρτημα του Ίδρυματος «**Ρόζα Λούξεμπουργκ**».

► Μαυρομιάλη και Καλλιδρομίου το βιβλιοπωλείο **Πολίτης**.

► Στο 18, το Τυπογραφείο που ξεκίνησε το 1973 ο **Μανώλης Σταυρουλάκης** και συνεχίζει μέχρι σήμερα ο γιος του Θανάσης.

► Κλασικό φυτόριο εκδοτικών οίκων **Αστάρτη** στο 20 Εκδόσεις **Γκιούρδας** στο 27

Στιγμή στο 28 **Αυτοδιαχειριζόμενη Κοινότητα του Βιβλίου** - εκδόσεις των Συναδέλφων στο 30 Εκδόσεις **Τραυλός** στο 54

Εκδόσεις **Ινδικτος** στο 64 Εκδόσεις **Τόπος** στη γωνία με την Πλαπούτα

► Στο νούμερο 30 πολλά σπάνια ελληνικά αλλά και ξένα βινύλια, παλιά παιχνίδια και memorabilia στον **Μικρό Ερωτικό**, ενώ στη γωνία με Σπυρίδωνος Τρικούπη το **Sound Effect** του Πάννη Ανδριόπουλου με πολλά συλλεκτικά βινύλια, fanzines, νέες κυκλοφορίες και δικές του ανεξάρτητες παραγωγές.

► Απέναντι από τον Βασιλόπουλο στο 31 το οπωροπαντοπωλείο γεύσεων και αρωμάτων **Το Λεμονάκι της Καλλιδρομίου**

► Η **Επιτροπή Πρωτοβουλίας Κατοίκων Εξαρχείων** στεγάζεται στο 50, δίπλα από τον πληθωρικό φούρνο των αδελφών Κώττη. Απέναντι, το κρεοπωλείο **Ο Γιάννης**, το **Θυμάρι του Στρέφν** με ελληνικά προϊόντα του νέου ένοικου του ιστορικού Green Door και δίπλα το φαρμακείο της Ευσταθίας.

► Στο 64 το **Yesterday's Bread** του Στράτου με ελαφρώς μεταχειρισμένα -πάμφθινα- ρούχα από την Ολλανδία και παπούτσια. Απειρα παπούτσια. All star, vans και δεν συμμαζεύεται. Όλα εξοργιστικά τακτοποιημένα.

► Λίγο πριν τον **Ένοικο** στο 70 σχηματίζεται η φωλιά των τεσσάρων. Από τα τέλη του '80 και μετά **Καφέ Ερωδίας**, **Παρασκάνιο**, **Bourbon** στη σειρά αποτελούν κλασικά στέκια του δρόμου με χάζι και κουβέντα σχηματίζοντας ένα «θεατρικό» σκηνικό, ενώ απέναντι στο 69 το αναγεννημένο **Άμα Λάχει** (στης Νεφέλης, και το αδελφάκι του γαλλικό μπιστρό Άμα Λάχει στης Βιολέτ με συνταγές της Μαρλέν) του Αλέξανδρου Παπαδόπουλου και του Πάννη Σεβαστόπουλου στο νεοκλασικό που στεγαζόταν μέχρι τις αρχές του 1980 το δημοτικό σχολείο των Εξαρχείων.

► Πέρα από τη φαντασματική σκιά του **Αίολου**, ροκ 'n ρολ μνήμες από ντεσιμπέλ και μπριγιαντίνη ξυπνούν από τον ιστορικό **Πήγασο** στη γωνία Τηλεμάχου-Καλλιδρομίου, που τη δεκαετία του '80 άνοιξε τις πόρτες του σε όλα τα εγχώρια «anti» γκρουπ εκείνης της περιόδου.

ΜΟΥΡΙΑ

100 χρόνια καφενείο. Από το 1915. Ήταν διώροφο στην αρχή. Γκρεμίστηκε το 1962, έγινε πολυκατοικία, παρέμεινε το καφενείο. Ιδιοκτήτης του παρεϊστικού αυτού καφενείου από το 1981 ο Χρήστος Βάνας. Ηθοποιοί, συγγραφείς, ζωγράφοι, πολιτικοί, συγγραφείς, φοιτητόκοσμος. Φτηνές τιμές και ατέλειωτες συζητήσεις. Ο Χρήστος μαζί με το θαμώνα συγγραφέα Δημήτρη Παπαχρήστου μού διηγούνται την ιστορία της Μουριάς. Κάποτε εδώ υπήρχαν πρόβατα. Ακριβώς από έξω είχε βρύσες και πουλούσαν κανάτια. Ένας βράχος ξεκόλλησε από το λόφο και γκρέμισε το παλιό σπίτι. Μια άλλη

ιστορία λέει πως η σκόνη από το νταμάρι του λόφου που εφοδιάζε με οικοδομικά υλικά όλη την ανοικοδόμηση της Νεάπολης έφερε τα πεύκα που είναι ακόμη εδώ. Ένας στρατιωτικός επειδή διαρκώς σκονίζονταν τα απλωμένα ρούχα της γυναίκας του πήρε τη Γεωπονική και έφερε με καμιόνια πεύκα για να κόψουν τη σκόνη και την γκρίνια της γυναίκας του.

ΜΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΛΑΪΚΗ

Σήμα κατατεθέν της Καλλιδρομίου. Κάθε Σάββατο, από την Κουντουριώτου ως τη Χαριλάου Τρικούπη, κάτω από τις πορτοκαλί τέντες η ελληνική επαρχία εφοδιάζει με λαχανικά και φρούτα, φοιτητές, τα μοντέλα

του ξενοδοχείου Orión, αναρχικούς, γριές με καρότσια, παππούδες με σακούλες, ηθοποιούς, ροκ αντι-σταρ, χίπστερ, καλλιτέχνες. Κοινωνικές επαφές, κουβεντούλα στο δρόμο, απρόοπτες συναντήσεις με φόντο αντιεξουσιαστικά συνθήματα και graffiti. «*Καλημέρα, τι κάνετε; Ψωνάκια. Δύο κιλά πρασάκια ενάμισι. Ωραία πορτοκάλια με πενήντα λεπτά. Ορίστε, κυρία. Πενήντα λεπτά λεμόνια. Πού να βρουν οι άλλοι τέτοιες τομάτες; Σιγά, ρε κύριε. Τι έπαθες, ρε Μήτσο; Και καλά και φτηνά. Δώσε και σώσε. Καλημέρα. Για περάστε ένα ευρώ σπανάκι. Ένα, ένα. Ένα αγγουράκια, ένα, ένα. Τρία μάτσα ένα ευρώ τώρα. Πάρε σακουλίτσα. Βάλε ένα ευρώ, βάλε, βάλε. Πάρ' τα όλα να φύγω...*» **A**

Κατεβαίνουμε τη **Συγγρού** και ανοίγουμε παράθυρα σαν να μας ήρθε ξαφνική τρελή ιδέα: καλοκαίρι.

Του ΓΙΑΝΝΗ ΝΕΝΕ - Φωτό: JOHN YORK

Του ΓΙΑΝΝΗ ΝΕΝΕ, Photo: JOHN YORK
→ (panikoval500@gmail.com)

ΠΑΝΙΚΟΒΑΛ ΤΩΝ 500

ΕΝΑ ΤΣΙΓΑΡΟ ΣΤΟ ΔΕΛΤΑ

●●● Πάμε κατευθείαν προς Δέλτα Φαλήρου, νότια, και κάνουμε σαν να πηγαίνουμε στο Δέλτα του Μισισιπί, τόσο μας παρασέρνει η λεωφόρος και η άπλα και μία περίεργη χαρά που αφήνουμε πίσω μας το καταραμένο Φιξ, συμβολικά, κι όλο το ρημαδιό της Αθήνας του Αγίου Βαλεντίνου. Στα τσιμεντένια σωθικά του εργοστασίου, εγκλωβισμένοι απόηχος από παλιά, μυστικά πάρτι τότε που ήταν τρύπιο κουφάρι, κτίριο φάντασμα και κινδυνεύαμε να πέσουμε στις τρύπες του που έχασκαν να μας καταπιούν, στα τέλη των 80s. Και γύρω του λερωμένοι, τσαλαπατημένοι στις διαβάσεις, έρωτες και αφίσες από τα σλιζι στριπτιτζάδικα της λεωφόρου. Κανένας Βαλεντίνος. Πάτα το. Πιο γρήγορα. Αρχίζει και καθαρίζει ο αέρας τα μυαλά. Μπαίνουμε σε συνθήκη: θάλασσα.

●●● Μετά το Ωνάσειο, νιώθουμε να μας παίρνουν οι μεγάλοι γερανοί του Ιδρύματος Νιάρχου και να μας στροβιλίζουν ψηλά, γιγαντιαία ρομποτικά χέρια, σαν ρόλερκόστερ πάνω από τις Τζιτζιφιές – δεξιά μας. Τώρα αριστερά μας. Τώρα ξανά δεξιά μας. Περιδίνηση, καλαμαράκια, γαρίδες, κακαβιές, η Ελευθερία χαράματα μετά το μαγαζί, λιώμα να αναζητάμε μπίρες. Τι θα απογίνουν οι Τζιτζιφιές όταν θα γεμίσουν νέα, φλύαρα, τζαμένια στέκια για όλους αυτούς τους καινούργιους τους τουρίστες; Πού θα κρυφτούν οι μικρές κυριακάτικες βόλτες όταν απλωθεί μπροστά τους «το νέο αθηναϊκό Μαϊάμι;»

●●● Κάτω από τη γέφυρα και δεξιά στην Ποσειδώνος. Το Ίδρυμα ελπιδοφόρο ντύνεται σιγά-σιγά

με τις μονώσεις και τις καλωδιώσεις του, εμείς κάνουμε ότι αφουγκραστήκαμε στον αέρα τα μυρωδάτα βότανα και τα δέντρα από τις ταράτσες του, θα κάνουμε το στιδύποτε για να νιώσουμε ότι κάτι αλλάζει. Η λεωφόρος στα δεξιά της παίζει εναλλάξ: μπουζούκια - ντίσκο - μεγάλες πίστες, Μπουμ-Μπουμ, ξενοδοχεία, νοσοκομεία, όλα αυτά που το βράδυ δείχνουν φωτισμένα σαν γιορταστικά καράβια σε νηοπομπή και το πρωί λυπηρές, ξεθωριασμένες από τον ήλιο, χάρτινες προσόψεις.

●●● Στο βάθος, ο Σκάι και ο Καραϊσκάκης.

●●● Και αριστερά μας η μεγάλη προμενάδα, σαν τεράστιο διάδρομος απογείωσης ανάμεσα σε μας και το νερό. Πρώτα το μουτζουρωμένο Κλειστό Γυμναστήριο Φαλήρου, σπασμένες πόρτες, καθίσματα ξεκοιλιασμένα, χόρτα ξερά, κιγκλιδώματα σκεβρωμένα. Το Τάε κβον Ντο που ακόμα ακούει να βουίζουν οι βελόνες και να μυρίζουν τα μελάνια και τα απολυμαντικά των τατουατζήδων, του καθιερωμένου πια Tattoo Φεστιβάλ κάθε Μάιο. Στις μεγάλες άδειες κονκρίτ εκτάσεις γύρω του, το φως πονάει τα μάτια καθώς αντανακλάται κατευθείαν στον εγκέφαλο. Περπατάμε προς τη μικρή μαρίνα, κι ένας ήσυχος φλοίσβος ακούγεται να πλησιάζει και να ξεπλένει τη στε- γνή, σκονισμένη ζέστη πάνω μας.

●●● Διασχίζουμε την Πλατεία Νερού. Παρά την εικόνα

εγκατάλειψης υπάρχουν ποδηλάτες που περνάνε από μπροστά μας σαν φιγούρες του Φασιανού, με καπέλα και τσιγάρα που αφήνουν πίσω τους μία τολύπη καπνού. Μοναχικοί ρόλερ-σκέιτερς πάνω στα γουργουριστά τους ροδάκια που δεν μοιάζουν να ψάχνουν κεκλιμένα επίπεδα, λούπες και πλατφόρμες, παρά μόνο την άπλα και τον ορίζοντα. Προχωρώντας, τα άγρια χόρτα αγριεύουν περισσότερο, τσιμπάνε και τρίζουν γκρινιάρικα, σε οδηγούν στα απομεινάρια άμμου των εγκαταστάσεων του Beach Volley. Ο θαλασσινός αέρας φαίνεται να κρατάει κάτι ακόμα μέσα στην πνοή του, από το wah-wah της κιθάρας του Jack White και το απόμακρο μπουμουντό από τα τύμπανα της Meg, από τη μισοτελειωμένη εκείνη λόγω πολλών μποφόρ, συναυλία των White Stripes το 2005.

●●● Αν στρίψει κανείς σε εκείνο το περίεργο, μπερδευτικό, τεράστιο δαχτυλίδι μπροστά στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, κάνοντας δεξιά θα βρει το ξεχαρβαλωμένο Δελφινάριο και τη μικρή, ωραία βόλτα προς τη σουρεαλιστική προβλήτα με τους εκατοντάδες κυματοθραύστες. Κάνοντας αριστερά, ανάμεσα σε μικρές εσοχές, πλατώματα και απάνεμες γωνιές, θα βρει τσιγγάνικες παράγκες φτιαγμένες από τενεκέδες, πρόχειρα ξύλινα παραπήγματα, μεγάλες νάιλον τέντες. Μικρές εστίες, κατσαρολάκια πάνω σε στραβές πετρογκάζ, παλιά ντουλάπια, παιδάκια κατάχαμα, κιλίμια, η καλύτερη θέα προς τη θάλασσα. «Ψιτ, ομορφάντρα, έλα, δώσε με ένα τσιγάρο». **A**

→ (panikoval500@gmail.com)

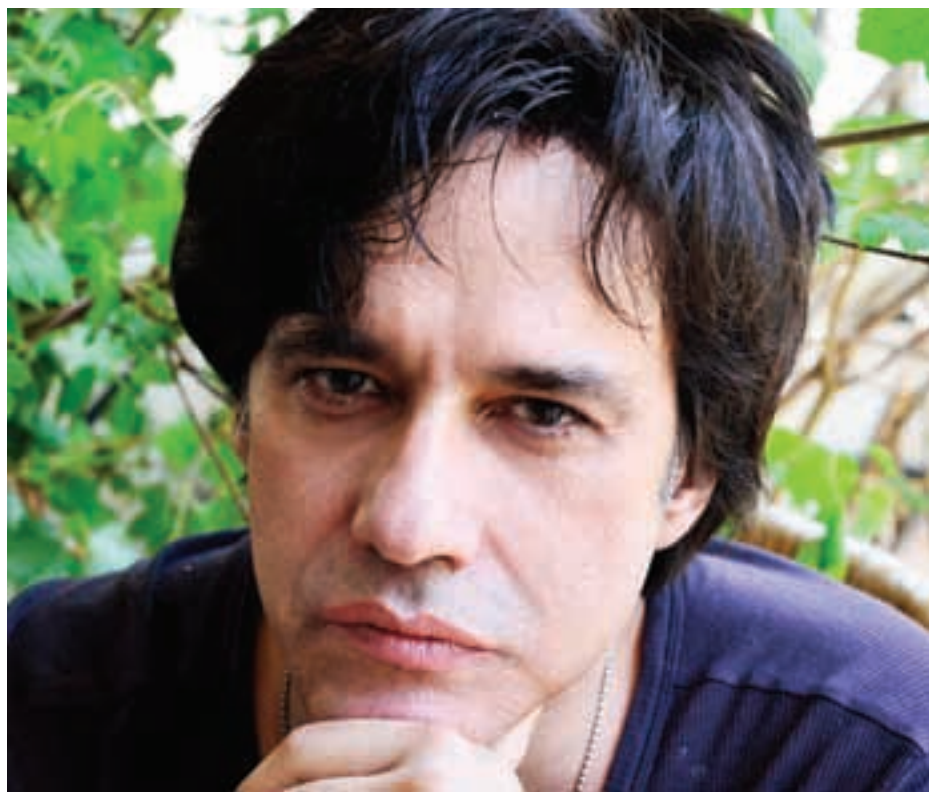

Ο Αλέξης Σταματής έγραψε ένα βιβλίο πρωτότυπο στη σύλληψή του και με δομή σε σημαντικό βαθμό κινηματογραφική. Διάβασα «Το βιβλίο της βροχής», το βρήκα ενδιαφέρον και το αποτέλεσμα είναι η συνέντευξη αυτή.

Μπορείς να δώσεις μια περίληψη του μυθιστορηματός σου σε 100-150 λέξεις, θεωρώντας ότι απευθύνεσαι σε αναγνώστη/ώστρια που δεν ξέρει τίποτα γι αυτό; Αθήνα του 2009. Ένα μεσημέρι, κατά τη διάρκεια μιας πλιόλουστης μέρας, ξεσπά αιφνιδώς μια από τις πιο άγριες καταιγίδες που έχουν πέσει στην ιστορία της πόλης. Έχοντας ήδη «γνωρίσει» πριν την μπόρα μια σειρά από διαφορετικούς χαρακτήρες που συνδέονται με ποικίλους τρόπους μεταξύ τους, παρακολουθούμε την εξέλιξη των ιστοριών τους οι οποίες αλληλοσυνδέονται. Ο καθένας έχει «προσέλθει» στη μέρα αυτή με ένα συγκεκριμένο «θέλω», ένα κίνητρο, μια επιθυμία. Η βροχή ωστόσο επεμβαίνει έντονα και καθοριστικά στην εξέλιξη της ιστορίας του, του αλλάζει τα σχέδια. Του ανατρέπει όλα είχε προγραμματίσει και επεμβαίνει στη ζωή του ± άλλοτε εξιλαστήρια, άλλοτε καθαρτήρια, άλλοτε δημιουργώντας περισσότερα προβλήματα, άλλοτε αλλάζοντας και ξεκαθαρίζοντας το ρου της εκάστοτε ιστορίας κι άλλοτε αποκαλύπτοντας κρυμμένα μυστικά και απωθημένα. Τα φυσικό φαινόμενο και ο άνθρωπος, αλληλεπιδρώντας δραστικά, επανασυστήνουν τη μοίρα της μέρας, της ώρας, της στιγμής. Ένα πάντως είναι το σίγουρο: όταν η καταιγίδα πλέον τελειώνει και ο ουρανός είναι και πάλι καθαρός, κανένας από τους ήρωες δεν θα είναι εκείνος που ήταν πριν πέσει η πρώτη σταγόνα.

Μου φάνηκε γοητευτικό στοιχείο ότι η δόμηση του βιβλίου γίνεται σε τρία «αυστηρά», ανελαστικά μέρη (πριν τη βροχή - στη διάρκεια - μετά, μάλιστα με πολλές επαναλήψεις ονομάτων ακόμα και σε τίτλους κεφαλαίων), ενώ η εξέλιξη της πλοκής στα επιμέρους κεφάλαια είναι πολύ ελεύθερη. Έτσι είναι. Μια έξωθεν «αυστηρή» φόρμα που επιτρέπει την ελευθερία στο εσωτερικό. Και Άλγεβρα και Φωτιά. Υπάρχει η συνθήκη, η καταιγίδα, που ορίζεται χρονικά ± τρεις ώρες και δεκατέσσερα λεπτά (θυμηθείτε τη σταθερά «π», η οποία έχει συμβολικό χαρακτήρα στο έργο) ± άρα έχουμε ένα πριν κι ένα μετά, σε συνδυασμό με τους συγκεκριμένους χαρακτήρες, οι οποίοι μου «διαθέτουν» το χώρο και το χρόνο τους. Μέσα στο «κουκούλι» αυτό είμαι ελεύθερος να κινηθώ συνειρμικά, θραυσματικά, όπως και όπου με πηγαίνουν οι ίδιοι. Άλλωστε οι χαρακτήρες είναι που δημιουργούν την πλοκή και όχι το αντίστροφο.

Ο τρόπος που συνδυάζεις στην πλοκή σου πρόσωπα που αρχικά ξεκινάνε τις πορείες τους σαν άσχετα μεταξύ τους, μου θύμισε ταινίες του Όλτμαν, όπου η μια ιστορία μπαίνει μέσα στην άλλη. Ο Όλτμαν είναι ένας αγαπημένος μου σκηνοθέτης. Είμαι φανατικός σινεφίλ, έχοντας κάνει μάλιστα μεταπτυχιακά θεωρίας κινηματογράφου στο Λονδίνο, οπότε η κινηματογραφική γραφή του μου είναι εξαιρετικά οικεία. Ειδικά η ταινία του «Short cuts» που βασίζεται σε διηγήματα του Ρέιμον Κάρβερ, θα μπορούσε να πει κανείς

ΦΩΤΟ: ΤΑΚΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

ΑΛΕΞΗΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ Η ΠΟΛΥΠΡΟΣΩΠΗ ΑΘΗΝΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΟΧΗΣ

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΥΣΣΑ

«Το βιβλίο της βροχής» εκδ. Καστανιώτης

± εκ των υστέρων, μια και όταν το έγραφα δεν τη σκεπτόμουν ± πως δομικά διαθέτει κάποια κοινά στοιχεία με το «Βιβλίο της βροχής». Εκείνο που ήθελα είναι να έχω ανεξαρτήτως χαρακτήρες που να κινούνται ελεύθερα, έχοντας ίσως κάποιους χαλαρούς δεσμούς, με κυριότερο το γεγονός ότι αρκετοί από αυτούς μένουν στην ίδια πολυκατοικία. Η δε μπόρα να δημιουργεί απρόοπτες εξελίξεις, αναπάντεχες συναντήσεις μεταξύ τους ή και με άλλους, και οι ιστορίες αυτές να αλληλοεισδύουν.

Το βιβλίο ξετυλίγεται πολύ λίγο καιρό πριν το ξέσπασμα της κρίσης. Την προοιωνίζεις; Εάν συμβολικά θεωρήσουμε ότι και η κρίση ήταν και είναι μια άλλη, επικίνδυνη διαστάσεων, χρόνια καταιγίδα, τότε αυτό ακριβώς συμβαίνει. Έχω την αίσθηση ότι κάτι κακό, απειλητικό, απλώνεται στο υπέδαφος του βιβλίου. Λες και είναι ένας μικρός σεισμός που προηγείται ενός άλλου, μεγαλύτερου.

Είναι συγκρίσιμο το μυθιστόρημα αυτό με τα προηγούμενα βιβλία σου (εξαιρώντας τα παιδικά); Αν ναι, ποια στοιχεία επανέρχονται και ποια είναι καινούργια; Αν όχι, γιατί; Και ναι και όχι. Θέλω να πιστεύω πως κάθε μου βιβλίο (ειδικά τα τελευταία) είναι διαφορετικό τουλάχιστον από πλευράς αφηγηματικής δομής, θέματος, εστίασης. Φυσικά οι συγγραφικές εμμονές είναι πανταχού παρούσες, κανείς δεν ξεφεύγει από τον εαυτό του. Εκείνο που νομίζω επανέρχεται είναι μια ανατομία της ανθρώπινης φύσης σε κρίση. Το σκηνικό και οι συνθήκες κάθε φορά αλλάζουν. Από τα «Μελίσσια» π.χ. όπου όλη η δράση εκτυλίσσεται σε ένα δωμάτιο με μια βασική πρωταγωνίστρια, πάμε στο «Βιβλίο της βροχής» που απλώνεται σε ολόκληρη την πόλη με πάμπολλους χαρακτήρες. Πιθανόν ένα κοινό στοιχείο να είναι μια «λοξή» πλευρά στα πράγματα που έχει ως αφετηρία της μια «α-

ντιδικία με την πραγματικότητα», που την είχα από παιδάκι. Εντέλει τα πάντα είναι επιμέλεια χάους. Αρχίζεις από κάτι χαστικό, θραυσματικό και σταδιακά το σχηματοποιείς δίνοντας μεγαλύτερο βάρος στην ίδια τη διαδικασία παρά στο αποτέλεσμα. Το αποτέλεσμα προκύπτει ± και ύστερα το βιβλίο εγκαταλείπεται.

Σε αρκετά σημεία του βιβλίου παρατηρώ θρησκευτικές, ευρύτερες μεταφυσικές ή και φιλοσοφικές αναφορές. Είναι ίσως αυτή η ανάγκη διαλόγου με κάτι μεγαλύτερο, με το ευρύτερο συμπαντικό πλαίσιο που μας περιβάλλει. Η λογοτεχνία κωδικοποιεί το κρυπτικό στοιχείο και εδώ έγκειται η θεολογική πλευρά. Στη μεταφυσική δεν πιστεύω καθόλου, έχω την αίσθηση ότι όσα κοινώς θεωρούμε ως μεταφυσικά είναι εντέλει απόλυτα ανθρώπινα, είναι οι δοξαστικές εκείνες στιγμές κατά τις οποίες ο εαυτός ανυψώνεται, ή τείνει ενεργειακά προς κάποιες συμπτώσεις που μόνο συμπτώσεις δεν είναι αλλά αποτελούν την καθαυτό μηχανική της ζωής. Οι φιλοσοφικές αναφορές, όταν αναφέρονται σε υπαρκτούς στοχαστές λειτουργούν ως οδοδείκτες, αλλά υπάρχουν και «φιλοσοφικές» αναζητήσεις, όπου ο νους συνειρμικά εμβάλλει σε ειδικά, αχαρτογράφητα, πιθανόν άρρητα τοπία. Αυτό είναι κυρίως η εργασία μας, να κάνουμε το ανύπαρκτο υπαρκτό.

Παρατηρώ επίσης πλήθος αναφορών (ιδίως διακειμενικών - διακαλλιτεχνικών, αλλά όχι μόνο) που «κλείνουν το μάτι» στον/στην αναγνώστη/ώστρια και σκέφτομαι πόσες άλλες θα μου ξεφύγανε. Πώς έχεις καταλήξει στη συγγραφική στάση των μη επεξηγήσεων; Είμαι απόλυτα υπέρ της λογικής του «Show not tell». Το μυθιστόρημα δεν οφείλει να επεξηγεί, αλλά να ανοίγει δρόμους, διαδρόμους, μονοπάτια, να αφήνει χαραμάδες, οπές ακόμη και κενά για να περιηγηθεί ο αναγνώστης. Το «κλείσιμο του ματιού» λειτουργεί ως μια μικρή συνωμοσία μαζί του. Εάν θέλει ανταποκρίνεται εάν δεν θέλει όχι. Η ουσία είναι ότι η αφήγηση έχει επάλληλες επιστρώσεις ± λειτουργεί ως μπάμπουσκα. Εάν κάποιος θέλει μπορεί να το διαβάσει επιφανειακά. Εάν έχει ωστόσο τη διάθεση να εξορμήσει και να φτάσει στα βαθιά υποστρώματα, θα ανακαλύψει άλλα πράγματα. Είναι θέμα ελευθερίας και διαθεσιμότητας του αναγνώστη.

Άλλα κεφάλαια είναι γραμμένα με αγχωτικό/κοφτό στιλ και εξαιρετικά σύντομες (ή και ελλειπτικές) προτάσεις και άλλα όχι. Ποια είναι η σχέση αυτών των διαφορετικών στιλ με το κάθε φορά περιεχόμενο; Οι χαρακτήρες και τα συμβάντα είναι εκείνα που οδηγούν το «αφηγηματικό στιλ». Δεν υπάρχει κάτι προαποφασισμένο. Είναι μεγάλη χαρά για ένα συγγραφέα να μην «υπακούει» σε ένα προκατ'λόγο, αλλά να επιβραδύνει, να επιταχύνει, να είναι κοφτός ή και να «χάνεται» μέσα σε μια δαιδαλώδη εσωτερική αφήγηση. Και όλα αυτά εντός του ίδιου κειμένου. Το βιβλίο είναι ένας οργανισμός. Άλλα στοιχεία είναι ελαστικά, άλλα ακίνητα, άλλα κινούνται με μεγάλη ταχύτητα. Τίποτα δεν είναι σταθερό, αλλά υπάρχει ένα όλον που αναπνέει και εξελίσσεται. **A**

www.athensvoice.gr
 Διαβάστε όλη τη συνέντευξη στο site

ΑΘΗΝΑ 210δηγός

ΤΕΧΝΗ
ΜΟΥΣΙΚΗ
ΘΕΑΤΡΟ
ΓΕΥΣΗ
ΒΙΒΛΙΟ
ΣΙΝΕΜΑ

Φίλιππος Πλιάτσικας, σελ. 32

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣΜΟΙ

Με αφορμή την «Άννα Καρένινα» που υποδύεται στο Εθνικό Θέατρο, η Μαρία Ναυπλιώτου «έβαλε» τραγούδια που συνόδεψαν την ερωτική ζωή της, μίλησε για πάθη, αποφάσεις και αλλαγές. Ζήτω η εξωστρεφής Μαρία!

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΙΤΗ - ΦΩΤΟ: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Θα ήθελες σαν την Ίλια του «Ποτέ την Κυριακή» να αλλάξεις το τέλος στην Καρένινα; Μια ωραία, τρελή, βαθιά ερωτική ιστορία θέλει ένα οδυνηρό τέλος. Αν το αλλάξεις γίνεται ρομαντική κομεντί (γέλια). Στα σοβαρά, όμως, η Καρένινα δεν είχε άλλη επιλογή. Αφενός γιατί έχει μια πολύ συγκεκριμένη ψυχοσύνθεση ± είναι μια περίπλοκη μελοδραματική περσόνα. Αφετέρου γιατί ζει σε ένα σύστημα και μέσα σε μια κοινωνία η οποία δεν επιτρέπει σε μια γυναίκα να απολαύσει τον έρωτά της μέσα στην αλήθεια ± θα της επέτρεπε μόνο να υποκρίνεται την ευτυχισμένη σύζυγο που διατηρεί κρυφά και εραστή.

Όλες αυτές οι ερωτικές ιστορίες που έρχονται από την τέχνη μήπως μας ταλαιπωρούν δημιουργώντας αυταπάτες περί του απόλυτου και ιδανικού; Νομίζω περισσότερο λειτουργούν εκτόνωτικά. Αυτό το ιδανικό που λες το βλέπεις για δύο ώρες και επιστρέφεις στη ζωή. Αλλά γιατί να αποκλείεις να ζήσεις κάτι παρόμοιο στη ζωή; Από την άλλη, όσοι δεν έχουν ζήσει το μεγάλο έρωτα, βλέποντάς τον στη σκηνή μάλλον θα τον επιθυμήσουν και είναι λογικό.

Σε βαθμό που θα πουν «ακόμη κι αν με πατήσει το τρένο»; Φαντάζομαι, κάποιες γυναίκες θα μπορούσαν και να το πουν ± το λέω γιατί θυμάμαι τον εαυτό μου πολύ πιο μικρή, όταν ήθελα να ζω μόνο μεγάλα πάθη. Μεγαλώνοντας δεν τα θέλω, πόσο μάλλον τα τρένα (γέλια). Έχει να κάνει και με το πόσο έχεις πέσει στα πατώματα κι έχεις πλαντάξει για έρωτες που έφυγαν. Το έχω ανεβάσει αρκετές φορές αυτό το εργάκι. Πόνεσα-χτυπήθηκα-έκλαψα-πήγα σε φίλες, όλα, όλα τα έχω κάνει. Σήμερα αυτά είναι εμπειρίες. Πάντως είναι αμαρτία να φύγεις από τη ζωή χωρίς να έχεις ζήσει έναν τουλάχιστον μεγάλο έρωτα, ακόμη και με κάποιον για τον οποίο οι φίλες σου λένε «καλέ, με αυτόν»; Ναι, με αυτόν, δεν πειράζει. Πάντως είναι τέλεια και τρομερά όλα αυτά «τα πεθαίνω για σένα», αλλά ευτυχώς δεν κρατούν για πολύ.

Με τι τραγούδια έχεις χωρίσει; Πριν σου πω με τι τραγούδια έχω χωρίσει θα σου πω σκηνικό που συνέβη στα 18 μου. Είχαμε πάει περιοδεία στη Σοβιετική Ένωση με τη Ραλλού Μάνου ± χορεύτρια τότε εγώ. Μαζί μας είχαμε κασέτες. Σε μία από αυτές, θυμάμαι ήταν της φίλης μου Ζωής, είχε το τραγούδι του Μαχαιρίτσα «Πόσο σε θέλω» (το τραγουδά). Ούσα τρελά ερωτευμένη την αρπάζω ουρλιάζοντας «είναι δικιά μου» και για 20 ημέρες αλάλιασα τα κορίτσια ακούγοντάς το. Δεν υπήρχε τρόπος να επικοινωνήσω μαζί του και θα έλειπα μακριά του 20 μέρες. Λόγος διαζυγίου, με καταλαβαίνεις, πιστεύω. (γέλια) Τραγούδια χωρισμών, τώρα... Έναν τον πέρασα ακούγοντας συνέχεια το σάουντρακ από την ταινία «Το τέλος μια σχέσης».

Είχες γίνει πολύ ποιητικά! (γέλια) Πολύ, όμως! Τρίτη Λυκείου χώρισα ακούγοντας Cutting Crew «(I just) died in your arms» ή πιο πριν με Johnny Logan «Hold me now». Αχ, γελάμε τώρα μαζί, αλλά τότε ένιωθα πολύ χάλια. Κάτσε-κάτσε, θυμήθηκα πως σ' αυτή την περιβόητη περιοδεία στη Ρωσία λέγαμε τα χαρτιά. «Αχ, να ξέρεις», έλεγε αυτή που τα διάβαζε, «όταν φτάσουμε και θα τον συναντήσεις, ο καιρός θα είναι βροχερός». Και φτάνουμε. Και τον συναντάω. Και βρέχει! Ση-μά-δι ήταν, καταλαβαίνεις; Έχει ο έρωτας τα ρεζιλικά του, έχει τους καβγάδες του...

Που αμέσως μετά από τους καβγάδες έρχεται το καλό σεξ... Τι να σου πω... μπορεί να ισχύει για τους άνδρες αυτό. Φαίνεται πως είναι μια συνέχεια εκτόνωσης. Για εμάς τις γυναίκες, πάλι, δεν νομίζω. Είμαστε περίπλοκα όντα, τι να κάνουμε. Περνάει ο καβγάς αλλά κάτι έχει αφήσει μέσα στο κεφάλι, το οποίο δουλεύει. (γέλια) Το λέει και η Καρένινα: «Δεν μπορείτε να το καταλάβετε εσείς οι άνδρες. Οι γυναίκες θυμούνται». Πάντως αυτό που έχω συνειδητοποιήσει είναι πως όταν είμαστε μικροί με αφορμή ένα χωρισμό, όταν κλαίμε, κλαίμε για τον έρωτα. Όταν μεγαλώνουμε κλαίμε και για άλλα πράγματα, πιο υπαρξιακά.

INFO

Από 3/3, Εθνικό Θέατρο - Rex (Σκηνή «Μαρίκα Κοτοπούλη»). Σκην.: Πέτρος Ζούλας. Πρωταγωνιστούν: Μαρία Ναυπλιώτου, Λάζαρος Γεωργακόπουλος, Ορφέας Αυγουστήδης, Μάξιμος Μουμούρης κ.ά.

www.athensvoice.gr

Διαβάστε όλη τη συνέντευξη στο site

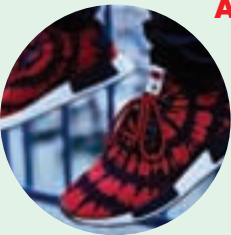

ΤΙ ΝΕΑ

KETEL ONE

H ultra premium βότκα Ketel One συνεχίζει και φρέτος το Market Box by Ketel One και σε προσκαλεί να δημιουργήσεις το δικό σου μοναδικό cocktail με τη βοήθεια μερικών από τους καλύτερους bartenders της Ελλάδας. Επόμενη εμφάνιση του Market Box στις 25/2 στο Mosaiko Bar.

ADIDAS

H δεύτερη και πολυαναμενόμενη Consortium Tour συλλογή της adidas λανσάρεται, σε συνεργασία με το sneaker store «Nice Kicks» στο Σαν Φρανσίσκο, το ολοκαίνουργιο NMD Runner Primeknit.

Συνδυάζοντας τη διαχρονικότητα των sneakers με το πρωτοποριακό design και την urban αισθητική με τις

καινοτόμες τεχνολογίες, το νέο NMD διαφοροποιείται από τις πρώτες minimal συλλογές με τα απαλά χρώματα και εμπνέεται από το απόγειο της ψυχεδελικής ροκ εποχής του Σαν Φρανσίσκο. Το μαύρο και το κόκκινο, τα χρώματα του δημοφιλέστου sneaker store, κυριαρχούν και μαζί με το στριγκουριστό «Consortium» μοτίβο της εσωτερικής σόλας αναδεικνύουν το προοδευτικό πνεύμα της αμερικανικής πόλης. Το νέο NMD Runner PK Nice Kicks θα είναι διαθέσιμο από 20 Φεβρουαρίου στα sneaker stores, Phat Soles στην Αθήνα (Μεταξά 27-29, Γλυφάδα) και Device One στη Θεσσαλονίκη (Παύλου Μελά 38).

THE BODY SHOP

Δύο πολυαναμενόμενες σειρές που υπόσχονται να δώσουν ζωή στην επιδερμίδα του προσώπου ήρθαν στα The Body Shop. Πρόκειται για την OILS OF LIFE, με φυτικά βλαστοκύτταρα από τα φυτά edelweiss, θαλάσσιο εκαιόπρινο και κριθάμο τον παραθαλάσσιο, καθώς και για την DROPS OF YOUTH με έλαια σπόρων μαύρου κύμινου, καμέλιας και κυνόροδου. Ανακαλύψτε περισσότερα στο www.thebodyshop.gr

Μη χάσεις!

Φεστιβάλ Alterscope

H μεγαλύτερη έκθεση για την ολιστική ανάπτυξη σας προσκαλεί σε ένα διήμερο εξαιρετικά αφιερωμένο στη ζωή. Όλη η γνώση για τις εναλλακτικές και φυσικές θεραπείες, την προσωπική ανάπτυξη και την πνευματικότητα, την οικολογία, τη φυσική διατροφή και την ισορροπημένη ζωή θα βρίσκεται συμπυκνωμένη εδώ. Περισσότεροι από 200 εκθέτες θα παρουσιάσουν χιλιάδες προϊόντα, θα πραγματοποιηθούν διαλέξεις και σε-

μινάρια, θα παρουσιαστούν σχετικές νέες εκδόσεις, θα μάθετε για τα μυστικά της αρωματοθεραπείας, του φενγκ σοού, της ενεργειακής μουσικής, των βοτάνων, ποιες είναι οι πραγματικές υπετροφές.

Δείτε τα αναλυτικά στο www.alterscope.gr 5&6/3, 11.00-22.00, Τεχνόπολις Δήμου Αθηναίων, Αίθουσα Μηχανουργείου Δ12. Είσοδος: €3/ημέρα, €4/διήμερο. Παιδιά έως 12 ετών δωρεάν.

MUST GET ONE NOW!

BLUE BACON
★ Salmon King
BUFFALO BBQ
fresh garden

ANOIXTA 24 OPES

- ★ ΑΘΗΝΑ
- ★ Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ
- ★ ΠΕΤΡΑΤΑΣ
- ★ ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ
- ★ ΧΑΛΚΙΔΑ
- ★ ΚΑΛΑΜΑΡΙ...SOON !!
- ★ ΚΟΡΑΪΤΟΣ...SOON !!

Delivery
www.hothot.gr
Βρείτε μας στο facebook
www.facebook.com/hothot.barburger

Hot Hot BURGER bar

Have a Wonderful Time!

• T. 213 0246631 • T. 213 0272440

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΛΙΑΤΣΙΚΑΣ

Η μουσική οικογένεια της Δυτικής Όχθης
Της Νατάσας Καρυστινού

Ο Φίλιππος Πλιάτσικας, λίγες ώρες πριν τη μία και μοναδική εμφάνιση στο Gazi Live, μας μιλά από τις πρόβες για τη σύμπραξη του με τους Μπλε και Εκείνος & Εκείνος στο rock της Δυτικής Όχθης.

Τι ετοιμάζεις για τη συναυλία στο Γκάζι Live; Με αφορμή την κυκλοφορία του δίσκου «Ένας ολοκαίνουργιος κόσμος», ο οποίος είναι φόρος τιμής στον ήχο που είχα πάντα μέσα μου από μικρός, κάνω μια αναδρομή στα χρόνια από το 1987, όταν πρωτοφτιάχτηκε σε ένα παλιό πέτρινο σπίτι στο Μενίδι η μπάντα που αργότερα ονομάστηκε Πυξ Λαξ, μέχρι και σήμερα. Έτσι για τα επόμενα διάστημα θα ταξιδεύω παρέα με όλες εκείνες τις μουσικές και τους ανθρώπους που βρίσκονται πίσω απ' αυτές και με μεγάλωσαν. Αυτό που κάποια στιγμή ονομάσαμε: Το Rock της Δυτικής Όχθης!

Πώς προέκυψε η συνύπαρξη αυτή; Με σκοπό να ξανατραγουδήσουμε 18 χρόνια μετά τη συνάντησή μου με τους Μπλε σ' ένα studio της Θεσσαλονίκης και για πρώτη φορά επί σκηνής τραγούδια που σημάδεψαν τη rock-pop ιστορία της μουσικής στην Ελλάδα. Όσο για τους Εκείνος & Εκείνος, μας συνδέει βαθιά φιλία χρόνων με αυτό το συγκρότημα που γεννήθηκε και δημιουργήθηκε στο Πέραμα, σ' αυτή τη γωνιά της δυτικής Αττικής, φτιάχνοντας τραγούδια που κέρδισαν τη μάχη με το χρόνο. Είναι σαν να ανήκουμε σε μια μεγάλη μουσική οικογένεια.

Ποια είναι τα σχέδιά σου για το 2016 δισκογραφικά και συναυλιακά; Συνεχίζουμε το ταξίδι μας με το Rock της Δυτικής Όχθης ανά την Ελλάδα. Θα κάνουμε μια στάση το Σάββατο 27 Φεβρουαρίου στην Αθήνα στο Γκάζι Live παρέα με τους Μπλε και τους Εκείνος & Εκείνος για μία και μοναδική εμφάνιση και από εκεί και πέρα αρχίζουμε να ετοιμαζόμαστε για ένα καλοκαίρι γεμάτο με μια μεγάλη συναυλία έκπληξη την οποία θα ανακοινώσουμε σύντομα.

Πώς βλέπεις γενικότερα το μέλλον; Είσαι αισιόδοξος; Από τη φύση μου είμαι αισιόδοξος παρά το γεγονός ότι τα τραγούδια μου έχουν κατηγορηθεί ως «καταθλιπτικά επεισόδια» και στηρίζω αυτή την αισιοδοξία μου στο γεγονός ότι η ζωή, όπως και η μουσική, έβρισκαν και θα βρίσκουν πάντα τον τρόπο να υπάρχουν.

INFO

GAZI LIVE, Ιερά Οδός 11, 2130185040. Έναρξη: 23.00. Είσοδος με ποτό €12, 15 (ταμείο). Προώληση viva.gr Στις 27/2.

Είναι θέμα αισθητικής, ανόητε Vol. II

Μουσική δράση σε ένα περιβάλλον απεχθές, αναχρονιστικό και αντιαισθητικό

«...Πάντα υπάρχει δυναμική. Δεν αφήνει η ζωή ανεκμετάλλευτες τις δυνατότητες της και μία από αυτές τις δυνατότητες είναι να παράγει μουσική, να βγάζει μουσική, να εκφέρεται με αυτό τον τρόπο, να εκδηλώνεται... Υπάρχουν γύρω-γύρω πράγματα, υπάρχουν πολύ καλά ξενόγλωσσα συγκροτήματα, έχουν βγει δεξιότεχνες παίχτες, κάτι συμβαίνει. Δεν είναι όπως παλιά, που για να παίξεις έπρεπε να βρεις ένα δάσκαλο, ο δάσκαλος ήταν ημιμαθής, τέτοιος έβγαινε και ο μαθητής. Έχουν αλλάξει όλ' αυτά. Έχουμε πολύ καλούς δασκάλους, πολύ καλούς μαθητές κι έχουν σιγά-σιγά προκύψει πολύ καλοί σολίστες σε όλα τα είδη, από κόρνο μέχρι ούτια και τζουράδες, άσε τα ηλεκτρονικά...» Λόγια του Σωκράτη Μάλαμα (που δεν δημοσιεύτηκαν) από την πρόσφατη συνέντευξή του στην Α.Υ. Όλοι το βλέπουν, όλοι το ξέρουν, όλοι το αντιλαμβάνονται πως κάτι τρέχει, ακόμη κι αυτοί που –εκ πρώτης όψεως– δεν έχουν άμεση σχέση. Όμως ο Σωκράτης ακούει πράγματα που του βάζουν τα παιδιά του, απ' αυτά που «ανακαλύπτουν» στο ίντερνετ, άσε που ο μεγαλύτερος γιος του ακολουθεί τα βήματά του κι έτσι έχει άμεση επαφή με ό,τι τώρα συμβαίνει.

Διαχρονικά η ελληνική πολιτεία αδυνατεί να αντιληφθεί πως η πολιτική είναι και αισθητική. Το αγοραίο, το ελαφρολαϊκό (από Ρίτα Σακελλαρίου μέχρι τα «πολιτιστικά ιδρύματα» του Βαγγέλη Γιαννόπουλου), τα δικά μας παιδιά, το ξεδοντιασμένο έντεχνο, τα ζεϊμπέκικα της τζάμπα μαγκιάς, τα ψηφοθηρικά τσάμικα, οι θλιβερές κασέτες των προεκλογικών συγκεντρώσεων που είναι σαν σόουντρακ σε επαρχιακή ντισκοτέκ λίγο πριν κλείσει, ο Μίκης Θεοδωράκης που είναι πια το άλλοθι όλων, οι πολιτικοί που είναι συστηματικά άφαντοι από συναυλίες εκτός κι αν υπάρχει πολιτική σκοπιμότητα, δημιουργούν ένα κάδρο απεχθές, αναχρονιστικό και αντι-αισθητικό. Εγκλωβισμένοι μέσα σε αυτό το αισθητικό πλαίσιο, αδυνατούν να δουν τι είναι μοντέρνο, τι είναι τώρα, να συντονιστούν με την πραγματικότητα που έχει μια αισθητική αξιοπρέπεια και αποτελείται από ανθρώπους που (ω! τι σπάνιο είδος) προσπαθούν να κάνουν καλά τη δουλειά τους σαν πολίτες του κόσμου.

Playground Theory - Connect the dots

Όπως και στον πρώτο τους δίσκο, η dream pop, η ψυχεδέλεια, το progressive και τα ονειρικά φωνητικά αποτελούν τα βασικά συστατικά που συμπληρώνονται εδώ από ανατολίτικες γεύσεις. Η βελτίωση είναι εμφανής παντού με ένα δίσκο δομικά πιο στέρεο, μελωδικά πιο ολοκληρωμένο, φροντισμένο σε κάθε λεπτομέρεια ώστε να είναι μια πραγματικά καλή παρέα.

Τα παιδιά της παιλιότητας - Consortium in amato

Ο λόγος του Π. Ε. Δημητριάδη και ο ιδιαίτερος τρόπος ερμηνείας είναι –από την εποχή των Κόρε.Υδρο– ένα κρυφό διαμάντι που μπορεί και τα «μεγάλα» και τα «μικρά» να τα εκφράζει μοναδικά. Οι αναφορές του, όπως καταγράφονται στο εσώφυλλο, δείχνουν και το εύρος των επιδράσεών του, από τον Γκαίτε και τον Αριστοτέλη ως τον Αγγελάκα και τον Λοΐζο κι από τον Morrissey και τον Πάριο ως τον Umberto Eco και τους Bee Gees. Όμως, αυτή τη φορά, το μουσικό μέρος μοιάζει κάπως παραμελημένο και προσχηματικό, αφήνοντας μετέωρο το τελικό αποτέλεσμα.

One man drop

One man drop Ακολουθώντας τη «loureedia» άποψη πως «ένα ακόντιο είναι αρκετό, δύο είναι υπερβολή και τρία είναι πια τζαζ», δημιουργούν ένα απλό, ενδιαφέρον και υποσχόμενο ντεμπούτο. Όμως στέκουν μπροστά στο υλικό τους περισσότερο σεβαστικοί, προσεκτικοί και άτολμοι –σαν να δίνουν εξετάσεις– απ' ό,τι χρειάζεται κι έτσι αδικούν τον ίδιο τους τον εαυτό.

ΟΙ 5 ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

» Electric Litany@Fuzz (27.02)

Lo-fi post rock ήχος από το ελληνοβρετανικό γκρουπ με επιλογές από το νέο τους EP «Love» (Inner Ear), το άλμπουμ του 2014 «Enduring Days You Will Overcome» –και τα δύο σε παραγωγή του Βρετανού παραγωγού Alan Parsons– και το ντεμπούτο του 2010 «How To Be A Child And Win The War». Fuzz, Πειραιώς 209 & Πατριάρχου Ιωακείμ 1, Ταύρος, 2103450817. Εναρξη 20.30. Είσοδος €12, 15. Προπώληση 11876, στα καταστήματα Public, Seven Spots, Παπασωτηρίου, Iavós, Reload, MediaMarkt και το www.viva.gr

» The Mongrelettes, The Voyage Limpid Sound @ Ρομάντσο (27.02)

Ψυχεδελικό double bill με τα 4 κορίτσια των Mongrelettes + τον Χρήστο Τριάντη να συναντούν τα 4 αγόρια των ΒΛΣ. Psych-Out. Ρομάντσο, Αναξαγόρα 3-5, 2167003325. Εναρξη: 21.00. Είσοδος €5.

» Liebe@Six d.o.g.s (26.02)

Το electropop ντουέτο από τη Θεσσαλονίκη με τους Ηλία Σημίλιο στην κιθάρα και τον Κώστα Κατσαρό στην τρομπέτα με επιλογές από τις τρεις δισκογραφικές δουλειές τους, αλλά και νέα τραγούδια από το 4ο επερχόμενο άλμπουμ με τίτλο «Revolution of

Love», που θα κυκλοφορήσει μέσα στο 2016 από την Emerald & Doreen Records. Ξεκίνημα από τους Dreamachinery. Six d.o.g.s, Αβραμίου 6-8, Μοναστηράκι, 2103210510. Εναρξη 21.00. Είσοδος €8.

» Moscoman - Stella @ Death Disco (27.02)

Κανονικό party in the house με τον παραγωγό και DJ Moscoman από το Τελ Αβίβ με έδρα το Βερολίνο, τη Stella (Χρονοπούλου), που δεν παίζει και συχνά, με το νέο της single «Works For You». Intro dj sets από Blue Lagoon (Κορμωράνος) και Bad Spencer (Yes It Does!! Sure It Does!!) Death Disco, Ωγγύου 16 & Λεπενιώτου 24, Ψυρρή, 2100006666. Εναρξη 23.00. Είσοδος €7 μέχρι το τέλος του live και €5 μετά.

» Heaters - Nerrves @ Six d.o.g.s (29.02)

Το σπιντάτο psych-rock τρίο από το Michigan για πρώτη φορά στην Ελλάδα με πρόσφατη την κυκλοφορία του «Holy Water Pool». Ιδανικό για φίλους των Brian Jonestown Massacre. Garage punk support από τους Αθηναίους Nerrves. Let's go surfing. Six d.o.g.s. Εναρξη: 21.00. Είσοδος €14, 10. Προπώληση: Sound Effect Records, Σπίρου Τρικούπη 50 & Καλλιδρομίου, The Lab Records, Θεμιστοκλέους 86, Rhythm Records, Εμ. Μνενάκη

ΚΑΙΤΕΣ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ
90 91 92 1144

Μην διστάζεις...
24 ώρες
το 24 ώρες
90 91 92 1173

Παιχνίδια για όλα τα γούστα!
90 91 92 9127

90 91 92 1162

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΡΑΣΣΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

* ΑΔΙΑΦΟΡΗ
** ΜΕΤΡΙΑ
*** ΚΑΛΗ
**** ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ
***** ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ

☛ Μια ανάσα πριν τα Όσκαρ

Το Ξύπνημα της Άνοιξης ***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Κωνσταντίνος Γιάνναρης
ΠΑΙΖΟΥΝ: Δάφνη Ιωακειμίδου Πατακιά, Κωνσταντίνος Ελματζιόγλου, Κώστας Νικούλις, Άγγελος Τζάγια, Κωνσταντίνος Τάκαλου

Πέντε έφηβοι μπαίνουν διαδοχικά σε ένα δωμάτιο ανάκρισης για να αφηγηθεί ο καθένας τη δική του εκδοχή μιας ιστορίας που είχε τραγική κατάληξη.

Το «Ξύπνημα της Άνοιξης» δανείζεται τον τίτλο του από το θεατρικό έργο του Γερμανού Φρανκ Βέντεκιντ το οποίο πίσω στα 1906 προκάλεσε σάλο αφού μιλούσε για τη σεξουαλική αφύπνιση των εφήβων και για το πώς η καταπίεση της σεξουαλικότητας τους οδηγεί σε αντικοινωνικές βίαιες συμπεριφορές. Το φιλμ του Γιάνναρη όμως μπορεί να μιλά για την ίδια στιγμή, για την ίδια ηλικία, όμως σε μια εποχή όπου η σεξουαλικότητα είναι απόλυτα ελεύθερη, ξέφρενη

σχεδόν, κάνοντας σαφές πως η βία δεν είναι απαραίτητα απόρροια στέρησης ή καταπίεσης, μα πιθανότατα δομικό κομμάτι της κοινωνικής μας δομής, της ίδιας μας της φύσης. Στην πραγματικότητα για τους νεαρούς ήρωες της ταινίας του μοιάζει σχεδόν με ναρκωτικό, με ένα παιχνίδι με το οποίο δεν θα έπρεπε να παίζουν και γι' αυτό τους προσφέρει ακόμη μεγαλύτερη απόλαυση. Και ταυτόχρονα την ψευδαισθησιμότητα μιας επιβεβαίωσης: πως είναι εδώ, πως έχουν

έναν κάποιον έλεγχο, πως μπορούν. Να κάνουν κάτι, ακόμη και κακό. Το «Ξύπνημα της Άνοιξης» θυμίζει τη δεύτερη μεγάλο μήκους του Γιάνναρη «Από την άκρη της πόλης» και συνθέτει μαζί με τον «Όμηρο» μια άτυπη τριλογία για τη βία, αλλά είναι ενδιαφέρον ότι οι ήρωες εδώ δεν είναι άνθρωποι του «περιθωρίου», μετανάστες, τυπικοί εγκληματίες. Είναι αντίθετα παιδιά από «κανονικές» οικογένειες αλλά και την ίδια στιγμή παιδιά μιας γενιάς, μιας εποχής που μοιάζει να μας έφερε στο χείλος του γκρεμού. Κι αν οι οικονομικοί δείκτες κρένονται ακόμη εκεί, άλλοι, πολύ πιο δύσκολοι να ορίσεις, μοιάζει να έχουν ήδη κατακυλώσει στα βάθη της αβύσσου. Ο Γιάνναρης δεν δικαιολογεί τις πρακτικές των ηρώων του, μοιάζει όμως να κατανοεί τη γοητεία που έχουν πάνω τους. Βλέπει τον τρόπο που η βία τους είναι τελικά αυτοκαταστροφική όμως δεν συμμαρμύζει το «ήταν τόσο καλό παιδί» των γειτόνων στα κανάλια μετά το γεγονός. Το πρόβλημα εξάλλου δεν είναι οι ήρωες του, εκείνοι είναι απλά το σύμπτωμα. Ο τρόπος που το πρόβλημα γίνεται ορατό, η στιγμή που σε βοηθά να αντιληφθείς πως η «κρίση» δεν αφορά μόνο τους συνταξιούχους στις ουρές. Και κάπως έτσι ο Γιάνναρης κάνει μια ταινία επείγουσα και καιρία που δεν μπορεί να σε αφήσει αδιάφορο, ακόμη κι αν κάποιες από τις επιλογές του στη φόρμα κατά στιγμές ξενίζουν.

Spotlight ***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Τομ Μακάρθι
ΠΑΙΖΟΥΝ: Μαρκ Ράφαλο, Μάικλ Κίτον, Ρέιτσελ Μακάνταμς, Λιβ Σράιμπερ, Τζον Σλέιτερι, Στάνλεϊ Τούτσι

Η αληθινή ιστορία κι ο αγώνας μιας ομάδας ρεπόρτερ της εφημερίδας «Boston Globe» να αποκαλύψουν ένα σκάνδαλο παιδεραστίας στους κόλπους της καθολικής εκκλησίας, που σόκαρε την Αμερική το 2002.

Δομημένο σαν ένα αστυνομικό θρίλερ με τους ρεπόρτερ στους ρόλους των ντετέκτιβ να προσπαθούν να εξιχνιάσουν μια αληθινά σοκαριστική συνωμοσία σιωπής και ακόμη πιο ανατριχιαστικό ακριβώς γιατί αφορά σε αληθινά γεγονότα, το «Spotlight» είναι μια αναμφίβολα καλοφτιαγμένη ταινία. Μπορεί η δουλειά των ρεπόρτερ της Boston Globe να ήταν στην πραγματικότητα πολύ πιο αργόσυρτη, αλλά εδώ μεταμορφώνεται στο υλικό ενός αγωνιώδους φιλμ που θα μπορούσε να είναι κάτι σαν ένα δημοσιογραφικό «CSI Boston». Οι εξαιρετικοί ηθοποιοί, το συγκλονιστικό θέμα κι ένα σενάριο που δεν σε αφήνει να χάσεις στιγμή το ενδιαφέρον σου προσθέτουν πόντους στο τελικό αποτέλεσμα, ακόμη κι αν η ταινία είναι πολύ «κλασική», σχεδόν παλιομοδίτικη στο ύφος και τη δομή της.

Καυτός ήλιος ***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Ντάλιμπορ Μάτανιτς
ΠΑΙΖΟΥΝ: Τιχάνα Λάζοβιτς, Γκόραν Μάρκοβιτς, Νίβες Ιβάνκοβιτς, Ντάντο Τσόσιτς, Στίπε Ράντοτς, Τρίπιμιρ Τζούρκιτς, Μίρα Μπάντζατς, Σλάβκο Σόμπιν

Τρεις διαφορετικές ιστορίες σε διαφορετικές εποχές σε δύο γειτονικά βαλκανικά χωριά όπου μαινεται εδώ και χρόνια το διεθνιστικό μίσος.

Δύο γειτονικά χωριά, ένα σερβικό κι ένα κροάτικο και τρεις ιστορίες που λαμβάνουν χώρα το 1991, το 2001 και το 2011. Τρεις ιστορίες απαγορευμένου έρωτα με χαρακτήρες που υποδύονται οι ίδιοι ηθοποιοί σε κάθε εποχή και που μπορεί να μην πηγαίνουν πάντα πέρα από μια γνώριμη περιοχή, αλλά που χτίζουν ένα γοητευτικό κινηματογραφικό σύμπαν, κινηματογράφοντας με εξαιρετική ομορφιά και συχνά λυρισμό, τρία στιγμιότυπα που χτίζουν μια μεγαλύτερη εικόνα. Θέλοντας να ρίξει το βάρος σε όσα ενώνουν κι όχι σε όσα χωρίζουν, ο Μάτανιτς κάνει μια καλών προθέσεων ταινία που κατορθώνει να ανακαλύπτει ίχνη αισιοδοξίας και να αποφεύγει τα κλισέ σε μία γεωγραφική και κινηματογραφική περιοχή που δεν είναι ακριβώς «ανεξερευνήτη».

*** Τοποθετημένο στο δάσος Αοκίγκαχάρα της Ιαπωνίας, ένα μέρος που επισκέπτονται άνθρωποι που έχουν αποφασίσει να δώσουν τέλος στη ζωή τους, «Το δάσος» (the Forest) 1/2 του Τζέισον Ζάντα στήνει ένα θρίλερ γύρω από την ιστορία μιας Αμερικανίδας που προσπαθεί να βρει τη δίδυμη αδελφή της που όλα δείχνουν ότι πήγε εκεί. Ακολουθώντας τους κανόνες του J Horror, αλλά για ένα δυτικό κοινό, το φιλμ μπορεί να έχει μερικές ατμοσφαιρικές στιγμές, αλλά δεν κατορθώνει να αποφυγίσει τα κλισέ ή έστω να κάνει κάτι πρωτότυπο. >>> Αιγύπτιοι Θεοί και θνητοί ενώνουν τις δυνάμεις τους για να σώσουν τον κόσμο από τον εκδικητικό άρχοντα του Σκότους Σετ ο οποίος έχει υφαρπάξει το θρόνο της Αιγύπτου στο «Θεοί της Αιγύπτου» (Gods of Egypt) του ΑλεξΠρόγιας. Η γεμάτη εφέ μυθολογική περιπέτεια φαντασίας, μοιάζει να είναι το πιο πλουμιστό και χρυσοποίκιλτο υποψήφιο blockbuster που είδαμε ποτέ! >>> Ο Σάσα Μπάρον Κοέν είναι ο χαρμαφάης κούλιγκαν αδελφός του μυστικού πράκτορα Μαρκ Στρονγκ με τον οποίο θα αναγκαστεί να συνεργαστεί για να διαλευκάνει μια υπόθεση στο «Πρακτοράτζα» (The Brothers Grimsby) του Λουίς Λετεριέ. Αναρωτιόμαστε τι θα μπορούσε να αναγκάσει κάποιον να θελήσει να δει την ταινία.

JUST THE FACTS

Το Ξύπνημα της Άνοιξης ***
Η επιστροφή του Κωνσταντίνου Γιάνναρη

Spotlight ***
Θρίλερ «δημοσιογραφικής» κοπής

Καυτός ήλιος ***
Μια άλλη ματιά στο βαλκανικό πρόβλημα

Το Δάσος *
Ιμιτάσιόν J Horror

Θεοί της Αιγύπτου
Να βάλουν το χέρι τους, να βλέπεται το φιλμ

Πρακτοράτζα
Υποθέτουμε τόσο κομψό όσο κι ο τίτλος του

SHOPPING /
SOUL /
BODY /
MIND /
MARKET

BEEFEATER CROWN JEWEL

Η επιστροφή του αυθεντικού λονδρέζικου gin

Ευχάριστα νέα για τους λάτρεις του αυθεντικού λονδρέζικου gin και των gin cocktails, καθώς μετά τη διακοπή της κυκλοφορίας του το 2009, το θρυλικό Beefeater Crown Jewel επαναδιατίθεται σε περιορισμένο αριθμό φιαλών. Το Beefeater Crown Jewel έχει κερδίσει bartenders και καταναλωτές χάρη στο μοναδικό του «ταίριασμα» στα cocktails. Η έντονη αρωματική του παλέτα και η μοναδική δύναμη που του προσφέρει ο αλκοολικός του βαθμός (50%), το καθιστούν ως την ιδανική βάση για εξαιρετικά και πολύ ιδιαίτερα gin cocktails. Η συνταγή του περιλαμβάνει τα εννέα κλασικά βότανα του Beefeater με την προσθήκη του γκρέιπφρουτ, το οποίο προσδίδει τραγανές νότες εσπεριδοειδούς. Εντυπωσιακή και η φιάλη του, στην οποία αποτυπώνεται ο κλασικός λονδρέζικος θρύλος που θέλει τα διάσημα κοράκια να πρέπει να παραμένουν στον Πύργο του Λονδίνου, για να αποτραπεί η πτώση του ίδιου του Πύργου, αλλά και της μοναρχίας. Σε ενημερωμένες κάβες και bars μέχρι εξαντλήσεως των αποθεμάτων. -ΝΑΤΑΣΣΑ ΚΑΡΥΣΤΙΝΟΥ

ΓΙΑΤΙ Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΝΑ ΞΕΚΙΝΗΣΕΤΕ ΔΙΑΙΤΑ;

Η αλόγιστη κατανάλωση πλούσιων σε θερμίδες γευμάτων, γλυκών και ποτών κάθε εορταστική περίοδο και η αύξηση του βάρους που αυτή συνεπάγεται αποτελεί για πολλούς αφορμή να αποφασίσουν την έναρξη κάποιας διαίτας. Το πρόβλημα ξεκινά από τη στιγμή που ενδίδουν σε πειρασμούς, «σπάνε» τη διαίτα, για να την ξεκινήσουν και πάλι από Δευτέρα, με αποτέλεσμα οι μήνες να περνούν και τα κιλά να παραμένουν. Για όλα όμως υπάρχει μια λογική εξήγηση. Όπως είναι γνωστό, το χειμώνα οι άνθρωποι έχουν την τάση να τρώνε περισσότερο και ταυτόχρονα έχουν περιορισμένη ικανότητα να αποφεύγουν την αύξηση του βάρους τους, γεγονός που επιβεβαιώνεται πλέον από μια πρόσφατη μελέτη του Πανεπιστημίου του Έξετερ.

Η τάση αυτή φαίνεται να έχει τις ρίζες της στον προ-βιομηχανικό άνθρωπο, όταν η ανάγκη για διατήρηση του σωματικού λίπους ήταν πιο ισχυρή το χειμώνα, όταν το φαγητό ήταν λιγοστό, ή ακόμη παλαιότερα όταν η ανεύρεσή του ήταν δυσχερέστερη. Αυτό ενδεχομένως να αποτελεί μια πειστική εξήγηση γιατί μας αρέσει να τρώμε τόσο πολύ όταν κάνει κρύο και γιατί οι αποφάσεις να ξεκινήσουμε διαίτα το χειμώνα συνήθως αποτυγχάνουν.

Όμως, παρότι στο παρελθόν τα παραπάνω κιλά δεν αποτελούσαν απειλή για την υγεία του ανθρώπου, λόγω της αυξημένης δραστηριότητας που είχε, στην εποχή μας μπορεί να οδηγήσουν στην εμφάνιση πλήθους νόσων, δυνητικά απειλητικών ακόμα και για τη ζωή. «Με τον όρο παχύσαρκος νοείται ο άνθρωπος που έχει βάρος κατά 20% περισσότερο απ' το φυσιολογικό του σε σχέση με το ύψος του. Το να είναι κανείς παχύσαρκος τον θέτει αμέσως σε υψηλό κίνδυνο ανάπτυξης διαφόρων ασθενειών, όπως καρδιαγγειακά και αναπνευστικά νοσήματα, διαβήτη, αρθρίτιδα και καρκίνο, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι όλοι οι παχύσαρκοι θα τις εμφανίσουν» εξηγεί ο γενικός χειρουργός και ειδικός σε θέματα παχυσαρκίας Δρ. Γιώργος Σπηλιόπουλος (www.drspiliopoulos.gr).

Επιδίωξη των ερευνητών του Πανεπιστημίου του Έξετερ ήταν η πρόβλεψη της ποσότητας του λίπους που θα αποθηκεύσουν τα ζώα συμπεριλαμβανομένων των ανθρώπων κατά τη διάρκεια του χειμώνα, υποθέτοντας ότι οι φυσικές επιλογές αποτελούν την τέλεια στρατηγική για να διατηρήσουν το ιδανικό τους βάρος.

Για να το επιτύχουν χρησιμοποίησαν ένα ηλεκτρονικό μοντέλο, το οποίο προβλέπει πώς θα πρέπει να ανταποκρίνεται η ποσότητα του λίπους που αποθηκεύει ένα ζώο στη διαθεσιμότητα των τροφίμων και στον κίνδυνο να χάσει τη ζωή του από κάποιο αρπακτικό κατά την αναζήτηση τροφής. Το μοντέλο δείχνει ότι το ζώο/άνθρωπος θα πρέπει να έχει ένα στόχο βάρους πάνω από το οποίο πρέπει να χάσει και κάτω από το οποίο προσπαθεί να αυξήσει το βάρος του.

Οι προσομοιώσεις έδειξαν ότι υπάρχει συνήθως μικρή αρνητική επίδραση των ενεργειακών αποθεμάτων που υπερβαίνουν το ιδανικό επίπεδο, οπότε οι υποσυνείδητοι έλεγχοι προκειμένου να μην αυξηθεί το βάρος δεν θα είναι ισχυροί και έτσι θα ξεπεραστούν εύκολα από την άμεση ανταμοιβή του νόστιμου φαγητού.

Σύμφωνα με τον κύριο συγγραφέα της μελέτης Δρ. Andrew Higginson, από το College of Life and Environmental Sciences στο Πανεπιστήμιο του Exeter, θα περίμενε κανείς ότι η εξελικτική πορεία του ανθρώπινου είδους θα είχε δώσει τη δυνατότητα να συνειδητοποιούμε πότε έχουμε φάει αρκετά, όμως, απ' ό,τι φαίνεται, ελέγχουμε ανεπαρκώς τον εαυτό μας όταν αντικρίζουμε τροφή. Επειδή σήμερα τα σύγχρονα τρόφιμα περιέχουν τόσο ζάχαρη και γεύση, η ανάγκη των ανθρώπων να τα φάνε υπερσχύει οποιουδήποτε, αδύναμου τελικά, εξελικτικού μηχανισμού που θα μας απέτρεπε.

«Η μελέτη αυτή δείχνει ότι ο άνθρωπος δεν έχει αναπτύξει ακόμα μηχανισμούς που θα του επέτρεπαν να αρνείται την κατανάλωση τροφών υψηλής θερμιδικής αξίας κατά τη διάρκεια του χειμώνα, καθώς η συγκεκριμένη εποχή μεταβάλλει την επιθυμία του να διατηρήσει το ιδανικό του βάρος και τρώει περισσότερο, με αποτέλεσμα να αποθηκεύει λίπος» σημειώνει ο Δρ. Σπηλιόπουλος και προσθέτει: «Φυσικά η αύξηση του βάρους κατά 3-5 κιλά μπορεί εύκολα να ανατραπεί, με την κατάλληλη διατροφή και άσκηση. Όταν όμως δεν γίνεται καμία διορθωτική κίνηση για επαναφορά στο φυσιολογικό βάρος, είναι πολύ πιθανό με το πέρασμα των ετών να χτυπήσει την πόρτα μας η παχυσαρκία». ●

TOYOTA PRIUS

Πού το οδηγήσαμε

>> Στην αυτόνομη περιφέρεια της Βαλένθια, προσκεκλημένοι της Toyota στην πανευρωπαϊκή παρουσίαση

Ξεχωρίζει για

>> Την υβριδική τεχνολογία που έγινε βασικό ανταγωνιστικό πλεονέκτημα της Toyota, το κύριο χαρακτηριστικό που τη διαφοροποιεί από άλλους κατασκευαστές, μιας και πάνω από το 50% όλων των οχημάτων με εναλλακτικά συστήματα κίνησης που πωλούνται στην Ευρώπη περισσότερο από όλα τα υπόλοιπα υβριδικά, plug-in υβριδικά και ηλεκτρικά οχήματα μαζί, είναι Toyota

Silicon Valley

>> Το πάνελ της οθόνης αφής 7 ιντσών είναι σχεδιασμένο σαν ταμπλέτα, για αισθητικό έλεγχο λειτουργιών ήχου και πλοήγησης, ενώ υποστηρίζει σαρωτικές κινήσεις για σκρολάρισμα στις οθόνες

>> Διατίθενται δύο συστήματα ήχου: ένα στάνταρ πακέτο έξι ηχείων που προσφέρει πλούσια και καθαρή ποιότητα ήχου, και ένα ηχοσύστημα JBL 10 ηχείων που χρησιμοποιεί τεχνολογία GreenEdge για ισχυρή απόδοση και άριστη ποιότητα ήχου από μικρότερα, ελαφρύτερα και πιο αποδοτικά ενεργειακά ηχεία

>> Το ταμπλό οργάνων περιλαμβάνει δύο έγχρωμες οθόνες αφής TFT (thin film transistor) LCD με ευανάγνωστες ενδείξεις

>> Η οθόνη που βρίσκεται πιο κοντά στον οδηγό προβάλλει την ταχύτητα του οχήματος και βοηθητικές πληροφορίες, όπως στάθμη καυσίμου, ολικός και μερικός χιλιόμετρος, αυτονομία, μέση κατανάλωση, εξωτε-

ρική θερμοκρασία και πρόγραμμα οδήγησης
>> Το χρώμα του φρόντου μεταβάλλεται σύμφωνα με το επιλεγμένο πρόγραμμα: μπλε για ECO, γκρι για Normal και κόκκινο για Power
>> Η δεύτερη οθόνη παρέχει πληροφορίες για το υβριδικό σύστημα και συμβουλές οικολογικής οδήγησης και επιδόσεις, μαζί με πολυμέσα και λεπτομέρειες του συστήματος ελέγχου κλιματισμού και προειδοποιήσεις του οδηγού

Κινείται

>> Το υβριδικό σύστημα του Prius περιλαμβάνει ένα βενζινοκινητήρα 1.8 VVT-i κύκλου Atkinson, πλήρως αναθεωρημένο με γνώμονα τη μέγιστη οικονομία καυσίμου
>> Η μέγιστη ισχύς 98 ίππων του κινητήρα αποδίδεται στις 5.200 σ.α.λ., και η μέγιστη ροπή των 142 Nm στις 3.600 σ.α.λ.

>> Το νέο Prius επιταχύνει από στάση στα 100 χλμ./ώρα σε 10,6"

>> Η προσέλαση στον αυτοκινητόδρομο από 80 στα 120 χλμ./ώρα επιτυγχάνεται σε μόλις 8,3". και η τελική ταχύτητα είναι 180 χλμ./ώρα
>> Η ισχύς του νέου υβριδικού συστήματος βενζινοκινητήρα και ηλεκτροκινητήρα μαζί είναι συνδυαστικά 122 ίπποι

>> Η ροή των αερίων, η καύση, η ψύξη και ο έλεγχος κρουστικής καύσης έχουν βελτιωθεί, ενώ η ανακυκλοφορία καυσαερίων αξιοποιεί-

ται πολύ πιο αποτελεσματικά
>> Η Toyota έχει εξελίξει ένα σύστημα ανάκτησης θερμότητας που χρησιμοποιεί καυσαερία για να επιταχύνει την προθέρμανση του ψυκτικού υγρού του κινητήρα

>> Έχει ανασχεδιασμένο σύστημα μετάδοσης που προσφέρει βελτιωμένη απόδοση, χωροταξία και μειωμένο βάρος. Οι μικρότερες διαστάσεις του μείωσαν μήκος 59 mm± επέτρεψαν την επανατοποθέτηση της βοηθητικής μπαταρίας στο διαμέρισμα του κινητήρα

>> Το σύστημα μετάδοσης φιλοξενεί τέσσερα εξαρτήματα: δύο ηλεκτροκινητήρες - γεννήτριες (MG1 και MG2), ένα σύστημα πλανητικό γραναζιών και μειωτήρα στρωφών στην τελική μετάδοση
>> Οι δύο ηλεκτροκινητήρες - γεννήτριες είναι νέοι και μικρότεροι από πριν ώστε να εναρμονίζονται με τη νέα σχεδίαση πολλαπλών αξόνων του συστήματος μετάδοσης, χωρίς καμία αρνητική επίπτωση στην οικονομία καυσίμου

Κοστίζει

>> Το μοντέλο 1.8 HSD Active από 27.180 ευρώ

Προβληματίζει

>> Το ότι δυσκολευτήκαμε ιδιαίτερα να βρούμε αρνητικά στοιχεία

www.athensvoice.gr

Διαβάστε όλο το κείμενο στο site

Nissan

Με αφορμή το Σαλόνι Αυτοκινήτου του Σικάγο, η Nissan προσδίδει σε τρία από τα πλέον δημοφιλή crossovers της μια χειμερινή «πολεμική» διάσταση, με την κωδική ονομασία «Winter Warrior» crossovers. Τα «Winter Warrior» crossovers, εξο-

πλίζονται με ειδικά συστήματα πέδησης και κύλισης βαρέως τύπου, σε χρώμα μαύρο, τύπου ματ. Με ερπύστριες της Dominator και με ειδικές αναρτήσεις για να τις φιλοξενήσουν, τα πρωτότυπα της Nissan καταφέρνουν να «πολεμήσουν» στο χειμερινικό τοπίο και να συναρπάσουν με τις επιδόσεις τους.

Στο <https://youtu.be/r1ngBUYBwpc> μπορείτε να απολαύσετε στιγμιότυπα από τη δράση των Nissan «Winter Warrior» crossovers.

PSA-Peugeot-Citroen

Αύξηση πωλήσεων 1,2% για τον όμιλο PSA Peugeot Citroen το έτος 2015. Αναλυτικά, παγκοσμίως ταξινομήθηκαν 2.973.000 οχήματα εμφανίζοντας αύξηση 1,2%, που μεταφράζεται σε αύξηση πωλήσεων σε Ευρώπη, Μέση Ανατολή, Αφρική και Ινδία-Ωκεανία, ενώ σχετικά σταθερές εμφανίζονται οι πωλήσεις στην Κίνα με ισχυρή ζήτηση στο τέταρτο τετράμηνο. Αντίστοιχα στην Ευρώπη υπήρξε ισχυρή άνοδος πωλήσεων της τάξεως του 5,9% φτάνοντας τις 1.864.000 μονάδες.

SWATCH

Η άνοιξη και το καλοκαίρι είναι δύο εποχές γεμάτες στιγμές που ζητούν όλο και περισσότερα, περισσότερες ημέρες στην παραλία, περισσότερες ώρες ηλιοφάνειας, περισσότερο χρόνο για όνειρα και η συλλογή Spring-Summer 2016 της Swatch είναι ακριβώς στο σωστό μήκος κύματος. Αριστέρα το μοντέλο Flowerfool (Π.Α.Τ. €70) από τη θεματική ενότητα Floralia, που φυτεύει σπόρους όμορφων βοτάνων και ατελείωτης ευδαιμονίας, και δεξιά το Shiny Moon (Π.Α.Τ. €70) από την ενότητα Metallix, στην οποία οι σχεδιαστές αποθεύουν την τάση του μεταλλικού.

ΤΙ ΝΕΑ
SAFILO & SWATCH

Συμφωνία πενταετούς συνεργασίας ανακοίνωσαν ο Ιταλικός δημιουργός γυαλιών Safilo και η Swatch Ltd. Δημιουργικά, παιχνιδιάρικα και προσανατολισμένα στο lifestyle, τα γυαλιά Swatch The Eyes θα παρουσιάσουν την άνοιξη του 2016. Η Safilo και η Swatch πρόκειται να σχεδιάσουν από κοινού συλλογές γυαλιών και η Safilo θα αναπτύξει και κατασκευάσει τα γυαλιά αυτά στο ευρωπαϊκό της δίκτυο παραγωγής.

NEW YORK COLLEGE

Με την επαγγελματική αποκατάσταση να αποτελεί θεμελιώδη αρχή του, το New York College διοργάνωσε την Παρασκευή 12/2 εκπαιδευτική ημερίδα αφιερωμένη στον τουρισμό, με ομιλήτες εκπροσώπους των μεγαλύτερων ξενοδοχειακών και επισιτιστικών μονάδων της χώρας. Ανάμεσα στα ζητήματα που συζητήθηκαν ήταν το πώς διαμορφώνεται η ελληνική τουριστική αγορά, καθώς και το αν υπάρχουν ακόμα δυνατότητες εξέλιξης και εύρεσης εργασίας στον κλάδο.

ΜΙΛΑ ΜΟΥ ΒΡΩΜΙΚΑ

Της ΜΥΡΤΩΣ ΚΟΝΤΟΒΑ

Στείλε το γράμμα σου ταχυδρομικά ή στο fax της Α.Υ. ή στο info@athensvoice.gr για τη στήλη «Μίλα μου βρώμικα».

Γεια σου, Μυρτώ! Προφανώς και υπάρχει θέμα σοβαρό! Με γουστάρει και γουστάρω γκόμμενο που τον έχει καψουρευτεί φίλη μου στο κοντινό παρελθόν... αυτός πολιορκεί, εγώ δεν ξέρω τι να κάνω! Η φίλη δείχνει κουλ – βέβαια, χρόνια καψούρας, δεν ξέρω πόσο κουλ μπορεί να είναι! Η φίλη είναι φίλη και την αγαπώ, ο άλλος είναι πάθος ανεξέλεγκτο! Μάλλον έμπλεξα λιγάκι.. αλλά υγείες!

Αν υπάρχει φίλη που παραμένει κουλ όταν η κολλητή της τα φτιάχνει με τον τύπο που ερωτεύτηκε η ίδια (και δεν της προέκυψε κιόλας, απ' ό,τι κατάλαβα), εγώ είμαι καρότο. Στη θέση σας θα έκανα μερικές απόπειρες –μάταιες εννοείται– να αντισταθώ, μετά θα έπεφτα με τα μούτρα, μετά θα πήγαινα και θα τα ξέρναγα όλα στη φίλη μου, μετά θα με έζωναν οι τύψεις, μετά θα μου πέρναγε το πάθος, μετά θα ξενέρωνα, μετά θα μου έλειπε η φίλη, μετά θα τα έβαζα με τον «μαλάκα που δεν άξιζε τον κόπο», μετά θα ένιωθα μοναξιά, κενό, σκατά, μετά θα συνέχιζα τη ζωή μου ελπίζοντας ο χρόνος να φανερώσει τη δύναμη της φιλίας και να ξανασυναντηθούν οι δρόμοι μας, μετά οι δρόμοι μας θα ξανασυναντιόντουσαν, μετά θα πίναμε ένα βράδυ τον άμπακο, μετά θα μου τα έκωνε, μετά θα τσακωνόμασταν, μετά θα δίναμε εξηγήσεις, μετά θα έλεγα «συγγνώμη», μετά θα πίναμε κι άλλο, μετά θα βρισκόμασταν λίγο πιο συχνά, μετά ακόμπι πιο συχνά, μετά συχνά, μετά θα το ταχτοποιούσαμε μέσα μας και θα πορευόμασταν. Αλλά ποτέ δεν θα ήταν όπως πριν.

Υ.Γ. 1 Αν όμως πρόκειται για τον άντρα της ζωής σας;

Υ.Γ. 2 Υπάρχει άραγε ο άντρας της ζωής μας;

Μυρτώ, θέλω απλά να δηλώσω πως κάποιες φορές η άνοιξη έρχεται τον Φεβρουάριο, μένει καμία βδομάδα και φεύγει άπειρα μίλια μακριά κι εσύ μένεις να βλέπεις πεταλούδες, αστεράκια, πόνυ να τρέχουν κάτω από τα ουράνια τόξα και τη Λόρα να τρέχει με ξέπλεκες κοτσιδες γύρω από το μικρό σπίτι στο λιβάδι όπου βόσκουν χαρούμενες ροζ αγελαδίτσες. Δεν είναι φοβερό;! Αν δεν ξανάρθει η άνοιξη θα πάω να τη βρω!

Καλό δρόμο σας εύχομαι και πάρτε μαζί κάνα αντισταμινικό, τίποτα κορτιζονούχα, ένα ρινικό σπρέι καλού κακού. Ποτέ δεν ξέρεις πόσο επιθετική μπορεί να γίνει η ξαφνική και πλούσια ανθοφορία...

Μυρτώ, γεια σου. Λοιπόν είμαι 24 ετών και έχω 3 χρόνια σεξουαλικές επαφές. Με το πρώην αγόρι μου έπαιρνα αντιουλληπτικά. Μετά χωρίσαμε και

έκανα μια περιστασιακή σχέση με ένα άλλο παιδί, αλλά αυτή τη φορά χρησιμοποιούσαμε προφυλακτικό κι όλα μια χαρά. Μέχρι μια μέρα, δεν ξέρω πώς, κάπως έσπασε/βγήκε κι είχαμε ατύχημα, σε 15 ώρες πήρα το χάπι της επόμενης μέρας (μέχρι 24 ώρες έχει ποσοστό επιτυχίας 95%!)). Μας λέει ο φαρμακοποιός ότι η επομένη περίοδος θα αργήσει λόγω του χαπιού. Περνά πολύς καιρός, πάω στο γυναικολόγο και μου λέει έγκυος 9 εβδομάδων! Ο γιατρός συμπέρανε ότι αφού πήρα το χάπι ήταν ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη και χωρίς να δούμε τίποτα άλλο, μου κλείνει ραντεβού για την επομένη κιόλας. Εγώ του λέω να το κάνουμε σε λίγες μέρες, να το σκεφτώ, και λέει δεν έχουμε περιθώρια ενώ η κύηση διακόπτεται μέχρι την 12η εβδομάδα αλλά τότε δεν το 'ξερα. Δεν ήθελα να το κάνω, ο πατέρας του παιδιού μου είπε ότι αν θέλω να το κρατήσω δεν θα είχε πρόβλημα, απλά δεν θα μπορούσαμε να το μεγαλώσουμε μαζί. Εγώ το ήθελα και είμαι από εύπορη και ανοιχτόμυαλη οικογένεια, όποτε δεν θα είχα πρόβλημα στήριξης. Θεωρώ ότι ήταν λάθος επιλογή, απλά έπραξα πάνω στον πανικό και επειδή με πίεσε ο γιατρός. Έχουν περάσει 5 μήνες από τότε και όμως είμαι καλά, έφυγα κι από τη δουλειά (δουλεύω σε νηπιαγωγείο!) και κάθομαι όλη μέρα σπίτι και κλαίω, πριν μια εβδομάδα έκανα και σεξ με κάποιον φίλο μου και πάνω στο πράγμα άρχισα κι έκλαιγα. Δεν ξέρω τι να κάνω! Γιατί να ήμουν τόσο άτυχη, το 5% αποτυχίας έτυχε σε μένα και δεν ήμουν καν σε γόνιμες μέρες! Άλλες κοπέλες δεν παίρνουν προφυλάξεις και δεν παθαίνουν τίποτα, εγώ από μια φορά κατέστρεψα τη ζωή μου.

Με το δικό σας σκεπτικό θα έπρεπε κάτι φίλες μου να είχαν κρεμαστεί από το παράθυρο του ΙΑΣΩ – αν όχι την πρώτη φορά, οπωσδήποτε τη δεύτερη· αν όχι τη δεύτερη, σίγουρα την τρίτη· αν όχι την τρίτη, ασφαλώς την τέταρτη. Η ζωή δεν καταστρέφεται από μια ατυχία, όσο κι αν είναι τραυματική. Και οκ, έχουμε δικαίωμα να πράττουμε καμιά φορά πάνω στον πανικό μας. Σωστό ή λάθος δεν είναι κάτι που μπορείτε ψύχραιμα να το κρίνετε αυτή τη στιγμή.

Υ.Γ. Πιστέψτε με, αν ήσασταν συναισθηματικά έτοιμη να το κρατήσετε θα το είχατε κάνει. Οπότε ηρεμήστε.

Μυρτώ μουσου, έρχεται το καλοκαίρι. Το νιώθω γύρω μου, το μυρίζω παντού. **Ευτυχία**

Α, καλά. **Α**

ΣΕ ΕΙΔΑ...

Γράψε για το ΣΕ ΕΙΔΑ (μέχρι 20 λέξεις) και στείλε το με SMS: AVSE, κενό και το μήνυμά σου στο 54344. Αριθμοί κινητών θα δημοσιεύονται μόνο εάν είναι ίδιοι με το νούμερο του αποστολέα. Κάθε μήνυμα χρεώνεται € 1,23 με ΦΠΑ

ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

Από Κηφισίας, κατέβηκα Αλεξάνδρας στο Carrefour, Τρίτη 16/2, μου χαμογέλασες, σου χαμογέλασα. Πού θα σε ξαναδώ;

Τ5

Κολωνάκι 22/2 μελαχρινός ΑΣΟΕίτης με γκρι κοτομάνικο, η μελαχρινή με τη σγουρομάλλα φίλη. mariaquarius10@gmail.com

frameforyou@yahoo.gr

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ανέβαινες την Παρασκευή 12/2, περνώντας με το μηχανάκι σου τραγουδήσαμε το «Βρε Μελαχρινάκι», μας έφτιαξες το βράδυ...

ΜΕΤΡΟ

Μοναστηράκι (19/2) αποβάθρα προς Αεροδρόμιο, εσύ με πράσινο μπουφάν και ποδήλατο, εγώ καφέ δερμάτινο. Η ζωή μας μια βόλτα.

ΘΥΡΑ 15

Ντέρμπι με ΟΣΦΠ. Μελαχρινή, μαύρο κολάν, μαύρο φούτερ...

MY MARKET ΜΕΝΙΔΙΟΥ

Ήσουν στις Γιορτές, κέρναγες αναψυκτικά μιας εταιρείας! Ψηλή, με σπαστό μαλλί, rock στιλάκι, γύρω στα 30. Αν το δεις...!

ΞΕΡΕΙΣ ΕΣΥ...

Γράψε για το ΞΕΡΕΙΣ ΕΣΥ (μέχρι 20 λέξεις) και στείλε το με SMS: AVXE, κενό και το μήνυμά σου στο 54344. Αριθμοί κινητών θα δημοσιεύονται μόνο εάν είναι ίδιοι με το νούμερο του αποστολέα. Κάθε μήνυμα χρεώνεται € 1,23 με ΦΠΑ

Creepy, φίλε μου, μου λείπεις, εσύ και η φιλοσοφική πάρλα που σε έπιανε μεταξύ 02.00-05.00 καθώς έψαχνες απεγνωσμένα για τα μπισκότα σου.

Μοιραζόμασταν μουσικές και ιδέες. Αναπολώ εκείνη την εποχή. emy3677@gmail.com

Το αγαπημένο σου cd: «Kind of blue» by Miles Davis. Στείλε emy3677@gmail.com

Ζαχαροπλάστη στο Μοναστηράκι. Νομίζω ότι πρέπει να αρχίζεις να ψάχνεις για δουλειά!

Θα ήθελα να σε βρίσω, αλλά δεν αξίζει καν ο κόπος. Μην διανοηθείς να... Ξανασυναντηθούμε.

Θυμάσαι τότε που δουλεύαμε μαζί στο δισκάκι;

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

Για να καταχωρίσετε μια αγγελία επικοινωνήστε με το 210 3617.369 (11.00-18.00) Χρεώσεις: € 34 οι 20 πρώτες λέξεις και € 0,35 κάθε επιπλέον. Αγγελία σε πλαίσιο: € 45.

Σε γνωρίζω...

Αβαντάζ, 40χρονη τραπέζικος, Ξανθιά με πράσινα μάτια, ανώτατες σπουδές MBA, εμ-

φανίσμη, με έντονη προσωπικότητα και μεγάλη ακίνητη περιουσία, μηνιαίο εισόδημα άνω των €2.000, επιθυμεί γνωριμία γάμου με κύριο έως

46 ετών, ευγενικό, καλλιεργημένο, γοητευτικό, με ανάλογα προσόντα. «Πάππας», Ομήρου 38, Κολωνάκι, 210 3620.147, www.pappas.gr

Είσαι για shopping;

Νέστορας

Στο yellowday θα βρεις τις καλύτερες προσφορές
σε ρούχα και σε δεκάδες ακόμα προϊόντα από:

* Μόδα * Αθλητικά είδη * Είδη σπιτιού

Αγόρασε από το κινητό ή τον υπολογιστή σου το κουπόνι της προσφοράς
που σου ταιριάζει και εξαργύρωσέ το ακόμα και την ίδια στιγμή!

Ισχύει για τις κάρτες όλων των τραπεζών.

Κατέβασε τώρα το yellowday app
ή μπες στο yellowday.gr

yellowday

Η αγαπημένη σου μέρα, κάθε μέρα.

ΤΩΡΑ ΣΤΑ
everest[®]
ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ

CAPPUCCINO

1€

SINGLE
CAPPUCCINO CALDO

Εκλεκτός συνδυασμός Arabica και Robusta σε ένα απολαυστικό χαρμάνι, από κόκκους μοναδικής ποιότητας που καλλιεργούνται στα υψίπεδα της Βραζιλίας.

*Η τιμή προσφοράς 1€ ισχύει για περιορισμένο χρονικό διάστημα στα καταστήματα everest που διαθέτουν την ειδική σημασία και μόνο για το χαρμάνι FINE BRAZILIAN BLEND σε CAPPUCCINO SINGLE μέγεθος (200ml).